

Butlletí del Consell General

Núm. 1/2008 VOLUM 1

Casa de la Vall, 3 de gener del 2008

SUMARI

2- PROCEDIMENT LEGISLATIU COMÚ

2.2 Proposicions de llei

Pròrroga al termini per a la presentació d'esmenes a la Proposició de llei de fundacions. pàg. 2

3- PROCEDIMENTS ESPECIALS

3.2.2 Proposicions de llei qualificada

Tramesa de la Proposició de llei de modificació de la Llei qualificada del règim electoral i del referèndum, del 3 de setembre de 1993, així com les esmenes a l'articulat que han estat presentades a la Comissió Legislativa d'Interior. pàg. 2

3.6 Tractats internacionals

Publicació del Conveni (I) de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya, del 12 d'agost de 1949, pàg. 2

Conveni (II) de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els naufragats membres de les forces armades a la mar, del 12 d'agost de 1949, pàg. 16

Conveni (III) de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra del 12 d'agost de 1949, pàg. 27

Conveni (IV) de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, del 12 d'agost de 1949 pàg. 65

5- ALTRA INFORMACIÓ

5.4 Rectificacions per error tècnic

Correcció en l'edicta d'admissió a tràmit de l'esmena a la totalitat formulada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, al Projecte de llei d'acompanyament del Projecte de llei del pressupost 2008 sobre les noves formes de contractació i finançament d'obres públiques. pàg. 114

2- PROCEDIMENT LEGISLATIU COMÚ

2.2 Proposicions de llei

Edicte

La Sindicatura, en reunió tinguda el dia 3 de gener del 2008, exercint les atribucions que li confereix l'article 80 del Reglament del Consell General, ha acordat a demanda de la M. I. Sra. Conxita Marsol Riart, presidenta del Grup Parlamentari Liberal, prorrogar el termini per a la presentació d'esmenes a la **Proposició de llei de fundacions**. El nou termini finalitza el dia 26 de març del 2008, a les 17.30h.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 3 de gener del 2008

Joan Gabriel i Estany
Síndic General

3- PROCEDIMENTS ESPECIALS

3.2.2 Proposicions de llei qualificada

Edicte

El síndic general, vist l'acord de la Junta de Presidents de Grup Parlamentari del dia 3 de setembre del 2007, determinant la comissió competent per trametre la **Proposició de llei de modificació de la Llei qualificada del règim electoral i del referèndum, del 3 de setembre de 1993**,

Disposa

D'acord amb el que preveu l'article 45 del Reglament del Consell General, trametre l'esmentada Proposició de llei qualificada, així com les esmenes a l'articulat que han estat presentades a la Comissió Legislativa d'Interior.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 3 de gener del 2008

Joan Gabriel i Estany
Síndic General

3.6 Tractats internacionals

Edicte

La Sindicatura, en reunió tinguda el dia 3 de gener de 2008, ha examinat els documents que li ha tramès el M. I. Sr. Cap de Govern en dates 14 de desembre del 2007 i 19 de desembre del 2007, sota els títols **Conveni (I) de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya, del 12 d'agost de 1949, Conveni (II) de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els nàufrags membres de les forces armades a la mar, del 12 d'agost de 1949, Conveni (III) de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra del 12 d'agost de 1949, Conveni (IV) de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, del 12 d'agost de 1949**, i exercint les competències que li atribueix el Reglament del Consell General, ha acordat d'acord amb l'article 64.2 de la Constitució i 90 del Reglament del Consell General, ordenar la seva publicació al Butlletí del Consell General.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 3 de gener del 2008

Joan Gabriel i Estany
Síndic General

Conveni (I) de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya, del 12 d'agost de 1949

Preàmbul

Els plenipotenciaris sotasignats dels Governos representats en la Conferència diplomàtica duta a terme a Ginebra del 21 d'abril al 12 d'agost de 1949, a l'efecte de revisar el Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya, del 27 de juliol de 1929, han convingut el següent:

Capítol I. Disposicions generals

Article 1

Les altes parts contractants es comprometen a respectar i a fer respectar aquest Conveni en totes les circumstàncies.

Article 2

A més de les disposicions que s'han d'implementar ja en temps de pau, aquest Conveni s'aplica a tots els casos de guerra declarada o de qualsevol altre conflicte armat que pugui sorgir entre dues o diverses altes parts contractants, fins i tot si una d'aquestes no reconeix l'estat de guerra.

El Conveni també s'aplica a tots els casos d'ocupació parcial o total del territori d'una alta part contractant, fins i tot si aquesta ocupació no troba resistència armada.

Si una de les potències en conflicte no és part en aquest Conveni, les potències que en són part romanen tanmateix vinculades per aquest en les seves relacions mútues. A més, estan vinculades pel Conveni respecte a aquella potència, si aquesta última n'accepta i n'aplica les disposicions.

Article 3

En cas de conflicte armat que no sigui d'àmbit internacional i que tingui lloc en el territori d'una de les altes parts contractants, cadascuna de les parts en el conflicte està obligada a aplicar, com a mínim, les disposicions següents:

1. Les persones que no participen activament en les hostilitats, incloent-hi els membres de les forces armades que hagin depositat les armes i les persones que hagin estat posades fora de combat per malaltia, ferides, detenció o qualsevol altra causa, han de ser tractades humanament en totes les circumstàncies, sense cap discriminació per motiu de raça, color, religió o creença, sexe, naixement o fortuna, o qualsevol altre criteri similar.

Amb aquesta finalitat, els actes següents són i romanen prohibits en qualsevol moment i en qualsevol lloc respecte de les persones esmentades més amunt:

- a) Atemptar contra la vida i la persona, en particular amb l'homicidi en totes les seves formes, la mutilació, els tractaments cruels, la tortura i els suplicis.
- b) Prendre hostatges.
- c) Ultratjar la dignitat personal, en particular, amb un tracte humiliant i degradant.
- d) Dictar condemnes i dur a terme execucions sense judici previ davant un tribunal degudament constituït, que ofereixi totes les garanties judicials reconegudes com a indispensables pels pobles civilitzats.

2. Els ferits i els malalts han de ser recollits i atesos.

Una organització humanitària imparcial, com ara el Comitè Internacional de la Creu Roja, pot oferir els seus serveis a les parts en el conflicte.

Les parts en el conflicte s'han d'esforçar al màxim, d'altra banda, perquè s'apliquin, mitjançant acords especials, totes o part de les altres disposicions d'aquest Conveni.

L'aplicació de les disposicions anteriors no afecta l'estatus legal de les parts en el conflicte.

Article 4

Les potències neutrals apliquen per analogia les disposicions d'aquest Conveni als ferits i als malalts, com també als membres del personal sanitari i als capellans de les forces armades de les parts en el conflicte, rebuts o internats en el seu territori, com també als morts trobats.

Article 5

Per a les persones protegides que han caigut en poder de la part adversa, aquest Conveni s'aplica fins que siguin repatriades definitivament.

Article 6

A més dels acords establerts expressament als articles 10, 15, 23, 28, 31, 36, 37 i 52, les altes parts contractants poden concloure altres acords especials per a tots els assumptes per als quals considerin oportú fer disposicions separades. Cap acord especial no pot afectar negativament la situació dels ferits i dels malalts ni dels membres del personal sanitari o dels capellans castrenses, tal com es defineix en aquest Conveni, ni restringir els drets que aquest els confereix.

Els ferits i els malalts, com també el personal sanitari i els capellans castrenses, continuen beneficiant-se d'aquests acords mentre el Conveni els sigui aplicable, excepte quan els acords esmentats o posteriors continguin disposicions expressades del contrari, o quan una o altra part en el conflicte prenguin mesures més favorables per a ells.

Article 7

Els ferits i els malalts, com també el personal sanitari i els capellans castrenses, no poden en cap circumstància renunciar parcialment o totalment als drets que els garanteix aquest Conveni i, si escau, els acords especials esmentats en l'article anterior.

Article 8

Aquest Conveni s'aplica amb la cooperació i sota el control de les potències protectores que tenen el deure de salvaguardar els interessos de les parts en el conflicte. Amb aquesta finalitat, les potències protectores poden nomenar, a part del seu personal diplomàtic o consular, delegats entre els seus nacionals o els nacionals d'altres potències neutrals. Aquests delegats estan subjectes a l'aprovació de la

potència amb la qual han d'exercir les seves funcions.

Les parts en el conflicte faciliten al màxim la tasca dels representants o dels delegats de les potències protectores.

Els representants o els delegats de les potències protectores no han d'anar en cap cas més enllà de la seva missió segons el que disposa aquest Conveni. En particular, han de tenir en compte les necessitats imperatives de seguretat de l'estat en el qual exerceixen les seves funcions. Les seves activitats només es restringeixen com a mesura excepcional i temporal quan necessitats militars imperioses ho requereixin.

Article 9

Les disposicions d'aquest Conveni no constitueixen cap obstacle a les activitats humanitàries que el Comitè Internacional de la Creu Roja o qualsevol altra organització humanitària imparcial pugui dur a terme, amb el consentiment de les parts en el conflicte, per protegir i socórrer els ferits i els malalts, el personal sanitari i els capellans castrenses.

Article 10

Les altes parts contractants poden, en qualsevol moment, acordar confiar a una organització que ofereixi totes les garanties d'imparcialitat i d'eficàcia els deures que incumbeixen a les potències protectores en virtut d'aquest Conveni.

Quan els ferits i els malalts, o el personal sanitari i els capellans castrenses, no es beneficien o deixen de beneficiar-se, independentment del motiu, de les activitats d'una potència protectora o d'una organització designada d'acord amb el paràgraf anterior, la potència detentora demana a un estat neutral o a una d'aquestes organitzacions que assumeixi les funcions que duia a terme, en virtut d'aquest Conveni, una potència protectora designada per les parts en el conflicte.

Si no es pot organitzar la protecció d'aquesta manera, la potència detentora demana a una organització humanitària com ara el Comitè Internacional de la Creu Roja, que assumeixi les funcions humanitàries que duïen a terme les potències protectores en virtut d'aquest Conveni, o accepta, sota reserva de les disposicions d'aquest article, els oferiments de serveis d'aquesta organització.

Tota potència neutral o tota organització que hagi estat convidada per la potència concernida o que s'ofereixi amb aquestes finalitats, ha d'actuar amb sentit de responsabilitat envers la part en el conflicte de la qual en depenen les persones protegides per aquest Conveni, i ha de proporcionar les garanties

suficients que demostrin que està en posició d'assumir les funcions apropiades i de dur-les a terme amb imparcialitat.

Les disposicions anteriors no es poden derogar mitjançant acords especials entre potències en què una de les quals tingui limitada, encara que sigui temporalment, la llibertat de negociar amb l'altra potència o els seus aliats, amb motiu d'esdeveniments militars, més particularment quan tot o una part substancial del territori d'aquesta potència està ocupat.

Sempre que en aquest Conveni es faci menció d'una potència protectora, aquesta menció també s'aplica a les organitzacions que la substitueixin en el sentit d'aquest article.

Article 11

En els casos en què ho considerin aconsellable per a l'interès de les persones protegides, en particular en els casos de desacord entre les parts en el conflicte respecte de l'aplicació o la interpretació de les disposicions d'aquest Conveni, les potències protectores han de prestar els seus bons oficis amb vista a resoldre el desacord.

Amb aquesta finalitat, cadascuna de les potències protectores pot proposar a les parts en el conflicte, ja sigui a instància de part ja sigui per iniciativa pròpia, una reunió dels seus representants, en particular de les autoritats responsables dels ferits i dels malalts, del personal sanitari i dels capellans castrenses, si és possible en un territori neutral adequadament escollit. Les parts en el conflicte estan obligades a fer efectives les propostes que se'ls facin amb aquesta finalitat. Les potències protectores poden sotmetre, si és necessari, a l'aprovació de les parts en el conflicte, que es convidi a participar en aquesta reunió una persona que pertanyi a una potència neutral o que sigui delegada pel Comitè Internacional de la Creu Roja.

Capítol II. Els ferits i els malalts

Article 12

Els membres de les forces armades i les altres persones esmentades en l'article següent que estiguin ferits o malalts han de ser respectats i protegits en totes les circumstàncies.

Aquestes persones han de ser tractades i ateses amb humanitat per la part en el conflicte en el poder de la qual es puguin trobar, i sense que pateixin cap discriminació per motius de sexe, raça, nacionalitat, religió, opinions polítiques o qualsevol altre criteri similar. Tot atemptat contra les seves vides o contra les seves persones està estrictament prohibit; en particular, no han de ser assassinades o

exterminades, ni ser objecte de tortures o d'experiments biològics; no se les ha de deixar deliberadament sense assistència ni atenció sanitària, ni exposar-les a riscos de contagi o infeccions.

Només els motius d'urgència mèdica autoritzen una prioritat en l'ordre amb el qual s'administra un tractament.

Les dones han de ser tractades amb tota la consideració deguda al seu sexe.

La part en el conflicte obligada a lliurar els ferits o els malalts al seu adversari ha de deixar amb ells, si les consideracions militars ho permeten, una part del seu personal i del seu material sanitari per assistir-los.

Article 13

Aquest Conveni s'aplica als ferits i als malalts que pertanyen a les categories següents:

1. Els membres de les forces armades d'una de les parts en el conflicte, com també els membres de milícies o cossos de voluntaris que formen part d'aquestes forces armades.

2. Els membres d'altres milícies i els membres d'altres cossos de voluntaris, incloent-hi els de moviments de resistència organitzada, que pertanyen a una de les parts en el conflicte i que operen dins o fora del propi territori, fins i tot si aquest territori està ocupat, sempre que aquestes milícies o cossos de voluntaris, incloent-hi els moviments de resistència organitzada, compleixin les condicions següents:

- a) Que estiguin dirigits per una persona responsable dels seus subordinats.
- b) Que tinguin un senyal distintiu fix que es reconegui de lluny.
- c) Que vagin armats de forma oberta.
- d) Que dirigeixin les operacions d'acord amb les lleis i els costums de la guerra.

3. Els membres de les forces armades regulars que professin lleialtat a un Govern o a una autoritat no reconeguts per la potència detentora.

4. Les persones que acompanyen les forces armades sense ser-ne membres, com ara civils membres de tripulacions d'avions militars, corresponsals de guerra, proveïdors, membres d'unitats de treball o de serveis responsables del benestar de les forces armades, sempre que hagin rebut l'autorització de les forces armades que les acompanyen.

5. Els membres de tripulacions, incloent-hi patrons, pilots i aprenents de la marina mercant i de les tripulacions d'avions civils de les parts en el conflicte, que no es beneficien d'un tracte més

favorable en virtut d'altres disposicions del dret internacional.

6. Els habitants d'un territori no ocupat que, amb l'aproximació de l'enemic, agafen les armes espontàniament per resistir a les forces invasores, sense haver tingut temps de formar-se en unitats militars regulars, a condició que portin armes de forma oberta i respectin les lleis i els costums de la guerra.

Article 14

Amb subjecció a les disposicions de l'article 12, els ferits i els malalts d'un bel·ligerant que caiguin en mans de l'adversari són presoners de guerra, i se'ls apliquen les disposicions del dret internacional relatives als presoners de guerra.

Article 15

En tot moment, i especialment després d'un combat, les parts en el conflicte han de prendre sense demora totes les mesures possibles per buscar i recollir els ferits i els malalts per protegir-los contra el pillatge i els maltractaments i proporcionar-los l'assistència necessària, i també per buscar els morts i impedir que siguin espoliats.

Sempre que les circumstàncies ho permetin, s'ha de concertar un armistici, un alto el foc o acords locals que permetin la recollida, el bescanvi i el trasllat dels ferits abandonats al camp de batalla.

Així mateix, poden concertar-se acords locals entre les parts en el conflicte per a l'evacuació o el bescanvi dels ferits i dels malalts d'una zona assetjada o encerclada, i també per al pas del personal sanitari i religiós i de material sanitari amb destinació a la dita zona.

Article 16

Les parts en el conflicte han de registrar al més aviat possible tots els elements que puguin ajudar a identificar els ferits, els malalts i els morts de la part contrària que caiguin a les seves mans. Si és possible, aquestes dades han d'incloure:

- a) La designació de la potència de la qual depenen.
- b) L'afectació o el número de matrícula.
- c) Els cognoms.
- d) El nom o els noms.
- e) La data de naixement.
- f) Qualsevol altra informació que figuri a la targeta o a la placa d'identitat.
- g) La data i el lloc de la captura o la mort.
- h) Els detalls relatius a les ferides, a la malaltia, o a la causa de la mort.

Les dades esmentades més amunt s'han d'enviar com més aviat millor a l'Oficina d'Informació descrita en l'article 122 del Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra, del 12 d'agost de 1949. L'Oficina transmet aquesta informació a la potència de la qual depenen aquestes persones a través de la potència protectora i de l'Agència Central de Presoners de Guerra.

Les parts en el conflicte preparen i s'envien mútuament els certificats de defunció o les llistes de morts degudament autenticades per al via indicada al paràgraf anterior. També han de recopilar i enviar a través de la mateixa Oficina una meitat de la doble placa d'identitat, les últimes voluntats o altres documents importants per a la família del difunt, els diners i en general els articles de valor intrínsec o sentimental que siguin trobats amb el cadàver. Aquests articles, juntament amb els articles no identificats, han de ser enviats en paquets segellats, amb una declaració que doni tots els detalls necessaris per a la identificació dels posseïdors difunts i també amb una llista completa del contingut del paquet.

Article 17

Les parts en el conflicte han de garantir que l'enterrament o la incineració dels difunts, efectuat individualment sempre que les circumstàncies ho permetin, vagi precedit d'un examen detingut, si és possible d'un examen forense, dels cossos, amb vista a confirmar-ne la mort, establir-ne la identitat, i permetre l'elaboració d'un informe. Una meitat de la placa d'identitat doble, o la placa d'identitat si no és doble, ha de romandre amb el cos.

Els cossos no han de ser incinerats, excepte per raons imperioses d'higiene o per motius basats en la religió dels morts. En cas d'incineració, cal fer-ne la menció corresponent detallada i indicar-ne les circumstàncies i els motius en el certificat de defunció o en la llista autenticada de morts.

A més, han de vetllar perquè s'enterrin els morts honrosament, si és possible segons els ritus de la religió a la qual pertanyien, i perquè les seves sepultures siguin respectades, agrupades, si és possible, segons la nacionalitat dels morts, convenientment mantingudes i marcades de manera que sempre puguin ser trobades. Per això, han d'organitzar, en començar les hostilitats, un servei oficial de registre de tombes, a fi de permetre exhumacions eventuais, garantir la identificació dels cadàvers, sigui quin sigui el lloc de les sepultures, i el seu trasllat eventual al país d'origen respectiu. Aquestes disposicions són igualment aplicables a les cendres, que han de ser conservades pel Servei de Registre de Tombes fins que el país d'origen

comuniqui les mesures que desitja prendre en el cas concret.

Tan aviat com les circumstàncies ho permetin i, al més tard, a la fi de les hostilitats, aquests serveis han d'intercanviar llistes, mitjançant l'Oficina d'Informació esmentada al paràgraf segon de l'article 16, on s'indiqui exactament el lloc i la designació de les tombes, com també les dades relatives als morts que hi hagi sepultats.

Article 18

Les autoritats militars poden recórrer a la caritat dels habitants perquè, sota la seva direcció, recullin i assisteixin gratuïtament els ferits i els malalts, i atorgar a les persones que han respost a aquesta crida la protecció i les facilitats necessàries. En cas que la part adversària arribi a prendre o recuperar el control de la regió, ha de mantenir, respecte d'aquestes persones, la mateixa protecció i les mateixes facilitats.

Les autoritats militars han de permetre als habitants i a les organitzacions de socors, fins i tot a les regions envaïdes o ocupades, de recollir i assistir espontàniament els ferits o els malalts, sigui quina sigui la seva nacionalitat. La població civil ha de respectar aquests ferits i malalts i, en particular, abstenir-se de tot acte de violència contra ells.

Ningú no pot ser molestat o condemnat pel fet d'haver donat assistència a ferits o malalts.

Les disposicions d'aquest article no eximeixen la potència ocupant de la seva obligació de donar assistència sanitària i moral als ferits i als malalts.

Capítol III. Unitats i establiments sanitaris

Article 19

Els establiments fixos i les unitats sanitàries mòbils del Servei Mèdic no poden, en cap cas, ser objecte d'atacs, sinó que han de ser respectats i protegits en tot moment per les parts en el conflicte. Si cauen en poder de la part adversària, poden continuar fent la seva tasca mentre la potència de captura no hagi garantit per ella mateixa l'assistència necessària per als ferits i els malalts allotjats en aquests establiments i unitats.

Les autoritats competents han de vetllar perquè els establiments i les unitats sanitàries esmentats estiguin situats, en la mesura que sigui possible, de manera que els atacs eventuais contra objectius militars no puguin posar-los en perill.

Article 20

Els vaixells hospitals amb dret a la protecció del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els naufrags

membres de les forces armades a la mar, del 12 d'agost de 1949, no han de ser atacats des de terra.

Article 21

La protecció deguda als establiments fixos i a les unitats sanitàries mòbils del Servei Mèdic no pot cessar, llevat que s'utilitzin, fora dels seus deures humanitaris, a fi de cometre actes perjudicials per a l'enemic. No obstant això, la protecció només pot cessar després que s'hagi avisat i s'hagi donat, en tots els casos oportuns, un termini raonable, i després que s'hagi fet cas omís d'aquest avís.

Article 22

No es considera que es priva una unitat o un establiment sanitari de la protecció garantida a l'article 19 quan:

1. El personal de la unitat o de l'establiment estigui armat i utilitzi les seves armes per a la pròpia defensa o la dels ferits i malalts al seu càrrec.
2. A manca d'infermers armats, la unitat o l'establiment estigui custodiat per un piquet, sentinelles o per un escolta.
3. A la unitat o a l'establiment hi hagi armes petites i munició retirades als ferits i als malalts, i que encara no hagin estat lliurades al servei competent.
4. A la unitat o a l'establiment hi hagi personal i material del servei veterinari, sense formar part integrant d'aquests.
5. L'activitat humanitària de les unitats i dels establiments sanitaris o del seu personal s'hagi estès a persones civils ferides o malaltes.

Article 23

En temps de pau, les altes parts contractants i, desencadenades les hostilitats, les parts en el conflicte, poden designar al seu propi territori i, si és necessari, en territoris ocupats, zones i localitats sanitàries organitzades per tal de protegir dels efectes de la guerra els ferits i els malalts, com també el personal encarregat de l'organització i l'administració d'aquestes zones i localitats, i de l'assistència a les persones que hi hagi.

Al començament i en el transcurs del conflicte, les parts concernides poden concloure acords entre elles per al reconeixement mutu de les zones i de les localitats sanitàries creades. A aquest efecte, poden aplicar les disposicions del Projecte d'acord que figura a l'annex d'aquest Conveni fent-hi les esmenes que considerin necessàries.

Es convida les potències protectores i el Comitè Internacional de la Creu Roja que prestin els seus bons oficis per tal de facilitar la designació i el

reconeixement d'aquestes zones i localitats sanitàries.

Capítol IV. Personal

Article 24

El personal sanitari destinat exclusivament a la cerca, la recollida, el transport o l'assistència dels ferits i dels malalts o a la prevenció de malalties, i el personal destinat exclusivament a l'administració de les unitats i dels establiments sanitaris, com també el personal religiós castrense afectat a les forces armades, han de ser respectats i protegits en totes les circumstàncies.

Article 25

Els membres de les forces armades especialment formats per prestar serveis, si escau, com a infermers o portalliteres auxiliars en la cerca o en la recollida, en el transport o en l'assistència dels ferits i dels malalts, han de ser igualment respectats i protegits si duen a terme aquestes tasques quan entren en contacte amb l'adversari o quan cauen en el seu poder.

Article 26

El personal de les societats nacionals de la Creu Roja i altres organitzacions de socors voluntàries, degudament reconegudes i autoritzades pels seus Governos, que dugui a terme les mateixes tasques que el personal esmentat a l'article 24 s'equipara al personal esmentat en aquest article sempre que el personal d'aquestes societats estigui subjecte a les lleis i als reglaments militars.

Cada alta part contractant ha de notificar a l'altra, ja sigui en temps de pau o al començament o durant les hostilitats, però, en tot cas, abans d'emprar-les realment, els noms de les societats que, sota la seva responsabilitat, ha autoritzat per prestar la seva col·laboració al servei sanitari oficial de les seves forces armades.

Article 27

Una societat reconeguda d'un país neutral només pot prestar l'ajuda del seu personal i de les seves unitats sanitàries a una de les parts en el conflicte amb el consentiment previ del seu Govern i amb l'autorització de la part en el conflicte en qüestió. Aquest personal i aquestes unitats han d'estar sota el control de la part en conflicte.

El Govern neutral ha de notificar el seu consentiment a la part adversa de l'estat que accepta aquesta ajuda. La part en el conflicte que accepta aquesta ajuda està obligada a notificar-ho a la part adversa abans de fer-ne ús.

En cap circumstància no es pot considerar aquesta ajuda com una interferència en el conflicte.

Els membres del personal esmentat al paràgraf primer han d'anar proveïts degudament, abans de sortir del país neutral al qual pertanyen, dels documents d'identitat determinats a l'article 40.

Article 28

El personal designat als articles 24 i 26 que cau en poder de la part adversa només pot ser retingut en la mesura que ho requereixi la situació sanitària, les necessitats espirituals i el nombre de presoners de guerra.

El personal retingut per aquest motiu no es considera presoner de guerra. No obstant això, es beneficia de totes les disposicions del Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra, del 12 d'agost de 1949. En el marc de les lleis i els reglaments militars de la potència detentora i sota l'autoritat del seu servei competent, ha de continuar exercint, de conformitat amb la seva ètica professional, les seves funcions mèdiques o espirituals a favor dels presoners de guerra, preferentment als de les forces armades a les quals pertanyen. A més, es beneficia, en l'exercici de les seves funcions mèdiques o espirituals, de les facilitats següents:

a) Està autoritzat a visitar periòdicament els presoners de guerra a les unitats de treball o als hospitals situats fora del campament. La potència detentora ha de posar a la seva disposició els mitjans de transport necessaris.

b) A cada campament, el metge militar de més antiguitat i de graduació superior és el responsable davant les autoritats militars del campament pel que fa a l'activitat del personal sanitari retingut. Amb aquesta finalitat, les parts en el conflicte han de posar-se d'acord, des del començament de les hostilitats, sobre l'equivalència de graduacions del seu personal sanitari, incloent-hi el que pertany a les societats designades a l'article 26. Per a totes les qüestions relatives a les seves funcions, aquest oficial metge, com també els capellans castrenses, tenen accés directe a les autoritats competents del campament, les quals els han de donar les facilitats oportunes per a la correspondència referent a aquestes qüestions.

c) Tot i que el personal retingut ha d'estar subjecte a la disciplina interna del campament, no se'l pot obligar a dur a terme cap tasca aliena a les seves funcions mèdiques o religioses.

Durant les hostilitats, les parts en el conflicte han de posar-se d'acord respecte del relleu eventual del personal retingut, i han de fixar el procediment d'aquest relleu.

Cap de les disposicions anteriors no eximeix la potència detentora de les obligacions que li incumbeixen pel que fa als presoners de guerra en els àmbits sanitari i espiritual.

Article 29

El personal designat a l'article 25 que ha caigut en poder de l'enemic ha de considerar-se presoner de guerra, però se l'ha d'afectar, en la mesura que sigui necessari, a funcions sanitàries.

Article 30

Els membres del personal la retenció dels quals no és indispensable en virtut de les disposicions de l'article 28, han de ser tornats a la part en el conflicte a la qual pertanyen tan aviat com hi hagi una via oberta per al seu retorn i les circumstàncies militars ho permetin.

En espera del seu retorn, no se'ls ha de considerar presoners de guerra. No obstant això, es beneficien de totes les disposicions del Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra, del 12 d'agost de 1949. Han de continuar exercint les seves funcions sota la direcció de la part adversa i s'han d'afectar, preferentment, a l'atenció dels ferits i dels malalts de la part en el conflicte a la qual pertanyen.

Quan se'n van, s'han d'endur els efectes, els objectes personals, els valors i els instruments que els pertanyen.

Article 31

La selecció del personal el retorn del qual està establert a l'article 30 s'ha de dur a terme sense fer distinció de la raça, la religió o l'opinió política, i preferentment segons l'ordre cronològic de la seva captura i el seu estat de salut.

Des del començament de les hostilitats, les parts en el conflicte poden fixar, mitjançant acords especials, el percentatge del personal que ha de retenir-se, en proporció amb el nombre de presoners, i la seva distribució en els campaments.

Article 32

Les persones designades a l'article 27 que han caigut en poder de la part adversa no poden ser retingudes.

Llevat que s'acordi el contrari, han de ser autoritzades a tornar al seu país o, si no és possible, al territori de la part en el conflicte al servei de la qual estaven, tan aviat com hi hagi una via oberta perquè puguin tornar i les consideracions militars ho permetin.

En espera del seu alliberament, continuen exercint les seves funcions sota la direcció de la part adversa,

per atendre, preferentment, els ferits i els malalts de la part en el conflicte al servei de la qual estaven.

Quan se'n vagin, s'han d'endur els efectes, els objectes i els valors personals, els instruments, les armes i, si és possible, els mitjans de transports que els pertanyen.

Les parts en el conflicte han de garantir a aquest personal, mentre es trobi en el seu poder, la mateixa manutenció, el mateix allotjament, les mateixes assignacions i les mateixes pagues que al personal corresponent de les seves forces armades. L'alimentació ha de ser en tot cas suficient en quantitat, qualitat i varietat per mantenir aquest personal en un estat normal de salut.

Capítol V. Edificis i material

Article 33

El material de les unitats sanitàries mòbils de les forces armades que cauen en poder de la part adversa es destina a la cura dels ferits i dels malalts.

Els edificis, el material i els magatzems dels establiments sanitaris fixos de les forces armades queden subjectes a les lleis de la guerra, però no se'n pot alterar el propòsit mentre siguin necessaris per a la cura dels ferits i els malalts. No obstant això, els comandants dels exèrcits en campanya poden utilitzar-los, en cas de necessitat militar urgent, sempre que prenguin les mesures prèvies per al benestar dels ferits i dels malalts que hi són atesos.

Ni el material ni els magatzems definits en aquest article no poden ser destruïts intencionadament.

Article 34

Els béns mobles i immobles de les societats de socors que poden beneficiar-se dels privilegis del Conveni han de considerar-se propietat privada.

El dret de requisició reconegut als bel·ligerants per les lleis i els costums de la guerra no es pot exercir, llevat en cas de necessitat urgent, i només després que s'hagi garantit el benestar dels ferits i dels malalts.

Capítol VI. Transports sanitaris

Article 35

Els mitjans de transport de ferits i malalts o d'equip sanitari han de ser respectats i protegits de la mateixa manera que les unitats sanitàries mòbils.

Si aquests mitjans de transport cauen en poder de la part adversa, estan subjectes a les lleis de la guerra, a condició que la part en el conflicte que els ha capturat es faci càrrec, en tots els casos, dels ferits i dels malalts que es trobin entre aquests transports.

El personal civil i tots els mitjans de transport obtinguts per requisició estan subjectes a les normes generals del dret internacional.

Article 36

Les aeronaus sanitàries, és a dir, les aeronaus utilitzades exclusivament per evacuar els ferits i els malalts i transportar el personal i l'equipament sanitari no han de ser atacades, sinó que han de ser respectades pels bel·ligerants quan volen en altitud a les hores i per rutes específicament convingudes entre els bel·ligerants corresponents.

Han de dur, clarament marcat, l'emblema distintiu establert a l'article 38, juntament amb els colors nacionals, en les superfícies inferior, superior i laterals. Han de portar qualsevol altra marca o mitjà d'identificació que hagi estat acordat entre els bel·ligerants a l'inici o durant el transcurs de les hostilitats.

Llevat que s'acordi el contrari, estan prohibits els vols sobre el territori enemic o el territori ocupat per l'enemic.

Les aeronaus sanitàries han d'obeir tota intimació a aterrar. En el cas d'un aterratge imposat d'aquesta manera, l'aeronau, amb els seus ocupants, pot continuar el vol després d'un control eventual.

En el cas d'un aterratge involuntari en territori enemic o ocupat per l'enemic, els ferits i els malalts, i també la tripulació de l'aeronau, són presoners de guerra. El personal sanitari s'ha de tractar de conformitat amb l'article 24 i següents.

Article 37

Amb subjecció a les disposicions del paràgraf segon, les aeronaus sanitàries de les parts en el conflicte poden volar sobre el territori de potències neutrals, aterrar-hi i amarrar-hi en cas de necessitat o utilitzar-lo per fer-hi una escala. Prèviament han d'avisar les potències neutrals del seu pas pel dit territori i obeir les intimacions d'aterratge o amarratge. Només estan a cobert d'atacs quan volin per rutes, altituds i hores específicament convingudes entre les parts en el conflicte i les potència neutrals en qüestió.

No obstant això, les potències neutrals poden imposar condicions o restriccions al pas o a l'aterratge d'aeronaus sanitàries en el seu territori. Aquestes condicions o restriccions eventuais s'han d'aplicar de forma equitativa a totes les parts en el conflicte.

Llevat que s'hagi convingut altrament entre l'estat neutral i les parts en el conflicte, els ferits o els malalts que són desembarcats per una aeronau sanitària en territori neutral amb el consentiment de l'autoritat local, han de ser detinguts per l'estat

neutral quan el dret internacional ho requereixi, de manera que no puguin tornar a prendre part en les operacions de guerra. Les despeses d'hospitalització i internament són a càrrec de la potència de la qual depenen els ferits i els malalts.

Capítol VII. *Emblema distintiu*

Article 38

En homenatge a Suïssa, l'emblema heràldic de la creu roja sobre fons blanc, format per inversió dels colors federals, es manté com a emblema i signe distintiu del servei mèdic de les forces armades.

No obstant això, en el cas de països que ja utilitzen com a emblema, en lloc de la creu roja, la mitja lluna roja o el lleó i el sol roigs sobre fons blanc, aquests emblemes també són reconeguts segons els termes d'aquest Conveni.

Article 39

Sota la direcció de l'autoritat militar competent, l'emblema ha de figurar a les banderes, als braçals i a tot l'equipament empleat pel servei mèdic.

Article 40

El personal designat a l'article 24 i als articles 26 i 27 ha de portar fixat en el braç esquerre un braçal resistent a l'aigua amb l'emblema distintiu, lliurat i segellat per l'autoritat militar.

Aquest personal, a més de portar la placa d'identitat esmentada a l'article 16, també ha de portar una targeta d'identitat especial amb l'emblema distintiu. Aquesta targeta ha de ser resistent a l'aigua i d'una mida que es pugui portar a la butxaca. Ha d'estar redactada en la llengua nacional, ha d'esmentar com a mínim els cognoms i el nom, la data de naixement, el rang i el número de servei del portador, i ha de dir amb quina capacitat té dret a la protecció d'aquest Conveni. La targeta ha de portar la fotografia del titular i també la seva signatura o les empremtes dactilars, o ambdues. Ha de portar el segell sec de l'autoritat militar.

La targeta d'identitat ha de ser uniforme per a tots els membres de les mateixes forces armades i, tant com sigui possible, del mateix tipus en les forces armades de les altes parts contractants. Les parts en el conflicte es poden guiar, a tall d'exemple, pel model que s'annexa al Conveni. S'han d'informar mútuament, al principi de les hostilitats, del model que utilitzen. Els documents d'identitat han de fer-se, si és possible, com a mínim per duplicat, i la potència d'origen ha de conservar una de les còpies.

El personal esmentat no pot ser privat, en cap circumstància, de les insígnies o del document d'identitat ni del dret a portar el braçal. En el cas de

pèrdua té dret a rebre duplicats del document i una nova insígnia.

Article 41

El personal designat a l'article 25 ha de dur, només mentre dugui a terme les seves funcions sanitàries, un braçal blanc que tingui al mig el signe distintiu, però en petit; el braçal ha de ser lliurat i segellat per l'autoritat militar.

Els documents d'identitat militars que ha de dur aquest personal han d'especificar quina formació sanitària ha rebut, el caràcter temporal de les funcions que exerceix i el dret a dur el braçal.

Article 42

La bandera distintiva del Conveni només pot hissar-se sobre les unitats i els establiments sanitaris amb dret a ser respectats d'acord amb el Conveni, i només amb el consentiment de les autoritats militars.

Tant a les unitats mòbils com en els establiments fixos pot anar acompanyada de la bandera nacional de la part en el conflicte a la qual pertanyen.

No obstant això, les unitats sanitàries que han caigut en poder de l'enemic només poden hissar la bandera del Conveni.

Les parts en el conflicte, en la mesura que les consideracions militars ho permetin, han de prendre les mesures necessàries per fer clarament visibles els emblemes distintius de les unitats i dels establiments sanitaris a les forces enemigues terrestres, aèries i marítimes, a fi d'evitar tota possibilitat d'acció hostil.

Article 43

Les unitats sanitàries dels països neutrals que, en les condicions esmentades a l'article 27, han estat autoritzades a prestar serveis a un bel·ligerant, han d'hissar, juntament amb la bandera del Conveni, la bandera nacional d'aquest bel·ligerant, si aquest darrer fa ús de la facultat que li confereix l'article 42.

Llevat d'una ordre en contra de les autoritats militars competents, poden, en qualsevol circumstància, hissar la seva bandera nacional, encara que caiguin en poder de la part adversa.

Article 44

Amb l'excepció dels casos esmentats als paràgrafs següents d'aquest article, l'emblema de la creu roja sobre fons blanc i els mots "Creu Roja" o "Creu de Ginebra" només poden emprar-se, ja sigui en temps de pau ja sigui en temps de guerra, per indicar o protegir les unitats i els establiments sanitaris, el personal i el material protegits per aquest Conveni i altres convenis internacionals que tractin de qüestions semblants. El mateix s'aplica als emblemes

esmentats a l'article 38, paràgraf segon, respecte dels països que els fan servir. Les societats nacionals de la Creu Roja i les altres societats designades a l'article 26 només tenen dret a utilitzar l'emblema distintiu que confereix la protecció del Conveni dins de l'àmbit d'aquest paràgraf.

A més, les societats nacionals de la Creu Roja (Mitja Lluna Roja, Lleó i Sol Roigs) poden, en temps de pau, de conformitat amb la legislació nacional, fer ús del nom i de l'emblema de la Creu Roja per a les seves altres activitats que siguin conformes als principis establerts per les conferències internacionals de la Creu Roja. Quan aquestes activitats es duen a terme en temps de guerra, les condicions per a l'ús de l'emblema han de ser tals que aquest no pugui considerar-se que confereix la protecció del Conveni; l'emblema ha de ser comparativament més petit, i no pot posar-se en braçals ni en teulats d'edificis.

Les organitzacions internacionals de la Creu Roja i el seu personal degudament autoritzat poden utilitzar, en tot moment, l'emblema de la creu roja sobre fons blanc.

Com a mesura excepcional, de conformitat amb la legislació nacional i amb l'autorització expressa d'una de les societats nacionals de la Creu Roja (Mitja Lluna Roja, Lleó i Sol Roigs), l'emblema del Conveni pot emprar-se en temps de pau per identificar els vehicles utilitzats com a ambulàncies, i per marcar la ubicació dels punts d'auxili reservats exclusivament per a l'assistència gratuïta a ferits o malalts.

Capítol VIII. Aplicació del Conveni

Article 45

Cada part en el conflicte, mitjançant els seus comandants en cap, ha de garantir l'aplicació detallada dels articles anteriors i actuar en els casos no previstos, de conformitat amb els principis generals d'aquest Conveni.

Article 46

Estan prohibides les represàlies contra els ferits, els malalts, el personal, els edificis o el material protegits pel Conveni.

Article 47

Les altes parts contractants es comprometen, tant en temps de pau com en temps de guerra, a difondre el text d'aquest Conveni el més àmpliament possible en els seus països respectius i, en particular, a incloure l'estudi d'aquest en els seus programes d'instrucció militar i, si és possible, civil, per tal que els seus principis siguin coneguts per tota la població, en

particular per les forces armades de combat, el personal sanitari i el personal religiós castrense.

Article 48

Les altes parts contractants es transmeten a través del Consell Federal suís i, durant les hostilitats, a través de les potències protectores, les traduccions oficials d'aquest Conveni, com també la legislació i els reglaments que puguin adoptar per garantir-ne l'aplicació.

Capítol IX. Repressió dels abusos i de les infraccions

Article 49

Les altes parts contractants es comprometen a promulgar la legislació necessària per fer efectives les sancions penals per a persones que cometin o ordenin cometre qualsevol de les violacions greus d'aquest Conveni definides en l'article següent.

Cadascuna de les altes parts contractants ha d'estar obligada a cercar les persones que presumptament hagin comès, o hagin ordenat que es cometessin, qualsevol d'aquestes violacions greus, i ha de processar aquestes persones, independentment de la seva nacionalitat, davant els seus tribunals. També pot, si ho prefereix, i d'acord amb les disposicions de la seva legislació, lliurar aquestes persones perquè siguin jutjades per una altra part contractant concernida, sempre que aquesta part contractant tingui proves suficients.

Cadascuna de les parts contractants ha de prendre les mesures necessàries per suprimir tots els actes contraris a les disposicions d'aquest Conveni altres que les violacions greus definides en l'article següent.

En totes les circumstàncies, les persones acusades han de beneficiar-se de les garanties d'un judici i d'una defensa, que no siguin menys favorables que les establertes en l'article 105 i següents del Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra, del 12 d'agost de 1949.

Article 50

Les infraccions greus a què fa referència l'article anterior són les que impliquen qualsevol dels actes següents, si són comesos contra persones o béns protegits pel Conveni: l'homicidi dolós o culpós, la tortura o els tractaments inhumans, incloent-hi els experiments biològics, el fet de causar voluntàriament un gran patiment o danys greus a la integritat física o la salut, i la destrucció i l'apropiació de béns a gran escala, que no estiguin justificades per necessitats militars i que siguin dutes a terme de forma il·lícita i gratuïta.

Article 51

Cap alta part contractant no està autoritzada a alliberar-se a ella mateixa ni a qualsevol altra alta part contractant de les responsabilitats en què ella o una altra alta part contractant hagi incorregut respecte de les violacions referides en l'article anterior.

Article 52

A petició d'una part en el conflicte, s'inicia una investigació, segons les modalitats que es determinin entre les parts interessades, en relació amb qualsevol presumpta violació del Conveni.

Si no s'arriba a un acord en relació amb el procediment d'investigació, les parts s'han de posar d'acord sobre l'elecció d'un àrbitre, que ha de decidir sobre el procediment que cal seguir.

Un cop la violació s'hagi establert, les parts en el conflicte hi han de posar fi i reprimir-la al més aviat possible.

Article 53

L'ús per part de particulars, societats o empreses públiques o privades, que no són els que hi tenen dret, d'acord amb aquest Conveni, de l'emblema o la denominació "Creu Roja" o "Creu de Ginebra", o de qualsevol altre signe o denominació que en sigui una imitació, està prohibit en tot moment, sigui quin sigui l'objecte d'aquest ús i independentment de la data d'adopció.

En virtut de l'homenatge retut a Suïssa amb l'adopció dels colors federals invertits i de la confusió que pot sorgir entre l'escut d'armes de Suïssa i l'emblema distintiu del Conveni, està prohibit, en tot moment, l'ús per part de particulars, societats o empreses de l'escut de la Confederació Helvètica, i també de tot signe que en constitueixi una imitació, ja sigui com a marca de fàbrica o comercial o com a part d'aquestes marques, ja sigui amb una finalitat contrària a l'honradesa comercial, ja sigui en condicions que poden ferir el sentiment nacional suís.

No obstant això, les altes parts contractants que no eren part en el Conveni de Ginebra del 27 de juliol de 1929 poden concedir a usuaris anteriors dels emblemes, les denominacions, o les marques esmentats en el primer paràgraf, un termini màxim de tres anys a partir de l'entrada en vigor d'aquest Conveni, perquè n'abandonin l'ús, sempre que aquest ús no es consideri, en temps de guerra, que confereix la protecció del Conveni.

La prohibició formulada al primer paràgraf d'aquest article també s'aplica, sense efectes en els drets adquirits dels usuaris anteriors, als emblemes i les

denominacions esmentats en el paràgraf segon de l'article 38.

Article 54

Les altes parts contractants, si la seva legislació no és ja suficient, han de prendre les mesures necessàries per prevenir i reprimir, en tot moment, els abusos esmentats a l'article 53.

Disposicions finals**Article 55**

Aquest Conveni es redacta en anglès i francès. Ambdós textos són igualment fefaents. El Consell Federal suís s'encarrega de fer les traduccions oficials del Conveni al rus i a l'espanyol.

Article 56

Aquest Conveni, que porta la data d'avui, està obert a la signatura fins al 12 de febrer de 1950 a les potències representades a la Conferència que es va obrir a Ginebra el 21 d'abril de 1949, i a més a les potències no representades en aquesta Conferència però que participen en els Convenis de Ginebra de 1864, 1906 o 1929, per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya.

Article 57

Aquest Conveni s'ha de ratificar al més aviat possible i les ratificacions s'han de dipositar a Berna.

S'ha de prendre acta del dipòsit de cadascun dels instruments de ratificació i el Consell Federal suís ha de trametre còpies certificades d'aquesta acta a totes les potències en el nom de les quals hagi estat signat el Conveni o l'adhesió de les quals hagi estat notificada.

Article 58

El Conveni entrarà en vigor sis mesos després que s'hagin dipositat, com a mínim, dos instruments de ratificació.

Posteriorment, entrarà en vigor per a cadascuna de les altes parts contractants sis mesos després del dipòsit del seu instrument de ratificació.

Article 59

Aquest Conveni substitueix els Convenis del 22 d'agost de 1864, del 6 de juliol de 1906 i del 27 de juliol de 1929 en les relacions entre les altes parts contractants.

Article 60

A partir de la data de l'entrada en vigor, aquest Conveni quedarà obert a l'adhesió de tota potència en nom de la qual no hagi estat signat.

Article 61

Les adhesions s'han de notificar per escrit al Consell Federal suís i entraran en vigor sis mesos després de la data en la qual siguin rebudes.

El Consell Federal suís comunica les adhesions a totes les potències en nom de les quals el Conveni ha estat signat o l'adhesió de les quals hagi estat notificada.

Article 62

Les situacions establertes en els articles 2 i 3 faran immediatament efectives les ratificacions dipositades i les adhesions notificades per les parts en el conflicte abans o després del començament de les hostilitats o de l'ocupació. El Consell Federal suís ha de comunicar mitjançant el mètode més ràpid qualsevol ratificació o adhesió rebuda de les parts en el conflicte.

Article 63

Cadascuna de les altes parts contractants té la llibertat de denunciar aquest Conveni.

La denúncia ha de ser notificada per escrit al Consell Federal suís, que la transmet als Governos de totes les altes parts contractants.

La denúncia tindrà efecte un any després de la seva notificació al Consell Federal suís. Tanmateix, una denúncia que hagi estat notificada en el moment en què la potència denunciante està involucrada en un conflicte no tindrà efecte fins que no s'hagi arribat a la pau, i en tot cas fins que les operacions relacionades amb l'alliberament i la repatriació de les persones protegides per aquest Conveni no hagin acabat.

La denúncia només té efecte respecte de la potència denunciante. No afecta de cap manera les obligacions que les parts en el conflicte continuen havent de complir en virtut dels principis del dret internacional, tal com resulten dels usos establerts entre les nacions civilitzades, de les lleis de la humanitat i dels dictats de la consciència pública.

Article 64

El Consell Federal suís ha de registrar el Conveni a la Secretaria de les Nacions Unides. El Consell Federal suís també ha d'informar el Secretariat de les Nacions Unides de totes les ratificacions, adhesions i denúncies que rebí respecte d'aquest Conveni.

En testimoni de la qual cosa, els sotasignats, després d'haver dipositat els plens poders respectius, han signat aquest Conveni.

Fet a Ginebra el dotze d'agost de 1949, en anglès i francès. L'original es diposita als arxius de la Confederació Suïssa. El Consell Federal suís en trameta còpies certificades conforme a cadascun dels estats que l'hagin signat i dels estats que s'hi adhereixin.

Annex I. Projecte d'acord relatiu a les zones i a les localitats sanitàries**Article 1**

Les zones sanitàries estan estrictament reservades a les persones esmentades a l'article 23 del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya, del 12 d'agost de 1949, i al personal encarregat de l'organització i l'administració d'aquestes zones i localitats i de l'assistència a les persones concentrades allí.

No obstant això, les persones la residència permanent de les quals es troba a l'interior d'aquestes zones tenen el dret a quedar-s'hi.

Article 2

Les persones que es troben, pel motiu que sigui, en una zona sanitària, no han d'efectuar, ni dins ni fora de la zona, cap treball que estigui directament relacionat amb les operacions militars o amb la producció de material de guerra.

Article 3

La potència que designa una zona sanitària ha de prendre les mesures necessàries per prohibir-hi l'accés a totes les persones sense dret a entrar-hi o trobar-s'hi.

Article 4

Les zones sanitàries han de reunir les condicions següents:

- a) Només han de comprendre una petita part del territori controlat per la potència que les ha designades.
- b) Han d'estar poc poblades en relació amb les possibilitats d'allotjament.
- c) Han d'estar allunyades i lliures de qualsevol objectiu militar i tota instal·lació industrial o administrativa important.
- d) No han d'estar situades en regions que, molt probablement, poden ser importants per a la conducció de la guerra.

Article 5

Les zones sanitàries estan subjectes a les obligacions següents:

- a) Les vies de comunicació i els mitjans de transport que tinguin no s'han d'utilitzar per transportar personal o material militar, fins i tot en trànsit.
- b) No han d'estar defensades militarment en cap cas.

Article 6

Les zones sanitàries han d'estar senyalades amb creus roges (mitges llunes, lleons i sols rojos) sobre fons blanc, col·locades en la perifèria i en els edificis.

De nit poden estar senyalades de manera semblant amb la il·luminació adequada.

Article 7

En temps de pau o en desencadenar-se les hostilitats, cada potència ha de comunicar a totes les altes parts contractants la llista de les zones sanitàries establertes en el territori que cadascuna controla. També les ha d'informar sobre qualsevol zona nova designada durant les hostilitats.

Tan bon punt la part adversa hagi rebut la notificació abans esmentada, la zona queda constituïda legítimament.

No obstant això, si la part adversa considera que una de les condicions d'aquest acord no s'ha complert de manera manifesta, pot negar-se a reconèixer la zona comunicant immediatament la seva negativa a la part responsable de la zona, o pot subordinar-ne el reconeixement a la institució del control previst en l'article 8.

Article 8

Cada potència que ha reconegut una o diverses zones sanitàries designades per la part adversa té dret a sol·licitar que una o diverses comissions especials comprovin si aquestes zones reuneixen les condicions i compleixen les obligacions estipulades en aquest acord.

Per això, els membres de les comissions especials tenen, en tot moment, lliure accés a les zones, i fins i tot hi poden residir permanentment. Se'ls han de donar totes les facilitats perquè puguin dur a terme les seves funcions d'inspecció.

Article 9

En el cas que les comissions especials comprovin fets que els semblin contraris a les estipulacions d'aquest acord, ho han de comunicar immediatament a la potència que controla la zona, i fixar un termini màxim de cinc dies perquè es rectifiqui. També n'han d'informar la potència que ha reconegut la zona.

Si passat aquest termini la potència que controla la zona no ha fet cas de l'avís, la part adversa pot declarar que deixa de considerar-se obligada per aquest acord respecte de la zona.

Article 10

La potència que ha designat una o diverses zones i localitats sanitàries, i també les parts adverses a les quals se n'ha notificat l'existència, han de nomenar o fer que potències neutrals nomenin les persones que poden formar part de les comissions especials esmentades en els articles 8 i 9.

Article 11

Les zones sanitàries no poden, en cap cas, ser objecte d'atac, i sempre han de ser protegides i respectades per les parts en conflicte.

Article 12

En cas d'ocupació d'un territori, les zones sanitàries que hi hagi han de continuar sent respectades i utilitzades com a tals.

No obstant això, la potència ocupant pot modificar-ne la utilització, amb la condició que es prenguin totes les mesures necessàries per garantir la seguretat de les persones que s'hi allotgen.

Article 13

Aquest acord també s'aplica a les localitats que designen les potències amb la mateixa finalitat que les zones sanitàries.

Annex II. Model de targeta d'identitat per als membres del personal sanitari i religiós afectat a les forces armades

Anvers	Revers
<p>(Espai reservat al nom del país i de l'autoritat militar que expedeixen aquesta targeta)</p> <p style="text-align: center;">TARGETA D'IDENTITAT</p> <p style="text-align: center;">per als membres del personal mèdic i religiós adscrit a les forces armades</p> <p>Cognoms</p> <p>Noms</p> <p>Data de naixement</p> <p>Graduació</p> <p>Número d'exèrcit</p> <p>El portador d'aquesta targeta està protegit pel Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya, del 12 d'agost de 1949, en qualitat de</p> <p>Data d'expedició Número de targeta</p>	<div style="border: 1px solid black; display: inline-block; padding: 5px; margin-bottom: 10px;">Fotografia del portador</div> <p>Signatura del portador o empremtes dactilars, o totes dues</p> <p>Segell sec de l'autoritat militar que expedeix la targeta</p> <p>Alçada Color dels ulls Color del cabell</p> <p>Altres trets distintius</p>

Conveni (II) de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els nàufrags membres de les forces armades a la mar, de 12 d'agost de 1949

Preàmbul

Els plenipotenciaris sotasignats dels Governos representats a la Conferència diplomàtica que va tenir lloc a Ginebra del 21 d'abril al 12 d'agost de 1949, amb la finalitat de revisar el X Conveni de l'Haia del 18 d'octubre de 1907 per adaptar a la guerra marítima els principis del Conveni de Ginebra de 1906, han acordat el següent:

Capítol I. Disposicions generals

Article 1

Les altes parts contractants es comprometen a respectar i a fer respectar aquest Conveni en totes les circumstàncies.

Article 2

A més de les disposicions que han d'entrar en vigor en temps de pau, aquest Conveni s'aplica a tots els casos de guerra declarada o de qualsevol altre conflicte armat que pugui sorgir entre dues o més altes parts contractants, fins i tot si una d'elles no reconeix l'estat de guerra.

El Conveni també s'aplica a tots els casos d'ocupació parcial o total del territori d'una alta part contractant, fins i tot si aquesta ocupació no troba cap resistència militar.

Tot i que una de les potències en conflicte no sigui part en aquest Conveni, les potències que en són part romanen vinculades per aquest Conveni en les seves relacions mútues. A més, estan vinculades pel Conveni respecte a aquella potència, si aquesta última n'accepta i n'aplica les disposicions.

Article 3

En cas de conflicte armat que no presenti caràcter internacional i que tingui lloc en el territori d'una de les altes parts contractants, cadascuna de les parts en el conflicte està obligada a aplicar, com a mínim, les disposicions següents:

1. Les persones que no participen activament en les hostilitats, incloent-hi els membres de les forces armades que hagin depositat les armes i les persones que hagin estat posades fora de combat per malaltia, ferides, detenció o qualsevol altra causa, han de ser tractades amb humanitat en totes les circumstàncies, sense cap discriminació per motius de raça, color,

religió o creença, sexe, naixement o fortuna, o qualsevol altre criteri similar.

Amb aquesta finalitat, els actes següents són i romanen prohibits en qualsevol moment i en qualsevol lloc respecte de les persones més amunt esmentades:

a) Els atemptats contra la vida i la integritat física, en particular l'homicidi en totes les seves formes, les mutilacions, els tractes cruels, tortures i suplicis.

b) Les preses d'hostatges.

c) Els atemptats a la dignitat de les persones, en particular els tractaments humiliants i degradants.

d) Les condemnes pronunciades i les execucions efectuades sense judici previ, davant un tribunal degudament constituït, que ofereixi totes les garanties judicials reconegudes com a indispensables pels pobles civilitzats.

2. Els ferits, els malalts i els nàufrags han de ser recollits i atesos.

Un organisme humanitari imparcial, com el Comitè Internacional de la Creu Roja, pot oferir els seus serveis a les parts en el conflicte.

Les parts en el conflicte s'han d'esforçar perquè s'apliquin, mitjançant acords especials, totes o part de les altres disposicions d'aquest Conveni.

L'aplicació de les disposicions anteriors no afecta l'estatus legal de les parts en el conflicte.

Article 4

En cas d'hostilitats entre forces terrestres i navals de les parts en el conflicte, les disposicions d'aquest Conveni només s'apliquen a les forces a bord dels vaixells.

Les forces desembarcades esdevenen immediatament subjectes a les disposicions del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya del 12 d'agost de 1949.

Article 5

Les potències neutrals apliquen per analogia les disposicions d'aquest Conveni als ferits, els malalts i els nàufrags, i als membres del personal sanitari i religiosos de les forces armades de les parts en el conflicte, que siguin rebuts o internats en el seu territori, com també als morts trobats.

Article 6

A més dels acords expressament establerts en els articles 10, 18, 31, 38, 39, 40, 43 i 53, les altes parts contractants poden concloure altres acords especials per a tots els assumptes per als quals considerin oportú fer disposicions separades. Cap acord especial

no pot afectar negativament la situació dels ferits, els malalts i els naufrags, així com dels membres del personal sanitari i religiós, tal com regula aquest Conveni, ni restringir els drets que aquest els confereix.

Els ferits, malalts i naufrags, com també el personal sanitari i religiós, continuen beneficiant-se d'aquests acords mentre el Conveni els sigui aplicable, excepte quan els acords esmentats o posteriors continguin disposicions expresses del contrari, o quan l'una o l'altra part en el conflicte hagi adoptat mesures més favorables respecte d'ells.

Article 7

Els ferits, els malalts i els naufrags, com també el personal sanitari i religiós, no poden en cap cas renunciar parcialment o totalment als drets que els garanteix aquest Conveni i, si escau, als acords especials esmentats en l'article anterior.

Article 8

Aquest Conveni s'aplica amb la cooperació i sota el control de les potències protectores encarregades de salvaguardar els interessos de les parts en el conflicte. Amb aquesta finalitat, les potències protectores poden nomenar, a part del seu personal diplomàtic o consular, delegats entre els seus propis nacionals o entre els nacionals d'altres potències neutrals. Aquests delegats estan subjectes a l'aprovació de la potència davant la qual han d'exercir les seves funcions.

Les parts en el conflicte faciliten al màxim la tasca dels representants o els delegats de les potències protectores.

Els representants o els delegats de les potències protectores no han d'anar en cap cas més enllà dels límits de la seva missió, segons aquest Conveni. En particular, han de tenir en compte les necessitats imperatives de seguretat de l'estat en el qual exerceixen les seves funcions. Les seves activitats només es restringeixen com a mesura excepcional i temporal quan exigències militars imperioses ho requereixin.

Article 9

Les disposicions d'aquest Conveni no constitueixen cap obstacle a les activitats humanitàries que el Comitè Internacional de la Creu Roja o qualsevol altre organisme humanitari imparcial pugui dur a terme, amb el consentiment de les parts interessades en el conflicte, per protegir i socórrer els ferits, els malalts i els naufrags, així com els membres del personal sanitari i religiós.

Article 10

Les altes parts contractants poden, en qualsevol moment, acordar confiar, a un organisme que ofereixi totes les garanties d'imparcialitat i d'eficàcia, les tasques reservades a les potències protectores en virtut d'aquest Conveni.

Quan els ferits, els malalts i els naufrags, o els membres del personal sanitari i religiós no es beneficien o deixen de beneficiar-se, independentment del motiu, de les activitats de la potència protectora o d'un organisme designat d'acord amb el paràgraf anterior, la potència detentora ha de demanar a un estat neutral o a un altre organisme semblant, que assumeixi les funcions que duia a terme en virtut d'aquest Conveni una potència protectora designada per les parts en el conflicte.

Si no es pot garantir la protecció d'aquesta manera, la potència detentora ha de demanar o acceptar, d'acord amb les disposicions d'aquest article, l'oferiment dels serveis d'una organització humanitària, com ara el Comitè Internacional de la Creu Roja, per assumir les tasques humanitàries reservades a les potències protectores en virtut d'aquest Conveni.

Tota potència neutral o tot organisme que hagi estat convidat per la potència concernida o que s'ofereixi amb aquestes finalitats, ha d'actuar, dins de la seva activitat, amb sentit de responsabilitat envers la part en el conflicte de la qual en depenen les persones protegides per aquest Conveni, i ha de proporcionar les garanties suficients que demostrin que està en posició d'assumir les funcions en qüestió i de dur-les a terme amb imparcialitat.

Les disposicions anteriors no es poden derogar mitjançant acords especials entre potències una de les quals tingui limitada, encara que sigui temporalment, la llibertat de negociar amb l'altra potència o els seus aliats, amb motiu d'esdeveniments militars, més particularment quan tot o una part substancial del territori d'aquesta potència està ocupat.

Sempre que en aquest Conveni es faci menció d'una potència protectora, aquesta menció també s'aplica als organismes que la substitueixin en el sentit d'aquest article.

Article 11

En els casos en què ho considerin aconsellable per a l'interès de les persones protegides, en particular en els casos de desacord entre les parts en el conflicte respecte de l'aplicació o la interpretació de les disposicions d'aquest Conveni, les potències protectores han de prestar els seus bons oficis amb vista a resoldre el desacord.

Amb aquesta finalitat, cadascuna de les potències protectores pot proposar, ja sigui a instància de part o per iniciativa pròpia, a les parts en el conflicte una reunió dels seus representants, en particular de les autoritats encarregades dels ferits, els malalts i els naufragats, així com dels membres del personal sanitari i religiós, eventualment en un territori neutral adequadament escollit. Les parts en el conflicte estan obligades a fer efectives les propostes que se'ls facin amb aquesta finalitat. Les potències protectores poden sotmetre, si és necessari, a l'aprovació de les parts en el conflicte, que es convidi a participar en aquesta reunió una persona que pertanyi a una potència neutral o que sigui delegada pel Comitè Internacional de la Creu Roja.

Capítol II. Els ferits, els malalts i els naufragats

Article 12

Els membres de les forces armades i les altres persones esmentades en l'article següent, que es trobin a la mar i estiguin ferides, malaltes o hagin naufragat, han de ser respectades i protegides en totes les circumstàncies, amb el benentès que el terme "naufragi" s'aplica a tot naufragi, siguin quines siguin les circumstàncies en què s'hagi produït i inclou els amarratges forçats o les caigudes a la mar.

Aquestes persones han de ser tractades i ateses amb humanitat per les parts en el conflicte en poder de les quals es puguin trobar, sense cap discriminació per motius de sexe, raça, nacionalitat, religió, opinions polítiques o qualsevol altre criteri similar. Tot atemptat contra la seva vida o la seva persona està estrictament prohibit i, entre altres, el fet de matar-les o exterminar-les, sotmetre-les a tortura o a experiments biològics, deixar-les deliberadament sense assistència ni atenció mèdica, o crear les condicions perquè estiguin exposades a contagis o infeccions.

Només motius d'urgència mèdica autoritzen una prioritat en l'ordre amb el qual s'administra un tractament.

Les dones han de ser tractades amb tota la consideració deguda al seu sexe.

Article 13

Aquest Conveni s'aplica als ferits, malalts i naufragats a la mar que pertanyen a les categories següents:

1. Els membres de les forces armades d'una de les parts en el conflicte, com també els membres de milícies o cossos de voluntaris que formen part d'aquestes forces armades.
2. Els membres d'altres milícies i els membres d'altres cossos de voluntaris, incloent-hi els dels moviments de resistència organitzada, que pertanyen a una de

les parts en el conflicte i que operen dins o fora del propi territori, fins i tot si aquest territori està ocupat, sempre que aquestes milícies o cossos de voluntaris, incloent-hi aquells moviments de resistència organitzada, compleixin les condicions següents:

- a) Que estiguin dirigits per una persona responsable dels seus subordinats.
- b) Que tinguin un senyal distintiu fix que es reconegui de lluny.
- c) Que vagin armats de forma evident.
- d) Que dirigeixin les seves operacions d'acord amb les lleis i els costums de la guerra.

3. Els membres de les forces armades regulars que invoquin un Govern o una autoritat no reconeguts per la potència detentora.

4. Les persones que acompanyen les forces armades sense formar-ne part, com ara civils membres de tripulacions d'avions militars, corresponsals de guerra, proveïdors, membres d'unitats de treball o de serveis responsables del benestar de les forces armades, sempre que hagin rebut l'autorització de les forces armades que acompanyen.

5. Els membres de tripulacions, incloent-hi els comandants, pilots i aprenents de la marina mercant i les tripulacions d'avions civils de les parts en el conflicte, que no es beneficien d'un tracte més favorable en virtut de qualsevol altra disposició del dret internacional.

6. La població d'un territori no ocupat que, amb l'aproximació de l'enemic, agafen les armes espontàniament per combatre les forces invasores, sense haver tingut temps de formar-se en unitats militars regulars, a condició que portin armes de forma evident i respectin les lleis i els costums de la guerra.

Article 14

Tot vaixell de guerra d'una part bel·ligerant té dret a demanar que els ferits, els malalts o els naufragats a bord de vaixells-hospital militars i de vaixells-hospital que pertanyen a entitats de socors o a particulars, com també de naus mercants, iots i altres embarcacions, siguin lliurats, sigui quina sigui la seva nacionalitat, sempre que l'estat de salut dels ferits i els malalts en permeti el lliurament i que el vaixell de guerra disposi d'instal·lacions adequades que permetin garantir-los un tractament suficient.

Article 15

Si els ferits, els malalts o els naufragats són recollits a bord d'un vaixell de guerra neutral o per una aeronau militar neutral, s'ha de proveir, quan així ho

requereixi el dret internacional, a aquells que ja no puguin prendre part en operacions de guerra.

Article 16

Amb subjecció a les disposicions de l'article 12, els ferits, els malalts i els naufragats d'un bel·ligerant que caiguin en poder de l'adversari són presoners de guerra, i se'ls apliquen les disposicions del *ius gentium* relatives als presoners de guerra. Correspon al captador decidir, segons les circumstàncies, si convé retenir-los o conduir-los a un port del país del captador, a un port neutral o fins i tot a un port de l'adversari. En aquest últim cas, els presoners de guerra que siguin així retornats al seu país no poden servir mentre duri la guerra.

Article 17

Els ferits, els malalts o els naufragats que siguin desembarcats en un port neutral, amb el consentiment de l'autoritat local, han de ser custodiats, llevat d'un acord en sentit contrari entre la potència neutral i les potències bel·ligerants, per la potència neutral, quan el dret internacional requereixi que aquestes persones no poden tornar a participar en operacions de guerra.

Les despeses d'hospitalització i d'internament dels ferits, els malalts o els naufragats són assumides per la potència de la qual depenen.

Article 18

Després de cada combat, les parts en el conflicte prenen, sense demora, totes les mesures possibles per cercar i recollir els naufragats, els ferits i els malalts, per protegir-los de pillatges i maltractaments i garantir-los l'assistència necessària així com per cercar els morts i evitar que siguin espoliats.

Quan les circumstàncies ho permetin, les parts en el conflicte han de concloure acords locals per evacuar per mar els ferits i els malalts d'una àrea assetjada o encerclada i per deixar passar el personal sanitari i religiós així com l'equipament sanitari destinat a aquesta àrea.

Article 19

Les parts en el conflicte han de registrar, al més aviat possible, totes les dades exactes per tal d'identificar els naufragats, els ferits, els malalts i els morts de la part contrària que caiguin en el seu poder. Si és possible, aquestes dades han d'incloure el següent:

- a) La designació de la potència de la qual depenen.
- b) La destinació o el número de registre.
- c) Els cognoms.
- d) El nom o els noms.
- e) La data de naixement.

f) Qualsevol altra dada que figuri en la targeta o la placa d'identitat.

g) La data i el lloc de la captura o la mort.

h) Les dades relatives a les ferides, la malaltia, o la causa de la mort.

Les informacions més amunt esmentades s'han de comunicar al més aviat possible a l'Oficina d'Informació descrita en l'article 122 del Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra del 12 d'agost de 1949, la qual transmet aquesta informació a la potència de la qual depenen aquests presoners a través de la potència protectora i de l'Agència Central de Presoners de Guerra.

Les parts en el conflicte estableixen i es comuniquen, a través de la via indicada al paràgraf anterior, els certificats de defunció o les llistes de morts degudament autenticades. També han de recopilar i trametre's, a través de la mateixa Oficina, la meitat de la doble placa d'identitat, o la placa d'identitat si no és doble, els testaments o altres documents importants per a la família dels difunts, els diners i, en general, tots els objectes que tinguin un valor intrínsec o sentimental, trobats amb els cadàvers. Aquests objectes, així com els objectes no identificats, han de ser enviats en paquets segellats, acompanyats d'una declaració que doni tots els detalls necessaris per a la identificació del posseïdor difunt, i també d'un inventari complet del paquet.

Article 20

Les parts en el conflicte han de garantir que la immersió dels difunts, efectuada individualment sempre que les circumstàncies ho permetin, vagi precedida d'un examen detingut, i si és possible d'un examen mèdic dels cossos, amb vista a confirmar-ne la mort, establir-ne la identitat i poder donar-ne compte. Quan s'utilitza una placa d'identitat doble, la meitat de la placa ha de romandre amb el cos.

Si es desembarquen persones mortes, s'apliquen les disposicions del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya del 12 d'agost de 1949.

Article 21

Les parts en el conflicte poden fer una crida a la caritat dels comandants de naus mercants, iots o altres embarcacions neutrals, perquè agafin a bord i atenguin els ferits, els malalts o els naufragats, i recullin els morts.

Les naus de qualsevol tipus que responguin a aquesta crida, i les que per iniciativa pròpia hagin recollit ferits, malalts o naufragats, gaudeixen d'una protecció especial i de facilitats per dur a terme aquesta ajuda.

En cap cas, no poden ser capturades a causa de qualsevol d'aquests transports; però, en absència de promeses del contrari que els hagin estat fetes, romanen exposades a ser capturades per qualsevol violació de la neutralitat que hagin pogut cometre.

Capítol III. Els vaixells-hospital

Article 22

Els vaixells-hospital militars, és a dir, els vaixells construïts o equipats per les potències, especialment i únicament per socórrer els ferits, malalts i naufragats, tractar-los i transportar-los, en cap circumstància no poden ser atacats ni capturats, sinó que en tot moment han de ser respectats i protegits, a condició que els seus noms i característiques hagin estat notificats a les parts en el conflicte deu dies abans de la seva utilització.

Les característiques que han de figurar en la notificació han d'incloure el tonatge brut enregistrarat, la longitud de proa a popa i el nombre de pals i xemeneies.

Article 23

Els establiments situats a la costa amb dret a ser protegits pel Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya del 12 d'agost de 1949, no han de ser atacats ni bombardejats des del mar.

Article 24

Els vaixells-hospital utilitzats per les societats nacionals de la Creu Roja, per entitats de socors oficialment reconegudes o per particulars, gaudeixen de la mateixa protecció que els vaixells-hospital militars i se'ls ha d'eximir de ser capturats, si la part en el conflicte de la qual depenen els ha assignat una comesa oficial i sempre que s'hagin complert les disposicions de l'article 22 en relació amb les notificacions.

Aquests vaixells han de posseir un document de l'autoritat competent, que declari que les naus han estat sota el seu control durant el seu armament i en el moment de partir.

Article 25

Els vaixells-hospital utilitzats per les societats nacionals de la Creu Roja, per entitats de socors oficialment reconegudes o per particulars de països neutrals gaudeixen de la mateixa protecció que els vaixells-hospital militars i estan exempts de ser capturats, a condició que s'hagin posat sota el control d'una de les parts en el conflicte, amb el consentiment previ dels seus propis Governos i amb l'autorització de la part en el conflicte en qüestió,

sempre que s'hagin complert les disposicions de l'article 22 en relació amb les notificacions.

Article 26

La protecció esmentada en els articles 22, 24 i 25 s'aplica als vaixells-hospital de qualsevol tonatge i als seus bots salvavides, independentment del lloc on operin. Tanmateix, per garantir el màxim confort i la màxima seguretat, les parts en el conflicte han d'intentar utilitzar, per transportar ferits, malalts i naufragats en llargues distàncies i en alta mar, només vaixells-hospital de més de 2.000 tones brutes registrades.

Article 27

Amb les mateixes condicions que les que s'estableixen en els articles 22 i 24, les petites embarcacions utilitzades per l'estat o per les societats de socors oficialment reconegudes per efectuar operacions de rescat a les costes, també han de ser respectades i protegides, sempre que les necessitats de les operacions ho permetin.

El mateix s'aplica, sempre que sigui possible, a les instal·lacions costaneres fixes utilitzades exclusivament per aquestes embarcacions per a les seves missions humanitàries.

Article 28

En cas de combat a bord d'un vaixell de guerra, les infermeries han de ser respectades i evitades al màxim possible. Les infermeries i el seu equipament romanen subjectes a les lleis de la guerra, però no poden ser utilitzats amb una altra finalitat mentre siguin necessaris per als ferits i els malalts. Això no obstant, el comandant en el poder del qual han caigut els pot destinar, després de garantir l'atenció adequada dels ferits i els malalts que hi són tractats, a d'altres finalitats en cas d'una necessitat militar urgent.

Article 29

Tot vaixell-hospital que es trobi dins d'un port que caigui en poder de l'enemic està autoritzat a marxar de l'esmentat port.

Article 30

Les naus i embarcacions descrites en els articles 22, 24, 25 i 27 han de prestar socors i assistència als ferits, als malalts i als naufragats, sense distinció de nacionalitat.

Les altes parts contractants es comprometen a no utilitzar aquestes naus i embarcacions amb cap finalitat militar.

Aquestes naus i embarcacions no han de dificultar de cap manera els moviments dels combatents.

Durant i després del combat, actuen pel seu propi compte i risc.

Article 31

Les parts en el conflicte tenen dret a controlar i inspeccionar les naus i embarcacions esmentades en els articles 22, 24, 25 i 27. Poden refusar l'ajuda d'aquestes naus i embarcacions, ordenar-los que s'allunyin, imposar-los una direcció determinada, regular l'ús del seu T.S.F. i de tots els altres mitjans de comunicació, i fins i tot retenir-les durant un període de temps que no excedeixi de set dies a partir del moment de la inspecció, si la gravetat de les circumstàncies ho requereix.

Poden assignar un comissari temporalment a bord amb l'única tasca de garantir l'execució de les ordres donades en virtut de les disposicions del paràgraf anterior.

Dins del possible, les parts en el conflicte han d'enregistrar en el diari de bord dels vaixells-hospital, en una llengua que el comandant de la nau pugui entendre, les ordres que els han estat donades.

Les parts en el conflicte, ja sigui unilateralment o amb acords especials, poden posar a bord dels seus vaixells-hospital observadors neutrals que han de verificar el compliment estricte de les disposicions contingudes en aquest Conveni.

Article 32

Les naus i embarcacions descrites en els articles 22, 24, 25 i 27 no s'equiparen als vaixells de guerra pel que fa a la seva estada en un port neutral.

Article 33

Les naus mercants que han estat transformades en vaixells-hospital no poden ser destinades a cap altre ús mentre durin les hostilitats.

Article 34

La protecció deguda als vaixells-hospital i a les infermeries de les naus no ha de cessar llevat que s'utilitzin per cometre, fora dels seus deures humanitaris, actes perjudicials per a l'enemic. La protecció, tanmateix, només pot cessar després que s'hagi donat un avís apropiat, i es fixi en tots els casos oportuns un termini raonable, i després que s'hagi fet cas omís d'aquest avís.

En particular, els vaixells-hospital no poden posseir o utilitzar un codi secret per les seves emissions per T.S.F. o per qualsevol altre mitjà de comunicació.

Article 35

No es considera que privin els vaixells-hospital o les infermeries de les naus de la protecció que se'ls deu:

1. El fet que el personal d'aquests vaixells o de les infermeries vagi armat i utilitzi les seves armes per mantenir l'ordre, per a la seva pròpia defensa o la dels malalts i els ferits.

2. La presència a bord d'aparells destinats exclusivament a garantir la navegació o les transmissions.

3. El fet que a bord dels vaixells-hospital o dins les infermeries es trobin armes portàtils i municions retirades als ferits, als malalts i als naufragats i que encara no han estat lliurades al servei competent.

4. El fet que l'activitat humanitària dels vaixells-hospital i de les infermeries de les naus o del seu personal s'estengui als civils ferits, malalts o naufragats.

5. El fet que els vaixells-hospital transportin material i personal destinats exclusivament a funcions sanitàries, a més dels requisits habituals.

Capítol IV. El personal

Article 36

El personal religiós, mèdic i hospitalari dels vaixells-hospital i les seves tripulacions han de ser respectats i protegits; no poden ser capturats mentre estan al servei d'aquests vaixells, independentment de si hi ha ferits o malalts a bord.

Article 37

El personal religiós, mèdic i hospitalari, assignat al servei mèdic o espiritual de les persones designades en els articles 12 i 13, que caigui en poder de l'enemic, ha de ser respectat i protegit; pot continuar exercint les seves funcions mentre sigui necessari per atendre els ferits i els malalts. Després ha de ser retornat tant bon punt el comandant en cap, sota l'autoritat del qual es troba, ho consideri viable. En deixar el vaixell, poden endur-se'n els efectes personals.

Si, tanmateix, resulta necessari retenir una part d'aquest personal a causa de les necessitats sanitàries o espirituals dels presoners de guerra, s'han de prendre totes les mesures per desembarcar-los al més aviat possible.

El personal retingut està subjecte, quan desembarqui, a les disposicions del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya del 12 d'agost de 1949.

Capítol V. Els transports sanitaris

Article 38

Els vaixells noliejats amb aquesta finalitat estan autoritzats a transportar equipament destinat

exclusivament al tractament dels ferits i malalts membres de les forces armades o a la prevenció de malalties, sempre que els detalls relatius al seu viatge hagin estat notificats a la potència contrària i aprovats per aquesta darrera. La potència contrària té el dret d'inspeccionar-los però no de capturar-los ni de confiscar-los l'equipament transportat.

Per acord entre les parts en el conflicte, es poden assignar observadors neutrals a bord d'aquests vaixells per verificar l'equipament que transporten. Amb aquesta finalitat, aquest equipament ha de ser de fàcil accés.

Article 39

Les aeronaus sanitàries, és a dir, les aeronaus utilitzades exclusivament per a l'evacuació de ferits, malalts i nàufrags, i per transportar el personal i l'equipament sanitaris, no poden ser objecte d'atacs, sinó que han de ser respectades per les parts en el conflicte quan volen en altitud, en moments i per rutes específicament convinguts entre les parts en el conflicte en qüestió.

Han de portar de forma ostensible el signe distintiu prescrit en l'article 41, juntament amb els colors nacionals, en les seves bandes inferior, superior i laterals. Han de portar també les marques o els mitjans d'identificació que es convinguin entre les parts en el conflicte al principi o en el transcurs de les hostilitats.

Llevat que es convingui altrament, estan prohibits els vols per sobre del territori enemic o ocupat per l'enemic.

Les aeronaus sanitàries han d'obeir tota intimació a aterrar o amarrar. En cas d'aterratge o amaratge així imposats, l'aeronau, amb els seus ocupants, pot continuar el seu vol després d'un control eventual.

En cas d'aterratge o amaratge involuntari en territori enemic o ocupat per l'enemic, els ferits, els malalts i els nàufrags, com també la tripulació de l'aeronau, són presoners de guerra. El personal sanitari és tractat de conformitat amb els articles 36 i 37.

Article 40

D'acord amb les disposicions del paràgraf segon, les aeronaus sanitàries de les parts en el conflicte poden volar sobre el territori de potències neutrals, aterrar-hi o amarrar-hi en cas de necessitat, o per fer-hi una escala. Prèviament han de notificar a les potències neutrals del seu pas per sobre del seu territori i obeir les intimacions d'aterratge o amaratge. Només estaran a cobert d'atacs quan volin per rutes, altituds i a hores específicament convingudes entre les parts en el conflicte i les potències neutrals en qüestió.

Tanmateix, les potències neutrals poden establir condicions o restriccions al sobrevol o l'aterratge d'aeronaus sanitàries en el seu territori. Aquestes possibles condicions o restriccions s'han d'aplicar de forma equitativa a totes les parts en el conflicte.

Llevat que s'hagi convingut altrament entre les potències neutrals i les parts en el conflicte, els ferits, els malalts o els nàufrags que són desembarcats amb el consentiment de l'autoritat local en un territori neutral per una aeronau sanitària, han de ser retinguts per l'estat neutral, quan el dret internacional ho requereixi, de manera que no puguin tornar a prendre part en les operacions de guerra. La potència de la qual depenen els ferits, malalts o nàufrags assumeix les despeses d'hospitalització i internament.

Capítol VI. L'emblema distintiu

Article 41

Sota el control de l'autoritat militar competent, l'emblema de la Creu Roja sobre fons blanc ha de figurar en les banderes, els braçals i en tot l'equipament vinculat al servei sanitari.

Tanmateix, en el cas de països que ja utilitzen com emblema, en lloc de la Creu Roja, la mitja lluna roja o el lleó i el sol rojos sobre fons blanc, aquests emblemes també són admesos dins els termes d'aquest Conveni.

Article 42

El personal designat en els articles 36 i 37 ha de portar, fixat en el braç esquerre, un braçal resistent a l'aigua amb l'emblema distintiu, lliurat i segellat per l'autoritat militar.

Aquest personal, a més de portar la placa d'identitat esmentada en l'article 19, també ha de portar una targeta d'identitat especial amb l'emblema distintiu. Aquesta targeta ha de ser resistent a l'aigua i d'una mida que es pugui portar a la butxaca. Ha d'estar redactada en la llengua nacional, ha d'esmentar com a mínim els cognoms i el nom, la data de naixement, el rang i el número de registre de l'interessat. Ha d'establir amb quina capacitat té dret a la protecció d'aquest Conveni. La targeta ha de portar la fotografia del titular i també la seva signatura o les empremtes dactilars, o ambdues. Ha de portar el segell sec de l'autoritat militar.

La targeta d'identitat ha de ser uniforme per a cada exèrcit i, en la mesura del possible, del mateix tipus en els exèrcits de les altes parts contractants. Les parts en el conflicte es poden guiar, a tall d'exemple, pel model que s'annexa a aquest Conveni. S'han de comunicar, al principi de les hostilitats, el model que utilitzen. Els documents d'identitat han de fer-se, si

és possible, com a mínim per duplicat, i el país d'origen en conserva una de les còpies.

El personal esmentat no pot ser privat, en cap circumstància, de les seves insígnies ni de la seva targeta d'identitat ni del dret a portar el seu braçal. En cas de pèrdua té dret a obtenir duplicats de la targeta i el reemplaçament de les insígnies.

Article 43

Els vaixells i embarcacions designats en els articles 22, 24, 25 i 27 es distingeixen de la manera següent:

- a) Totes les seves superfícies exteriors han de ser blanques.
- b) Una o més creus roig fosc, tan grans com sigui possible, han de ser pintades a cada costat del buc i també sobre les superfícies horitzontals, situades de tal manera que es vegin el màxim possible des del mar i des de l'aire.

Tots els vaixells-hospital s'han de donar a conèixer hissant la seva bandera nacional i a més, si pertanyen a un estat neutral, la bandera de la part en el conflicte sota la direcció de la qual es troben. Una bandera blanca amb una creu roja ha d'onejar al pal major, al més amunt possible.

Els bots salvavides dels vaixells-hospital, els vaixells salvavides de la costa i les petites embarcacions utilitzades pel servei de salut han d'anar pintats de blanc amb creus de color roig fosc clarament visibles i, en general, han de complir amb els sistemes d'identificació més amunt estipulats per als vaixells-hospital.

Els vaixells i embarcacions més amunt esmentats, que de nit i en moments de visibilitat reduïda, volen assegurar-se la protecció a la qual tenen dret, han de prendre les mesures necessàries, amb l'assentiment de la part en el conflicte sota el poder de la qual es troben, perquè les seves pintures i emblemes distintius siguin suficientment visibles.

Els vaixells-hospital que, de conformitat amb l'article 31, es trobin detinguts per l'enemic de manera provisional, han d'abaixar la bandera de la part en el conflicte al servei de la qual es troben o la direcció de la qual han acceptat.

Els bots salvavides de la costa, si continuen operant amb el consentiment de la potència ocupant des d'una base ocupada, poden ser autoritzats, quan es troben allunyats de la seva base, a continuar onejant els propis colors nacionals juntament amb una bandera que porti una creu roja sobre un fons blanc, amb notificació prèvia a totes les parts en el conflicte en qüestió.

Totes les disposicions d'aquest article relatives a l'emblema de la creu roja s'apliquen de la mateixa manera als altres emblemes esmentats en l'article 41.

Les parts en el conflicte han d'intentar en tot moment aconseguir acords per tal d'utilitzar els mètodes més moderns disponibles per facilitar la identificació dels vaixells i embarcacions esmentats en aquest article.

Article 44

Els signes distintius esmentats en l'article 43 només poden ser utilitzats, ja sigui en temps de pau o de guerra, per indicar o protegir els vaixells que s'hi esmenten, llevat del que pugui establir qualsevol altre Conveni internacional o acord entre les parts en el conflicte en qüestió.

Article 45

Les altes parts contractants han de prendre les mesures necessàries, en el cas que la seva legislació encara no fos suficient, per prevenir i reprimir, en tot moment, l'ús abusiu dels signes distintius establerts en l'article 43.

Capítol VII. Aplicació del Conveni

Article 46

Cada part en el conflicte, que actuï mitjançant el seus comandants en cap, ha d'ocupar-se de l'aplicació detallada dels articles anteriors i actuar, en els casos no previstos, de conformitat amb els principis generals d'aquest Conveni.

Article 47

Queden prohibides les represàlies contra els ferits, els malalts, els naufragats, el personal, els vaixells o l'equipament protegits pel Conveni.

Article 48

Les altes parts contractants es comprometen, tant en temps de pau com en temps de guerra, a difondre el text d'aquest Conveni el més àmpliament possible en els seus països respectius i, en particular, a incloure'n l'estudi en els programes d'instrucció militar i, si és possible, d'instrucció civil, per tal que els seus principis siguin coneguts per tota la població, en particular per les forces armades de combat, el personal sanitari i els capellans.

Article 49

Les altes parts contractants es comuniquen a través del Consell Federal suís i, durant les hostilitats, a través de les potències protectores, les traduccions oficials d'aquest Conveni, així com les lleis i reglaments que puguin adoptar per garantir-ne l'aplicació.

Capítol VIII. La repressió d'abusos i infraccions

Article 50

Les altes parts contractants es comprometen a prendre totes les mesures legislatives necessàries per establir les sancions penals adequades per aplicar a les persones que cometin, o ordenin cometre, qualsevol de les infraccions greus d'aquest Conveni definides en l'article següent.

Cadascuna de les parts contractants té l'obligació de cercar les persones acusades d'haver comès, o d'haver ordenat cometre, aquestes infraccions greus, i ha de deferir-les, independentment de la seva nacionalitat, davant els seus tribunals. També pot, si ho prefereix, i d'acord amb les condicions previstes per la seva pròpia legislació, lliurar aquestes persones perquè siguin jutjades per una altra part contractant concernida, sempre que aquesta part contractant tingui proves suficients.

Cadascuna de les parts contractants ha de prendre les mesures necessàries per posar fi, a part de les infraccions greus definides en l'article següent, a tots els actes contraris a les disposicions d'aquest Conveni.

En totes les circumstàncies, els inculpats han de beneficiar-se de les garanties de procediment i lliure defensa, que no siguin inferiors a les establertes en l'article 105 i següents del Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra del 12 d'agost de 1949.

Article 51

Les infraccions greus a què fa referència l'article anterior són les que comporten qualsevol dels actes següents, si són comesos contra persones o béns protegits pel Conveni: l'homicidi intencional, la tortura o els tractes inhumans, incloent-hi els experiments biològics, el fet de causar voluntàriament grans patiments o danys greus a la integritat física o la salut, la destrucció i l'apropiació de béns a gran escala, que no estiguin justificats per necessitats militars i que siguin duts a terme de forma il·lícita i gratuïta.

Article 52

Cap part contractant no està autoritzada a alliberar-se a ella mateixa ni a qualsevol altra part contractant de les responsabilitats en què ella o una altra part contractant hagin incorregut respecte a les infraccions referides en l'article anterior.

Article 53

A petició d'una part en el conflicte, s'inicia una investigació, segons les modalitats que es determinin

entre les parts interessades, en relació amb qualsevol violació al·legada del Conveni.

Si no s'arriba a un acord en relació amb el procediment d'investigació, les parts s'han de posar d'acord per escollir un àrbitre, que decidirà sobre el procediment a seguir.

Un cop la violació hagi estat constatada, les parts en el conflicte hi han de posar fi i reprimir-la al més aviat possible.

Disposicions finals

Article 54

Aquest Conveni es redacta en anglès i francès. Ambdós textos són igualment fefaents.

El Consell Federal suís s'encarrega que les traduccions oficials del Conveni es facin al rus i a l'espanyol.

Article 55

Aquest Conveni, que porta la data d'avui, està obert a la signatura fins al 12 de febrer de 1950, en nom de les potències representades a la Conferència que es va obrir a Ginebra el 21 d'abril de 1949; a més, de les potències no representades en aquesta Conferència, però que són part en el X Conveni de l'Haia del 18 d'octubre de 1907, per adaptar a la guerra marítima els principis del Conveni de Ginebra de 1906 o als convenis de Ginebra de 1884, 1906 o 1929, per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya.

Article 56

Aquest Conveni s'ha de ratificar al més aviat possible i les ratificacions s'han de dipositar a Berna.

S'ha d'aixecar acta del dipòsit de cadascun dels instruments de ratificació i el Consell Federal suís ha de trametre una còpia certificada d'aquesta acta a totes les potències en el nom de les quals hagi estat signat el Conveni o l'adhesió de les quals hagi estat notificada.

Article 57

Aquest Conveni entrarà en vigor sis mesos després que s'hagin dipositat, com a mínim, dos instruments de ratificació.

Posteriorment, entrarà en vigor per a cadascuna de les altes parts contractants sis mesos després que dipositin el seu instrument de ratificació.

Article 58

Aquest Conveni substitueix el X Conveni de l'Haia del 18 d'octubre de 1907, per adaptar a la guerra marítima els principis del Conveni de Ginebra de

1906, en les relacions entre les altes parts contractants.

Article 59

A partir de la data de l'entrada en vigor, aquest Conveni quedarà obert a l'adhesió de tota potència en nom de la qual aquest Conveni no hagi estat signat.

Article 60

Les adhesions s'han de notificar per escrit al Consell Federal suís i entraran en vigor sis mesos després de la data en la qual siguin rebudes.

El Consell federal suís comunica les adhesions a totes les potències en nom de les quals el Conveni hagi estat signat o l'adhesió de les quals hagi estat notificada.

Article 61

Les situacions establertes en els articles 2 i 3 faran immediatament efectives les ratificacions dipositades i les adhesions notificades per les parts en el conflicte abans o després del començament de les hostilitats o de l'ocupació. El Consell Federal suís ha de comunicar mitjançant la via més ràpida possible qualsevol ratificació o adhesió rebuda de les parts en el conflicte.

Article 62

Cadascuna de les altes parts contractants té la facultat de denunciar aquest Conveni.

La denúncia ha de ser notificada per escrit al Consell Federal suís. Aquest comunica la notificació als Governos de totes les altes parts contractants.

La denúncia tindrà efecte un any després de la seva notificació al Consell Federal suís. Tanmateix, una denúncia que hagi estat notificada en el moment en què la potència denunciant està involucrada en un conflicte, no tindrà efecte fins que no s'hagi concertat la pau, i en tot cas, fins que les operacions d'alliberament i la repatriació de les persones protegides per aquest Conveni no hagin acabat.

La denúncia només té efecte respecte a la potència denunciant. No afecta de cap manera les obligacions que les parts en el conflicte continuen estant obligades a complir en virtut dels principis del *ius gentium*, tal com resulten dels usos establerts entre nacions civilitzades, de les lleis de la humanitat i de les exigències de la consciència pública.

Article 63

El Consell Federal suís ha d'enregistrar aquest Conveni a la Secretaria de les Nacions Unides. El Consell Federal suís també ha d'informar la

Secretaria de les Nacions Unides de totes les ratificacions, adhesions i denúncies que rebi respecte a aquest Conveni.

EN TESTIMONI DE LA QUAL COSA, els sotasignats, després d'haver dipositat els respectius plens poders, han signat aquest Conveni.

Adoptat a Ginebra, el dotze d'agost de 1949, en anglès i francès. L'original es diposita als arxius de la Confederació suïssa. El Consell Federal suís en trameta una còpia certificada conforme del Conveni a cadascun dels estats signataris així com als estats que s'hi adhereixin.

(Designació dels plenipotenciaris)

Annex

Model de targeta d'identitat per als membres del personal sanitari i religiós adscrit a les forces armades a la mar

Front	Reverse Side						
<p style="text-align: center;">(Space reserved for the name of the country and military authority issuing this card)</p> <div style="display: flex; justify-content: space-between;"> </div> <h2 style="text-align: center;">IDENTITY CARD</h2> <p style="text-align: center;">for members of medical and religious personnel attached to the armed forces at sea</p> <p>Surname.....</p> <p>First names.....</p> <p>Date of Birth.....</p> <p>Rank.....</p> <p>Army Number.....</p> <p>The bearer of this card is protected by the Geneva Convention for the Amelioration of the Condition of the Wounded, Sick and Shipwrecked Members of Armed Forces at Sea of August 12, 1949, in his capacity as</p> <p>.....</p> <p style="display: flex; justify-content: space-between;"> Date of issue Number of Card </p>	<p style="text-align: right;">Signature of bearer or fingerprints or both</p> <p style="text-align: center;">Photo of bearer</p> <div style="border: 1px dashed black; border-radius: 50%; width: 60px; height: 60px; margin: 0 auto; display: flex; align-items: center; justify-content: center;"> <p style="font-size: 8px; text-align: center;">Embossed stamp of military authority issuing card</p> </div> <table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <thead> <tr> <th style="width: 33%;">Height</th> <th style="width: 33%;">Eyes</th> <th style="width: 33%;">Hair</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>.....</td> <td>.....</td> <td>.....</td> </tr> </tbody> </table> <p style="text-align: center;">Other distinguishing marks</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>	Height	Eyes	Hair
Height	Eyes	Hair					
.....					

A l'anvers:

(Espai reservat per a la indicació del país i de l'autoritat militar que expedeix aquesta targeta)

TARGETA D'IDENTITAT

per als membres del personal sanitari i religiós adscrit a les forces armades a la mar

Cognoms

Nom

Data de naixement

Rang

Número de registre

El titular d'aquesta targeta està protegit pel Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els naufragats de les forces armades a la mar del 12 d'agost de 1949, en qualitat de

Data d'expedició

Número de la targeta

Al dors:

Foto del portador

Signatura i/o empremtes dactilars

Segell de l'autoritat militar que expedeix la targeta

Alçada

Color dels ulls

Color dels cabells

Altres dades eventuais d'identificació

Conveni (III) de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra del 12 d'agost de 1949

Preàmbul

Els plenipotenciaris sotasignats dels Governos representats en la Conferència diplomàtica celebrada a Ginebra del 21 d'abril al 12 d'agost de 1949, amb la finalitat de revisar el Conveni conclòs a Ginebra el 27 de juliol de 1929 relatiu al tracte degut als presoners de guerra, han convingut el següent:

Títol I. Disposicions generals

Article 1

Les altes parts contractants es comprometen a respectar i a fer respectar aquest Conveni en totes les circumstàncies.

Article 2

A més de les disposicions que han d'entrar en vigor en temps de pau, aquest Conveni s'aplica a tots els casos de guerra declarada o de qualsevol altre conflicte armat que pugui sorgir entre dues o diverses altes parts contractants, fins i tot si una d'elles no reconeix l'estat de guerra.

El Conveni també s'aplica a tots els casos d'ocupació parcial o total del territori d'una alta part contractant, fins i tot si aquesta ocupació no troba cap resistència militar.

Tot i que una de les potències en conflicte no sigui part en aquest Conveni, les potències que en són part romanen vinculades per aquest Conveni en les seves relacions recíproques. A més, estan vinculades pel Conveni respecte a aquella potència, si aquesta última n'accepta i n'aplica les disposicions.

Article 3

En cas de conflicte armat que no presenti caràcter internacional i que tingui lloc en el territori d'una de les altes parts contractants, cadascuna de les parts en el conflicte està obligada a aplicar, com a mínim, les disposicions següents:

1. Les persones que no participen directament en les hostilitats, incloent-hi els membres de les forces armades que hagin depositat les armes i les persones que hagin estat posades fora de combat per malaltia, ferides, detenció o qualsevol altra causa, han de ser tractades amb humanitat en totes les circumstàncies, sense cap discriminació per motius de raça, color, religió o creença, sexe, naixement o fortuna, o qualsevol altre criteri similar.

Amb aquesta finalitat, els actes següents són i romanen prohibits en qualsevol moment i a

qualsevol lloc, respecte de les persones més amunt esmentades:

- a) Els atemptats contra la vida i la integritat física, en particular l'homicidi en totes les seves formes, les mutilacions, els tractes cruels, les tortures i els suplicis.
- b) Les preses d'hostatges.
- c) Els atemptats a la dignitat de les persones, en particular els tractes humiliants i degradants.
- d) Les condemnes pronunciades i les execucions efectuades sense judici previ, davant un tribunal degudament constituït, que ofereixi totes les garanties judicials reconegudes com a indispensables pels pobles civilitzats.

2. Els ferits i els malalts han de ser recollits i atesos.

Un organisme humanitari imparcial, com ara el Comitè Internacional de la Creu Roja, pot oferir els seus serveis a les parts en conflicte.

Les parts en conflicte s'han d'esforçar, per altra banda, perquè s'apliquin mitjançant acords especials totes o part de les altres disposicions d'aquest Conveni.

L'aplicació de les disposicions anteriors no afecta l'estatus legal de les parts en el conflicte.

Article 4

A. Són presoners de guerra, en el sentit d'aquest Conveni, les persones que, pertanyent a una de les categories següents, han caigut en poder de l'enemic:

1. Els membres de les forces armades d'una de les parts en el conflicte, com també els membres de milícies i de cossos de voluntaris que formen part d'aquestes forces armades.

2. Els membres d'altres milícies i els membres d'altres cossos de voluntaris, incloent-hi els de moviments de resistència organitzada, que pertanyen a una de les parts en el conflicte i que operen dins o fora del propi territori, fins i tot si aquest territori està ocupat, sempre que aquestes milícies o cossos de voluntaris, incloent-hi els moviments de resistència organitzada, compleixin les condicions següents:

- a) Tenir al capdavant una persona responsable dels seus subordinats.
- b) Tenir un senyal distintiu fix i reconeixible de lluny.
- c) Portar les armes de forma visible.
- d) Adaptar-se, dins l'àmbit de les seves operacions, a les lleis i els costums de la guerra.

3. Els membres de les forces armades regulars que invoquin un Govern o una autoritat no reconeguts per la potència detentora.

4. Les persones que acompanyen les forces armades sense formar-ne part directament, com ara civils membres de tripulacions d'avions militars, corresponsals de guerra, proveïdors, membres d'unitats de treball o de serveis responsables del benestar de les forces armades, sempre que hagin rebut l'autorització de les forces armades que acompanyen, les quals a aquest efecte els han de lliurar una targeta d'identitat similar al model que figura en l'annex.

5. Els membres de tripulacions, incloent-hi els comandants, pilots i aprenents de la marina mercant i les tripulacions d'avions civils de les parts en el conflicte, que no es beneficien d'un tracte més favorable en virtut de qualsevol altra disposició del dret internacional.

6. Els habitants d'un territori no ocupat que, amb l'aproximació de l'enemic, prenen les armes espontàniament per combatre les forces invasores, sense haver tingut temps de formar-se en forces armades regulars, a condició que portin les armes de forma visible i respectin les lleis i els costums de la guerra.

B. Es beneficien també del tracte reservat als presoners de guerra d'acord amb aquest Conveni:

1. Les persones que pertanyen o han pertangut a les forces armades del país ocupat, si per raó d'aquesta pertinença la potència ocupant, tot i que inicialment les hagi alliberades mentre continuaven les hostilitats fora del territori que ocupa, considera necessari internar-les, especialment després d'un intent fallit per part d'aquestes persones per incorporar-se a les forces armades a què pertanyen i que estan combatent, o quan no obeeixen una ordre que se'ls faci en quant al seu internament;

2. Les persones que pertanyen a una de les categories enumerades en aquest article que han estat rebudes en el seu territori per potències neutrals o no bel·ligerants, les quals tenen l'obligació d'internar en virtut del dret internacional, sense perjudici d'un tracte més favorable que aquestes potències considerin concedir-los, i a excepció de les disposicions dels articles 8, 10, 15, 30, paràgraf cinquè, del 58 al 67 inclòs, 92, 126, com també els articles relatius a la potència protectora, quan entre les parts en conflicte i la potència neutral o no bel·ligerant en qüestió existeixen relacions diplomàtiques. Quan aquestes relacions diplomàtiques existeixen, les parts en conflicte de què depenen aquestes persones estan autoritzades a exercir, respecte d'elles, les funcions que en aquest Conveni s'assignen a les potències protectores, sense perjudici de les funcions que aquestes parts exerceixen normalment de conformitat amb els usos i els tractats diplomàtics i consulars.

C. Aquest article no afecta de cap manera l'estatut del personal sanitari i religiós, com estipula l'article 33 d'aquest Conveni.

Article 5

Aquest Conveni s'aplica a les persones esmentades en l'article 4 a partir del moment en què cauen en poder de l'enemic i fins al seu alliberament i repatriació definitius.

Si sorgeix cap dubte sobre la pertinença a una de les categories enumerades en l'article 4, de les persones que han comès un acte de bel·ligerància i que han caigut en mans de l'enemic, aquestes persones es beneficien de la protecció d'aquest Conveni, en espera que el seu estatut hagi estat determinat per un tribunal competent.

Article 6

A més dels acords que preveuen expressament els articles 10, 23, 28, 33, 60, 65, 66, 67, 72, 73, 75, 109, 110, 118, 119, 122 i 132, les altes parts contractants poden concloure altres acords especials per a tots els assumptes per als quals considerin oportú fer disposicions separades. Cap acord especial no pot perjudicar la situació dels presoners de guerra, tal com està regulada per aquest Conveni, ni restringir els drets que aquest els confereix.

Els presoners de guerra continuaran beneficiant-se d'aquests acords mentre el Conveni els sigui aplicable, excepte quan els acords esmentats o posteriors continguin disposicions expressives del contrari, o quan l'una o l'altra part en conflicte hagi adoptat mesures més favorables respecte d'ells.

Article 7

Els presoners de guerra no poden en cap circumstància renunciar parcialment o totalment als drets que els garanteix aquest Conveni i, si escau, els acords especials esmentats en l'article anterior.

Article 8

Aquest Conveni s'aplica amb la cooperació i sota el control de les potències protectores encarregades de salvaguardar els interessos de les parts en el conflicte. Amb aquesta finalitat, les potències protectores poden nomenar, a part del seu personal diplomàtic o consular, delegats entre els seus propis nacionals o entre els nacionals d'altres potències neutrals. Aquests delegats estan subjectes a l'aprovació de la potència amb la qual han d'exercir les seves funcions.

Les parts en el conflicte faciliten, en la mesura del possible, la tasca dels representants o els delegats de les potències protectores.

Els representants o els delegats de les potències protectores no han d'ultrapassar la seva missió, segons aquest Conveni. En particular, han de tenir en compte les necessitats imperatives de seguretat de l'estat en el qual exerceixen les seves funcions.

Article 9

Les disposicions d'aquest Conveni no constitueixen cap obstacle a les activitats humanitàries que el Comitè Internacional de la Creu Roja o qualsevol altre organisme humanitari imparcial pugui dur a terme, amb el consentiment de les parts interessades en conflicte, per protegir i socórrer els presoners de guerra.

Article 10

Les altes parts contractants poden, en qualsevol moment, acordar confiar a una organització que ofereixi totes les garanties d'imparcialitat i d'eficàcia les tasques reservades a les potències protectores en virtut d'aquest Conveni.

Si els presoners de guerra no es beneficien o deixen de beneficiar-se, independentment del motiu, de l'activitat d'una potència protectora o d'un organisme designat d'acord amb el paràgraf anterior, la potència detentora ha de demanar a un estat neutral o a un d'aquests organismes que assumeixi les funcions atribuïdes en virtut d'aquest Conveni a les potències protectores designades per les parts en conflicte.

Si no es pot garantir la protecció d'aquesta manera, la potència detentora ha de demanar a una organització humanitària, com ara el Comitè Internacional de la Creu Roja, perquè assumeixi les tasques humanitàries atribuïdes a les potències protectores en virtut d'aquest Conveni, o ha d'acceptar, d'acord amb les disposicions d'aquest article, l'oferiment del servei d'una organització humanitària.

Tota potència neutral o tota organització que hagi estat convidada per la potència concernida o que s'ofereixi amb aquestes finalitats, ha d'actuar amb sentit de responsabilitat envers la part en conflicte de la qual en depenen les persones protegides per aquest Conveni, i ha de proporcionar les garanties suficients que demostrin la seva capacitat per assumir les funcions en qüestió i de dur-les a terme amb imparcialitat.

Les disposicions anteriors no es poden derogar mitjançant acords especials entre potències una de les quals tingui limitada, encara que sigui temporalment, la seva llibertat de negociació amb l'altra potència o els seus aliats, amb motiu d'esdeveniments militars, més particularment quan

tot o una part substancial del territori d'aquesta potència està ocupat.

Sempre que en aquest Conveni es faci menció d'una potència protectora, aquesta menció també s'aplica a les organitzacions que la substitueixin en el sentit d'aquest article.

Article 11

En els casos en què ho considerin d'utilitat en benefici de les persones protegides, en particular en els casos de desacord entre les parts en conflicte respecte de l'aplicació o la interpretació de les disposicions d'aquest Conveni, les potències protectores han de prestar els seus bons oficis amb la finalitat de resoldre el desacord.

Amb aquesta finalitat, cadascuna de les potències protectores pot proposar, ja sigui a instància de part o per iniciativa pròpia, a les parts en conflicte una reunió dels seus representants i, en particular, de les autoritats encarregades dels presoners de guerra, si és possible en un territori neutral adequadament escollit. Les parts en el conflicte estan obligades a cursar les propostes que se'ls facin amb aquesta finalitat. Les potències protectores poden sotmetre, si és necessari, a l'aprovació de les parts en conflicte, que es convidi a participar en aquesta reunió una personalitat que pertanyi a una potència neutral o que sigui delegada pel Comitè Internacional de la Creu Roja.

Títol II. Protecció general dels presoners de guerra

Article 12

Els presoners de guerra estan en poder de la potència enemiga però no dels individus o de les tropes que els han capturat. Independentment de les responsabilitats individuals que poden haver-hi, la potència detentora és responsable del tracte que se'ls dóna.

Els presoners de guerra només poden ser transferits per la potència detentora a una altra potència que sigui part en el Conveni i quan la potència detentora tingui la certesa que l'altra potència desitja i pot aplicar el Conveni. Quan els presoners de guerra són transferits en aquestes circumstàncies, la responsabilitat de l'aplicació del Conveni recau en la potència que ha acceptat acollir-los mentre es troben sota la seva custòdia.

Tot i això, si aquesta potència deixa d'aplicar les disposicions del Conveni en qualsevol punt important, la potència que ha transferit els presoners de guerra, després d'haver rebut una notificació de la potència protectora, ha de prendre mesures eficaces per corregir la situació o sol·licitar que li siguin

retornats els presoners de guerra. Aquestes sol·licituds han de ser satisfetes.

Article 13

Els presoners de guerra han de ser tractats amb humanitat en totes les circumstàncies. Està prohibit i es considera una infracció greu d'aquest Conveni qualsevol acte o omissió il·lícita per part de la potència detentora que causi la mort o posi en perill greu la salut d'un presoner de guerra que es troba en el seu poder. En particular, cap presoner de guerra no pot ser sotmès a mutilacions físiques ni a experiments mèdics o científics de cap tipus, que no es justifiquin pel tractament mèdic del presoner concernit i que no siguin pel seu bé.

Així mateix, els presoners de guerra han de ser protegits en tot moment, especialment contra tot acte de violència o d'intimidació, contra els insults i l'interès públic.

Les mesures de represàlia contra els presoners de guerra estan prohibides.

Article 14

Els presoners de guerra tenen dret, en totes les circumstàncies, al respecte a la seva persona i al seu honor.

Les dones han de ser tractades amb totes les consideracions degudes al seu sexe i, en tot cas, han de beneficiar-se d'un tracte tan favorable com el que es dona als homes.

Els presoners de guerra conserven la seva plena capacitat civil tal com la gaudien en el moment en què van ser fets presoners. La potència detentora no en pot limitar el seu exercici, ja sigui dins del seu territori o fora d'aquest, llevat del que requereixi la situació de captivitat.

Article 15

La potència detentora dels presoners de guerra està obligada a donar-los gratuïtament la manutenció i l'assistència mèdica que el seu estat de salut requereixi.

Article 16

Tenint en compte les disposicions d'aquest Conveni relatives a la graduació i al sexe, i sense perjudici del tracte privilegiat que es pugui concedir als presoners de guerra a causa del seu estat de salut, la seva edat o les seves aptituds professionals, tots els presoners han de ser tractats de la mateixa manera per la potència detentora, sense fer cap discriminació per raó de raça, nacionalitat, religió, opinions polítiques o d'altres, fonamentades en criteris anàlegs.

Títol III. Captivitat

Secció I. Inici de la captivitat

Article 17

El presoner de guerra, quan és interrogat, només està obligat a declarar els seus noms i cognoms, la graduació, la data de naixement i el seu número de registre o, en cas que no ho tingui, una informació equivalent.

En cas que infringeixi voluntàriament aquesta norma, pot estar en perill d'exposar-se a una restricció dels avantatges atorgats als presoners de la seva graduació o estatut.

Cadascuna de les parts en el conflicte està obligada a proporcionar a qualsevol persona sota la seva jurisdicció, que sigui susceptible de convertir-se en presoner de guerra, una targeta d'identitat en la qual s'indiquin els seus noms, cognoms, la graduació, el número de registre o una informació equivalent i la data de naixement. Aquesta targeta d'identitat pot dur, a més de la signatura o les empremtes digitals, o les dues coses, qualsevol altra indicació que les parts en el conflicte poden desitjar afegir-hi pel que fa referència a les persones que pertanyen a les seves forces armades. En la mesura que es pugui, la targeta ha de mesurar 6,5 x 10 cm i expedir-se per duplicat. El presoner de guerra ha de presentar aquesta targeta d'identitat sempre que li sigui sol·licitada, però, en cap cas, no se li pot retirar.

No es pot infligir als presoners de guerra cap tortura física o mental, ni cap altra forma de coacció per obtenir qualsevol tipus d'informació. Els presoners de guerra que es neguen a respondre no poden ser amenaçats, ni insultats, ni exposats a un tracte desagradable o desfavorable de cap tipus.

Els presoners de guerra que, per raó del seu estat físic o mental, es troben incapacitats per donar la seva identitat, han de ser lliurats al servei mèdic. La identitat d'aquests presoners ha de determinar-se utilitzant tots els mitjans possibles, amb subjecció a les disposicions del paràgraf anterior.

L'interrogatori dels presoners de guerra s'ha de fer en un idioma que entenguin.

Article 18

Tots els efectes i els objectes d'ús personal, excepte les armes, els cavalls, l'equip militar i els documents militars, queden en poder dels presoners de guerra, així com els cascs metàl·lics, les caretes antigàs i la resta d'articles que els hagin lliurat per a la seva protecció personal. També queden en el seu poder els efectes i els objectes que serveixen per vestir-se o alimentar-se, encara que aquests efectes i objectes pertanyin a l'equipament militar oficial.

En cap moment els presoners de guerra han de trobar-se sense document d'identitat. La potència detentora ha de proporcionar-ne un a aquells presoners de guerra que no en tenen.

No es poden retirar als presoners de guerra les insígnies de graduació, ni de nacionalitat, ni les condecoracions, ni especialment els objectes que tenen un valor personal o sentimental.

Els diners de què siguin portadors els presoners de guerra no els poden ser retirats, llevat si és per ordre d'un oficial i després d'haver-se consignat en un registre especial l'import i les dades del posseïdor, i després que s'hagi lliurat a aquest darrer un rebut detallat on figurin, ben llegibles, el nom, la graduació i la unitat de la persona que expedeix el rebut. Les quantitats en la moneda de la potència detentora o que, a petició del presoner, es converteixen a aquesta moneda, han d'ingressar-se, de conformitat amb l'article 64, en el compte del presoner.

La potència detentora només pot retirar els objectes de valor als presoners de guerra per raons de seguretat. En aquest cas, s'aplica el mateix procediment que per la retirada de diners.

Aquests objectes, com també les quantitats retirades en moneda diferent a la de la potència detentora, el posseïdor dels quals no n'ha sol·licitat la conversió, queden sota la custòdia de la potència detentora i són retornats als presoners, en la seva forma inicial, en finalitzar la seva captivitat.

Article 19

Els presoners de guerra han de ser evacuats, al més aviat possible després d'haver estat empresonats, cap a campaments situats prou lluny de la zona de combat perquè estiguin fora de perill.

Només els presoners de guerra que, a causa de les seves ferides o malalties, corren més perill en ser evacuats que quedant-se on són, poden ser retinguts temporalment en una zona perillosa.

Els presoners de guerra no han de ser exposats inútilment a perills mentre esperen a ser evacuats des d'una zona de combat.

Article 20

L'evacuació dels presoners de guerra s'ha de fer sempre amb humanitat i en condicions similars a les dels desplaçaments de les tropes de la potència detentora.

La potència detentora ha de proporcionar als presoners de guerra evacuats aigua potable i aliments en quantitat suficient, i també la roba i l'assistència mèdica necessàries. La potència detentora ha de prendre totes les precaucions adequades per garantir la seguretat dels presoners de guerra durant

l'evacuació i ha d'establir al més aviat possible una llista dels presoners de guerra evacuats.

Si, durant l'evacuació, els presoners de guerra han de passar per campaments de trànsit, la seva estada en aquests campaments ha de ser al més breu possible.

Secció II. Internament dels presoners de guerra

Capítol I. Observacions generals

Article 21

La potència detentora pot sotmetre els presoners de guerra a internament. Pot imposar-los l'obligació de no anar més enllà de certa distància del campament on estan internats o, si el campament està tancat, a no sortir del recinte. Amb subjecció a les disposicions d'aquest Conveni relatives a les sancions penals i disciplinàries, els presoners de guerra no poden ser tancats o arrestats, llevat quan sigui necessari per protegir la seva salut i, en aquest cas, només mentre durin les circumstàncies que han fet necessari el confinament.

Els presoners de guerra poden ser alliberats totalment o parcialment donant la seva paraula o sota fiança, sempre que les lleis de la potència de què depenen els ho permetin. Aquesta mesura s'ha de prendre especialment en cas que pugui contribuir a millorar l'estat de salut dels presoners. Cap presoner no pot ser obligat a acceptar la llibertat sota paraula o sota fiança.

Des de l'inici de les hostilitats, cadascuna de les parts en el conflicte ha de notificar a la part adversària les lleis i els reglaments en què es permet o es prohibeix als seus nacionals d'acceptar la llibertat sota paraula o sota fiança. Els presoners de guerra alliberats sota paraula o sota fiança, de conformitat amb les lleis i els reglaments així notificats, estan obligats pel seu honor a complir escrupolosament, tant envers la potència de què depenen com envers la potència que els ha empresonat, els compromisos que han contret. En aquests casos, la potència de què depenen no pot exigir-los ni acceptar d'ells cap servei contrari a la paraula o a la fiança donades.

Article 22

Els presoners de guerra només poden ser internats en establiments situats en terra ferma i que presentin totes les garanties d'higiene i de salubritat; excepte en casos especials justificats pel mateix interès dels presoners, aquests no han de ser internats en centres penitenciaris.

Els presoners de guerra internats en zones nocives o on el clima els és perjudicial han de ser traslladats al més aviat possible a un altre lloc amb un clima més favorable.

La potència detentora ha d'agrupar els presoners de guerra en campaments o en grups de campaments tenint en compte la seva nacionalitat, el seu idioma i els seus costums, sempre que aquests presoners no siguin separats dels presoners de guerra que pertanyen a les forces armades a les quals servien en el moment de ser empresonats, excepte amb el seu consentiment.

Article 23

Cap presoner de guerra no pot ser en cap moment enviat o retingut a una zona on estigui exposat al foc de la zona de combat, ni pot utilitzar-se la seva presència per protegir certs punts o llocs de les operacions militars.

Els presoners de guerra han de disposar, en la mateixa mesura que la població civil local, de refugis contra els bombardeigs aeris i altres perills de guerra. A excepció dels que participen en la protecció dels seus acantonaments contra aquests perills, els presoners poden acudir als refugis al més ràpid possible des que s'hagi donat l'alarma. També els és aplicable qualsevol altra mesura de protecció que es prengui en favor de la població.

Les potències detentores es comuniquen de forma recíproca, a través de les potències protectores, totes les indicacions útils sobre la situació geogràfica dels campaments de presoners de guerra.

Sempre que les consideracions de caràcter militar ho permetin, els campaments de presoners de guerra s'han d'assenyalar de dia mitjançant les lletres PG o PW col·locades de manera que puguin veure's fàcilment des de l'aire. No obstant això, les potències concernides poden acordar un altre sistema de senyalització. Només els campaments de presoners de guerra poden ser senyalitzats d'aquesta manera.

Article 24

Els campaments de trànsit o de classificació de caràcter permanent han de ser condicionats de manera semblant a la descrita en aquesta secció, i els presoners es beneficien del mateix règim que en els altres campaments.

Capítol II. Allotjament, alimentació i uniforme dels presoners de guerra

Article 25

Les condicions d'allotjament dels presoners de guerra han de ser tan favorables com les de les tropes de la potència detentora acantonades en la mateixa zona. Aquestes condicions han de tenir en compte els hàbits i costums dels presoners, i en cap cas no han de ser perjudicials per a la seva salut.

Les disposicions anteriors s'han d'aplicar especialment als dormitoris dels presoners de guerra, tant pel que fa a la superfície total i a l'espai cúbic mínim com pel que fa a les instal·lacions i a la roba de llit, incloent-hi les mantes.

Els locals per a l'ús individual o col·lectiu dels presoners de guerra han d'estar completament protegits contra la humitat i tenir la calefacció i l'enllumenat adequats, especialment des del vespre fins que s'apaguen els llums. Cal prendre totes les precaucions contra el perill d'incendi.

En tots els campaments on hi ha presoners i presoneres de guerra, se'ls han de reservar dormitoris separats.

Article 26

La ració diària bàsica ha de ser suficient en quantitat, qualitat i varietat per mantenir els presoners en un bon estat de salut i evitar pèrdues de pes o deficiències nutritives. També cal tenir en compte el règim alimentari habitual dels presoners.

La potència detentora ha de proporcionar als presoners de guerra que treballen les racions addicionals que siguin necessàries per dur a terme les tasques que se'ls assignin.

S'ha de proporcionar aigua potable suficient als presoners de guerra. S'ha de permetre el consum de tabac.

Els presoners de guerra han de participar, en la mesura que puguin, en la preparació dels seus ranxos; per a això, poden ser destinats a les cuines. A més, han de rebre els mitjans per preparar-se ells mateixos els complements alimentaris de què disposin.

S'han d'habilitar els locals adequats per a menjador.

Estan prohibides totes les mesures disciplinàries col·lectives que afectin el menjar.

Article 27

La potència detentora ha de subministrar la vestimenta, la roba interior i el calçat en quantitat suficient als presoners de guerra, tenint en compte el clima de la regió on es troben els presoners. Si s'adapten al clima del país, es poden emprar els uniformes de l'exèrcit enemic confiscats per la potència detentora per vestir els presoners de guerra.

La potència detentora ha de fer-se càrrec de reemplaçar i de reparar regularment els articles esmentats més amunt. A més, els presoners de guerra que treballen han de rebre la vestimenta adequada quan la naturalesa del seu treball ho requereixi.

Article 28

En tots els campaments s'han d'instal·lar cantines on els presoners de guerra puguin aconseguir productes alimentaris, sabó, tabac i objectes d'ús comú, el preu de venda dels quals no pot ser mai superior al del comerç local.

Els guanys de les cantines han d'emprar-se en benefici dels presoners de guerra; amb aquesta finalitat, s'ha de crear un fons especial. La persona que representa els presoners té dret a col·laborar en l'administració de la cantina i en la gestió d'aquest fons.

Quan es dissol un campament, el saldo creditor del fons especial es lliura a una organització humanitària internacional per ser emprat en benefici dels presoners de guerra de la mateixa nacionalitat que els qui han contribuït a constituir-lo. En cas de repatriació general, aquests guanys queden en poder de la potència detentora, excepte en cas d'acord contrari conclòs entre les potències interessades.

Capítol III. Higiene i assistència mèdica**Article 29**

La potència detentora té l'obligació de prendre totes les mesures d'higiene necessàries per garantir la neteja i la salubritat dels campaments i per prevenir epidèmies.

Els presoners de guerra han de disposar, de dia i de nit, d'instal·lacions conformes a les regles d'higiene, mantingudes en constant estat de neteja. En els campaments on romanen presoners de guerra, han d'haver-hi instal·lacions separades a la seva disposició.

A més, a part dels banys i les dutxes que ha d'haver-hi als campaments, cal proporcionar als presoners de guerra aigua i sabó en quantitat suficient per a la seva higiene diària i per la neteja de la seva roba; a aquest efecte, han de disposar de les instal·lacions, les facilitats i el temps necessaris.

Article 30

En cada campament ha d'haver-hi una infermeria adequada, on els presoners de guerra puguin rebre l'assistència que necessitin, com també un règim alimentari apropiat. En cas necessari, cal reservar locals d'aïllament per als malalts afectats d'afeccions contagioses o mentals.

Els presoners de guerra que pateixen malalties greus o l'estat dels quals necessita un tractament especial, una intervenció quirúrgica o l'hospitalització, han de ser admesos en una unitat civil o militar qualificada per tractar-los, encara que la seva repatriació estigui prevista en un termini breu. Han de donar-se

facilitats especials per a l'assistència als invàlids, en particular als cecs, i per a la seva reeducació en espera de la repatriació.

Els presoners de guerra han de ser assistits preferentment per personal mèdic de la potència de què depenen i, si és possible, de la seva mateixa nacionalitat.

No es pot impedir que els presoners de guerra es presentin a les autoritats mèdiques per ser examinats. Les autoritats detentores han de lliurar a tot presoner sotmès a tractament, si la sol·licita, una declaració oficial en què s'indiqui la naturalesa de les seves ferides o de la seva malaltia, la durada del tractament i l'assistència rebuda. Cal remetre una còpia d'aquesta declaració a l'Agència Central de Presoners de Guerra.

Les despeses del tractament, incloent-hi les dels aparells necessaris per al manteniment dels presoners de guerra en bon estat de salut, especialment pròtesis dentals o altres, i les ulleres, van a càrrec de la potència detentora.

Article 31

Almenys un cop al mes, cal efectuar revisions mèdiques als presoners de guerra. Aquestes han d'incloure el control i el registre del pes de cada presoner. Han de tenir per objecte, en particular, el control de l'estat general de salut i nutrició, la netedat i la detecció de malalties contagioses, especialment tuberculosi, malària i malalties venèries. A aquest efecte, cal emprar els mètodes més eficaços disponibles, com ara la radiografia periòdica en sèrie sobre microfilm per detectar la tuberculosi des del principi.

Article 32

Els presoners de guerra que, sense estar destinats al servei mèdic de les seves forces armades, són metges, dentistes, infermers o infermeres, poden ser requerits per la potència detentora per dur a terme funcions mèdiques en favor dels presoners de guerra que depenen de la mateixa potència que ells. En aquest cas, continuen essent presoners de guerra, però han de rebre el mateix tractament que els membres corresponents del personal mèdic retingut per la potència detentora. Estan exempts de qualsevol altra feina que els pugui ser imposada segons l'article 49.

Capítol IV. Personal mèdic i religiós retingut per assistir els presoners de guerra**Article 33**

Els membres del personal sanitari i religiós mentre es troben retinguts per la potència detentora per tal d'assistir els presoners de guerra no són considerats

presoners de guerra. No obstant això, han de gaudir, com a mínim, dels avantatges i la protecció d'aquest Conveni, com també se'ls han de donar totes les facilitats necessàries per prestar assistència mèdica i religiosa als presoners de guerra.

Han de continuar exercint, en el marc de les lleis i els reglaments militars de la potència detentora, sota l'autoritat dels seus serveis competents i d'acord amb la seva consciència professional, les seves funcions mèdiques o espirituals en favor dels presoners de guerra pertanyents, preferentment, a les forces armades de les quals depenen ells mateixos. A més, per a l'exercici de les seves funcions mèdiques o espirituals, han de gaudir de les facilitats següents:

a) Estar autoritzats a visitar periòdicament els presoners de guerra que es troben en destacaments de treball o en hospitals situats fora del campament. Per a això, la potència detentora ha de posar a la seva disposició els mitjans de transport necessaris.

b) En cada campament, el metge militar de més edat dins del grau més elevat és el responsable davant de les autoritats militars del campament pel que fa a tot allò relatiu a les activitats del personal sanitari retingut. Per a això, les parts en conflicte han de posar-se d'acord, des de l'inici de les hostilitats, pel que fa a l'equivalència de graduacions del seu personal sanitari, incloent-hi el de les societats esmentades a l'article 26 del Conveni de Ginebra del 12 d'agost de 1949 per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya. Aquest metge, i també els capellans, tenen accés directe per tractar amb les autoritats competents del campament totes les qüestions relatives a les seves funcions. Aquestes els han de donar totes les facilitats necessàries per a la correspondència referent a les qüestions esmentades.

c) Tot i que està subjecte a la disciplina interna del campament on es troba, el personal retingut no pot ser obligat a dur a terme cap treball diferent del de la seva funció mèdica o religiosa.

Durant les hostilitats, les parts en conflicte han de posar-se d'acord pel que fa al relleu eventual del personal retingut i han de determinar-ne les modalitats.

Cap de les disposicions anteriors no eximeix la potència detentora de les obligacions que li incumbeixen respecte dels presoners de guerra en els àmbits sanitari i espiritual.

Capítol V. Activitats religioses, intel·lectuals i físiques

Article 34

Els presoners de guerra tenen plena llibertat per exercir la seva religió, incloent-hi l'assistència als actes de culte, sempre que siguin compatibles amb les mesures de disciplina normals prescrites per l'autoritat militar.

S'ha de disposar de locals adequats on celebrar-hi els actes religiosos.

Article 35

Els capellans que cauen en mans de la potència enemiga i que romanen o són retinguts per assistir els presoners de guerra estan autoritzats a atendre'ls i a exercir lliurement el seu ministeri entre els seus correligionaris, de conformitat amb la seva consciència religiosa. Han d'estar repartits entre els diversos campaments i destacaments de treball on hi hagi presoners de guerra que pertanyin a les mateixes forces armades, que parlin la mateixa llengua o pertanyin a la mateixa religió. Han de gaudir de les facilitats necessàries, i, en particular dels mitjans de transport previstos en l'article 33, per visitar els presoners de guerra fora del seu campament. Han de gaudir de llibertat de correspondència, subjecta a censura, quant a les qüestions relacionades amb els seus deures religiosos, amb les autoritats eclesiàstiques del país on es troben detinguts i amb les organitzacions religioses internacionals. Les cartes i les targetes que enviïn amb aquesta finalitat s'afegeixen al contingent establert a l'article 71.

Article 36

Els presoners de guerra que són ministres d'un culte sense haver estat capellans dins el seu propi exèrcit estan autoritzats, sigui quina sigui la denominació del seu culte, per exercir el seu ministeri entre els seus correligionaris. A aquest efecte, han de rebre el mateix tracte que els capellans retinguts per la potència detentora. No se'ls pot obligar a dur a terme cap altre treball.

Article 37

Quan els presoners de guerra no disposen de l'assistència d'un capellà retingut o d'un presoner ministre del seu culte, s'ha de nomenar, a petició dels presoners interessats, un ministre que pertanyi a la seva confessió o a una confessió similar o, a manca d'aquest, un laic qualificat, si això és possible des del punt de vista confessional, per dur a terme aquesta comesa. Aquest nomenament, subjecte a l'aprovació de la potència detentora, es fa d'acord amb el conjunt de presoners interessats i, allà on calgui, amb l'aprovació de l'autoritat religiosa local de la mateixa

confessió. La persona així nomenada ha de complir tots els reglaments establerts per la potència detentora en pro de la disciplina i de la seguretat militar.

Article 38

Respectant les preferències individuals de cada presoner, la potència detentora ha d'afavorir la pràctica d'activitats intel·lectuals, educatives, recreatives i esportives pels presoners de guerra i ha de prendre les mesures oportunes per garantir-ne l'exercici, posant els locals adequats i l'equip necessari a la seva disposició.

Els presoners han de tenir la possibilitat de fer exercici físic, incloent-hi esports i jocs, i de gaudir de l'aire lliure. Amb aquesta finalitat, cal reservar espais lliures suficients a tots els campaments.

Capítol VI. Disciplina

Article 39

Cada campament de presoners de guerra es posa sota l'autoritat directa d'un oficial responsable pertanyent a les forces armades regulars de la potència detentora. Aquest oficial disposa del text d'aquest Conveni i ha de vetllar perquè aquestes disposicions siguin conegudes pel personal que es troba sota les seves ordres i que en serà responsable de la seva aplicació, sota el control del seu Govern.

Els presoners de guerra, a excepció dels oficials, han de saludar i mostrar els signes externs de respecte determinats en els reglaments en vigor del seu propi exèrcit a tots els oficials de la potència detentora.

Els oficials presoners de guerra només estan obligats a saludar els oficials de graduació superior de la potència detentora; no obstant això, han de saludar el comandant del campament, independentment de la seva graduació.

Article 40

S'autoritza el port d'insígnies de graduació i de nacionalitat, com també condecoracions.

Article 41

En cada campament hi ha d'haver exposats el text d'aquest Conveni, els seus annexos i el contingut de tots els acords especials previstos en l'article 6, en l'idioma dels presoners de guerra, en llocs on tots els presoners puguin consultar-los. Han de ser comunicats, a petició seva, als presoners que no tenen la possibilitat de conèixer el text exposat.

Cal comunicar als presoners de guerra els reglaments, les ordres, les advertències i les publicacions de tot tipus relatius a la seva conducta en un idioma que puguin comprendre; han d'estar

exposats en la forma descrita més amunt i cal donar-ne còpies a l'home de confiança. Totes les ordres i tots els mandats dirigits individualment a presoners de guerra s'han de donar igualment en un idioma que entenguin.

Article 42

L'ús de les armes contra els presoners de guerra, en particular contra els que s'evadeixen o intenten evadir-se, és una mesura extrema que sempre ha d'anar precedida de les advertències apropiades a les circumstàncies.

Capítol VII. Graduacions dels presoners de guerra

Article 43

Des de l'inici de les hostilitats, les parts en el conflicte han de comunicar-se recíprocament els títols i les graduacions de totes les persones esmentades a l'article 4 d'aquest Conveni, per tal de garantir la igualtat de tracte entre els presoners de graduació equivalent. Els títols i graduacions que es creïn posteriorment han de ser objecte de comunicacions anàlogues.

La potència detentora ha de reconèixer els ascensos de què han estat objecte els presoners de guerra i que li han estat notificats degudament per la potència de la qual depenen.

Article 44

Els oficials i els presoners de guerra equiparats han de ser tractats amb la consideració deguda a la seva graduació i edat.

Per tal de garantir el servei dels campaments d'oficials, s'han de destinar soldats presoners de guerra de les mateixes forces armades i, si és possible, que parlin el mateix idioma, en nombre suficient, tenint en compte la graduació dels oficials i assimilats; no se'ls pot obligar a efectuar cap altre treball.

Cal facilitar, de tota manera, que la gestió ordinària del ranxo la facin els oficials mateixos.

Article 45

Els presoners de guerra que no són oficials ni equiparats han de ser tractats amb les consideracions degudes a la seva graduació i a la seva edat.

Cal facilitar, de tota manera, que la gestió ordinària del ranxo la facin els presoners mateixos.

Capítol VIII. *Trasllat dels presoners de guerra després de la seva arribada al campament*

Article 46

La potència detentora ha de tenir en compte, quan decideix traslladar presoners de guerra, els interessos dels presoners, amb la intenció, particularment, de no incrementar les dificultats de la seva repatriació.

El trasllat de presoners de guerra ha d'efectuar-se sempre amb humanitat i en condicions no menys favorables que les de les tropes de la potència detentora en els seus desplaçaments. Sempre cal tenir en compte les condicions climàtiques a les quals estan acostumats els presoners de guerra i les condicions del trasllat en cap cas no han de ser perjudicials per a la seva salut.

La potència detentora ha de proporcionar als presoners de guerra, durant el trasllat, l'aigua potable i els aliments suficients per mantenir-los en un bon estat de salut, així com la roba, l'allotjament i l'assistència mèdica necessaris. La potència detentora ha de prendre totes les precaucions oportunes, especialment en cas de transport per via marítima o aèria, a fi de garantir la seva seguretat durant el trasllat i, abans de sortir, ha d'establir la llista completa dels presoners traslladats.

Article 47

Els presoners de guerra malalts o ferits no poden ser traslladats mentre la seva curació pugui córrer perill a causa del viatge, llevat que la seva seguretat ho exigeixi imperativament.

Si el front s'aproxima a un campament, els presoners de guerra d'aquest no poden ser traslladats, excepte si el trasllat pot dur-se a terme en condicions de seguretat suficients, o si el perill que corren és més gran si es queden on són que essent evacuats.

Article 48

En cas de trasllat, cal notificar oficialment als presoners de guerra la seva sortida i la nova adreça postal. Aquesta notificació se'ls ha de fer amb antelació suficient perquè puguin preparar l'equipatge i informar la seva família.

Se'ls autoritza a endur-se els seus efectes personals, la seva correspondència i els paquets que hagin rebut. El pes d'aquests efectes pot limitar-se, si les circumstàncies del trasllat ho requereixen, a aquell que cada presoner pot dur raonablement; però en cap cas el pes autoritzat no pot sobrepassar vint-i-cinc quilograms.

La correspondència i els paquets adreçats al seu antic campament els han de ser tramesos sense

demora. El comandant del campament ha de prendre, d'acord amb l'home de confiança, les mesures necessàries per garantir el transport dels béns col·lectius dels presoners de guerra i dels equipatges que els presoners no puguin endur-se com a conseqüència de les restriccions imposades en virtut del segon paràgraf d'aquest article.

Les despeses dels trasllats van a càrrec de la potència detentora.

Secció III. *Treball dels presoners de guerra*

Article 49

La potència detentora pot emprar com a treballadors els presoners de guerra sans, tenint-ne en compte l'edat, el sexe, la graduació i les aptituds físiques, i amb vista sobretot a mantenir-los en un bon estat de salut física i mental.

Els sotsoficials presoners de guerra només poden ser obligats a efectuar treballs de vigilància. Els qui no hi estan obligats poden demanar una altra feina més adequada i, en la mesura que es pugui, se'ls ha de proporcionar.

Si els oficials o equiparats sol·liciten una feina adequada per a ells, se'ls ha de procurar, en la mesura que es pugui, però en cap cas no se'ls pot forçar a treballar.

Article 50

A més dels treballs relacionats amb l'administració, la instal·lació o el manteniment del campament, els presoners de guerra només poden ser obligats a efectuar treballs que pertanyin a les categories següents:

- a) Agricultura.
- b) Indústries productores, extractives o manufactureres, a excepció de les indústries metal·lúrgiques, mecàniques i químiques, les d'obres públiques i les de treballs de construcció de caràcter o amb finalitat militar.
- c) Transport i manteniment, sense caràcter ni finalitat militar.
- d) Activitats comercials o artístiques.
- e) Servei domèstic.
- f) Serveis públics sense caràcter ni finalitat militar.

Si s'infringeixen les disposicions anteriors, els presoners de guerra poden exercir el seu dret de queixa de conformitat amb l'article 78.

Article 51

Els presoners de guerra han de beneficiar-se de condicions de treball adequades, especialment pel que fa a l'allotjament, l'alimentació, la vestimenta i el

material; aquestes condicions no poden ser menys favorables que les reservades als nacionals de la potència detentora empleats en treballs similars; també cal tenir en compte les condicions climàtiques.

La potència detentora que utilitza el treball dels presoners de guerra ha de garantir, a les àrees on treballen aquests presoners, l'aplicació de la legislació nacional sobre la protecció en el treball i, més particularment, dels reglaments sobre la seguretat dels treballadors.

Els presoners de guerra han de rebre formació i disposar dels mitjans de protecció adequats per al treball que han de dur a terme i similars als que reben els nacionals de la potència detentora. Amb subjecció a les disposicions de l'article 52, els presoners poden estar sotmesos als riscos en què normalment incorre la mà d'obra civil.

En cap cas les condicions de treball no poden ser més dures per raó de mesures disciplinàries.

Article 52

Llevat que es presti voluntari, cap presoner de guerra no pot ser destinat a treballs que siguin insalubres o perillosos.

A cap presoner de guerra no se li pot assignar treballs que puguin ser considerats humiliants per a un membre de les forces de la potència detentora.

La retirada de mines o d'altres artefactes similars es considera un treball perillós.

Article 53

La durada de la jornada laboral dels presoners de guerra, incloent-hi el trajecte d'anada i tornada, no ha de ser excessiva i, en cap cas, no ha de ser superior a la permesa als treballadors civils de la regió, nacionals de la potència detentora, emprats en el mateix treball.

És obligatori concedir als presoners de guerra, a la meitat de la jornada laboral, un descans no inferior a una hora. Aquest descans ha de ser igual al previst pels treballadors de la potència detentora, si aquest darrer té una durada més llarga. A més, se'ls ha de concedir un descans de vint-i-quatre hores consecutives cada setmana, preferentment el diumenge, o el dia de descans al seu país d'origen. D'altra banda, tot presoner que hagi treballat un any ha de gaudir d'un repòs de vuit dies consecutius, durant els quals se li ha de pagar la remuneració corresponent.

Si s'empren mètodes de treball com ara el treball a preu fet, la durada del període de treball no pot ser excessiva.

Article 54

La remuneració deguda als presoners de guerra pel seu treball s'ha de fixar de conformitat amb les disposicions de l'article 62 d'aquest Conveni.

Els presoners de guerra que pateixin accidents de treball o que contraguin malalties en el transcurs o a conseqüència del seu treball han de rebre l'assistència que el seu estat requereix. A més, la potència detentora ha de lliurar a aquests presoners de guerra un certificat mèdic que els permeti de fer valer els seus drets davant la potència de què depenen i n'ha de remetre un duplicat a l'Agència Central de Presoners de Guerra creada en virtut de l'article 123.

Article 55

L'aptitud dels presoners de guerra per al treball es controla periòdicament mitjançant exàmens mèdics, almenys un cop al mes. En aquests exàmens cal tenir particularment en compte la naturalesa dels treballs que els presoners de guerra han de dur a terme.

Si un presoner de guerra es considera ell mateix incapaç per al treball, està autoritzat a presentar-se davant les autoritats mèdiques del seu campament. Els metges poden recomanar que s'eximeixi del treball els presoners que, en la seva opinió, no són aptes per treballar.

Article 56

El règim dels destacaments de treball ha de ser similar al dels campaments de presoners de guerra.

Qualsevol destacament de treball resta sota el control i l'administració d'un campament de presoners de guerra. Les autoritats militars i el comandant d'aquest campament són responsables, sota la direcció del seu Govern, de l'observança de les disposicions d'aquest Conveni en els destacaments de treball.

El comandant del campament ha de tenir actualitzada una llista dels destacaments de treball que depenen del seu campament i l'ha de comunicar als delegats de la potència protectora, del Comitè Internacional de la Creu Roja o d'altres organitzacions que presten assistència als presoners de guerra, que poden visitar el campament.

Article 57

El tracte dels presoners de guerra que treballen per a particulars, tot i que aquests són responsables de la seva custòdia i protecció, ha de ser igual almenys al que preveu aquest Conveni. La potència detentora, les autoritats militars i el comandant del campament al qual pertanyen aquests presoners assumeixen tota la responsabilitat de la manutenció, l'assistència, el

tractament i el pagament de la remuneració del treball d'aquests presoners de guerra.

Aquests presoners de guerra tenen dret a restar en contacte amb els homes de confiança dels campaments de què depenen.

Secció IV. Recursos econòmics dels presoners de guerra

Article 58

Des de l'inici de les hostilitats, i en espera d'un acord en aquest sentit amb la potència protectora, la potència detentora pot determinar la quantitat màxima en diner en efectiu o en qualsevol altra forma similar que els presoners de guerra poden tenir en el seu poder. Tot excedent que legítimament estigui en la seva possessió i que els hagi estat retirat o retingut, així com tota quantitat que hagin dipositat, ha de ser ingressat al seu compte i no pot ser convertit a una altra moneda sense el seu consentiment.

Quan s'autoritza els presoners de guerra a comprar productes o a rebre serveis, fora del campament, contra pagament en efectiu, aquests pagaments han de ser efectuats pels mateixos presoners o per l'administració del campament, la qual els ha de carregar en els comptes dels presoners interessats. La potència detentora ha d'establir les disposicions necessàries en aquests casos.

Article 59

Les quantitats en efectiu, en la moneda de la potència detentora, que hagin estat retirades als presoners de guerra, en conformitat amb l'article 18, en el moment de la seva captura, han d'ingressar-se als comptes de cadascun d'ells, d'acord amb les disposicions de l'article 64 d'aquesta secció.

També han d'ingressar-se en aquests comptes les quantitats en la moneda de la potència detentora que provenen de la conversió de quantitats en altres monedes, retirades als presoners de guerra en aquell mateix moment.

Article 60

La potència detentora ha de concedir a tots els presoners de guerra un avançament de la paga mensual, l'import del qual es determina per la conversió en la moneda de la potència esmentada, en les quantitats següents:

Categoria I: presoners de grau inferior al de sergent: vuit francs suïssos.

Categoria II: sergents i altres sotsoficials o presoners de grau equivalent: dotze francs suïssos.

Categoria III: oficials fins a la graduació de capità o presoners de grau equivalent: cinquanta francs suïssos.

Categoria IV: comandants o tinent coronels, lloctinents-coronels, coronels o presoners de grau equivalent: seixanta francs suïssos.

Categoria V: oficials generals o presoners de grau equivalent: setanta-cinc francs suïssos.

No obstant això, les parts en el conflicte concernides poden modificar, mitjançant acords especials, l'import dels avançaments de paga deguts als presoners de guerra de les diferents categories esmentades.

D'altra banda, si els imports previstos al primer paràgraf són massa elevats en comparació amb el sou que es paga als membres de les forces armades de la potència detentora o si, per qualsevol altra raó, han de causar un problema greu a aquesta potència, aquesta, en espera de concloure un acord especial amb la potència de què depenen els presoners de guerra, per modificar aquestes quantitats:

a) Ha de continuar abonant als comptes dels presoners de guerra els imports indicats al primer paràgraf.

b) Pot limitar temporalment a imports raonables les quantitats, descomptades sobre els avançaments de sou, que ha de posar a disposició dels presoners de guerra per al seu ús; no obstant això, per als presoners de la categoria I, aquestes quantitats no poden ser mai inferiors a les que la potència detentora paga als membres de les seves pròpies forces armades.

Cal comunicar sense demora els motius de qualsevol limitació a la potència protectora.

Article 61

La potència detentora ha d'acceptar per distribuir els enviaments de diners que la potència de què depenen els presoners de guerra envii com a suplement de sou, a condició que els imports siguin iguals per a tots els presoners de la mateixa categoria, que es lliurin a tots els presoners d'aquesta categoria que depenen de la dita potència, i que siguin ingressats, al més aviat possible, en els comptes individuals dels presoners, de conformitat amb les disposicions de l'article 64. Aquests suplements de sou no eximeixen la potència detentora de cap obligació que li incumbeixi d'acord amb aquest Conveni.

Article 62

Els presoners de guerra han de rebre, directament de les autoritats detentores, una remuneració equitativa pel seu treball, l'import de la qual el fixen aquestes

autoritats, però en cap moment no pot ser inferior a un quart d'un franc suís per jornada sencera de treball. La potència detentora ha d'informar els presoners, com també a la potència de què depenen, per mitjà de la potència protectora, de l'import de la remuneració per dia de treball que hagi fixat.

Les autoritats detentores han de pagar també una remuneració pel treball als presoners de guerra assignats permanentment per exercir funcions o dur a terme un treball artesanal relacionat amb l'administració, el condicionament interior o el manteniment dels campaments, així com als presoners requerits per exercir funcions espirituals o mèdiques en favor dels seus companys.

La remuneració de l'home de confiança, dels seus auxiliars i, si escau, dels seus assessors, ha de ser deduïda del fons generat pels guanys de la cantina; l'import el fixa l'home de confiança i ha de ser aprovat pel comandant del campament. Si no existeix aquest fons, les autoritats detentores han de pagar a aquests presoners una remuneració de treball justa.

Article 63

Els presoners de guerra estan autoritzats a rebre els enviaments de diners que els siguin tramesos individualment o col·lectivament.

Cada presoner de guerra ha de tenir a la seva disposició el saldo creditor del seu compte, tal com estableix l'article següent, dins dels límits fixats per la potència detentora, que efectua els pagaments sol·licitats. A reserva de restriccions financeres o monetàries que consideri essencials, els presoners de guerra han de poder fer pagaments a l'estranger. En aquest cas, la potència detentora ha d'afavorir especialment els pagaments que els presoners de guerra enviïn a les persones que estan al seu càrrec.

En tot cas, els presoners de guerra poden, si la potència de què depenen ho consenteix, fer executar pagaments en el seu propi país de la forma següent: la potència detentora envia a la potència esmentada més amunt, per mitjà de la potència protectora, un comunicat on consten totes les indicacions útils sobre l'autor i el beneficiari del pagament així com de l'import que s'ha de pagar, expressat en la moneda de la potència detentora. Aquest comunicat ha d'estar signat pel presoner interessat i referendat pel comandant del campament. La potència detentora carrega aquest import en el compte del presoner; els imports carregats en aquest concepte s'abonen en l'haver de la potència de què depenen els presoners.

Per aplicar les disposicions anteriors, la potència detentora pot consultar el reglament model que figura en l'Annex V d'aquest Conveni.

Article 64

La potència detentora ha de mantenir un compte per a cada presoner de guerra, el qual ha de contenir, com a mínim, les indicacions següents:

1. Els imports deguts al presoner o rebuts per ell com a avançament de sou, com a retribució de treball o per qualsevol altre títol; les quantitats, en la moneda de la potència detentora, retirades al presoner; les quantitats retirades al presoner i convertides, a petició seva, en la moneda de la dita potència.
2. Les quantitats lliurades al presoner en efectiu o d'una manera semblant; els pagaments efectuats en nom seu i a petició seva; les quantitats transferides segons l'article 63, paràgraf tercer.

Article 65

Tota anotació feta en el compte d'un presoner de guerra ha d'anar contrasignada o rubricada per ell o per l'home de confiança que actua en nom seu.

Els presoners de guerra han de rebre en tot moment facilitats raonables per consultar el seu compte i rebre'n una còpia; el compte també pot ser verificat pels representants de la potència protectora quan visitin el campament.

Quan els presoners de guerra són traslladats d'un campament a un altre, els seus comptes personals els han de seguir. En cas de transferència d'una potència detentora a una altra, els diners que els pertanyen i que no estan en la moneda de la potència detentora els han de seguir. Se'ls ha de lliurar un atestat per a tots els altres diners que queden en l'haver del seu compte.

Les parts en conflicte concernides poden acordar comunicar-se, per mitjà de la potència protectora i a intervals determinats, els extractes dels comptes dels presoners de guerra.

Article 66

Quan acaba la captivitat del presoner de guerra, per alliberament o per repatriació, la potència detentora ha de lliurar-li una declaració, signada per un oficial competent i que testifiqui el saldo creditor que li és degut al finalitzar la seva captivitat. La potència detentora també ha de remetre a la potència de què depenen els presoners de guerra, per mitjà de la potència protectora, les llistes on figuren totes les indicacions sobre els presoners la captivitat dels quals ha finalitzat per repatriació, alliberament, evasió, defunció o de qualsevol altra forma, i acreditant principalment els imports dels saldos creditors dels seus comptes. Cada full d'aquestes llistes ha d'estar autenticat per un representant autoritzat de la potència detentora.

Les potències interessades poden, mitjançant un acord especial, modificar tot o part de les disposicions previstes més amunt.

La potència de què depèn el presoner de guerra és responsable de liquidar amb ell el saldo creditor degut per la potència detentora, en finalitzar la seva captivitat.

Article 67

Els avançaments de sou fets als presoners de guerra de conformitat amb l'article 60, es consideren fets en nom de la potència de què depenen. Aquests avançaments de sou, així com tots els pagaments efectuats per la dita potència en virtut de l'article 63, paràgraf tercer, i de l'article 68, són objecte d'acords entre les potències interessades, en finalitzar les hostilitats.

Article 68

Tota demanda d'indemnització formulada per un presoner de guerra per causa d'un accident o de qualsevol altra invalidesa que resulti del treball ha de ser comunicada, per mitjà de la potència protectora, a la potència de què depèn. De conformitat amb les disposicions de l'article 54, la potència detentora ha de lliurar al presoner de guerra en tots els casos, una declaració que acrediti la naturalesa de la ferida o de la invalidesa, les circumstàncies en què s'ha produït i les dades relatives a l'assistència mèdica o hospitalària que se li ha proporcionat. Aquesta declaració ha d'anar signada per un oficial responsable de la potència detentora i els informes mèdics han d'estar certificats per un metge del Cos de Salut Militar.

Tota sol·licitud d'indemnització presentada per un presoner en relació amb els efectes personals, els diners o els objectes de valor que li han estat retirats per la potència detentora en els termes de l'article 18 i que no li han estat restituïts en ser repatriat, com també qualsevol demanda d'indemnització relativa a una pèrdua que el presoner atribueix la culpa a la potència detentora o a algun dels seus agents, ha de ser comunicada també a la potència de què depenen els presoners de guerra. En compensació, la potència detentora ha de reemplaçar, a càrrec seu, els efectes personals que el presoner ha necessitat durant la seva captivitat. En tots els casos, la potència detentora ha de lliurar al presoner una declaració signada per un oficial responsable on figurin totes les informacions útils sobre les raons per les quals no li han estat tornats aquests efectes, diners o objectes de valor. Ha de remetre's una còpia d'aquesta declaració a la potència de què depèn el presoner per mitjà de l'Agència Central de Presoners de Guerra, prevista a l'article 123.

Secció V. Relacions dels presoners de guerra amb l'exterior

Article 69

Immediatament després que presoners de guerra caiguin en el seu poder, la potència detentora els ha d'informar, així com a la potència de què depenen, per mitjà de la potència protectora, de les mesures previstes per a l'execució de les disposicions d'aquesta secció; igualment ha de notificar qualsevol modificació d'aquestes mesures.

Article 70

Immediatament després de ser capturat, o a tot tardar una setmana després de la seva arribada al campament, encara que es tracti d'un campament de trànsit, i igualment en cas de malaltia o de trasllat a un llatzeret o a un altre campament, cada presoner de guerra ha de poder escriure directament a la seva família, d'una banda, i a l'Agència Central de Presoners de Guerra, prevista a l'article 123, de l'altra, una targeta establerta, si és possible, segons el model annexat a aquest Conveni, informant-los de la seva captivitat, la seva adreça i del seu estat de salut. Aquestes targetes han de ser trameses al més ràpid possible i no poden ser demorades de cap manera.

Article 71

Els presoners de guerra estan autoritzats a enviar i rebre cartes i targetes postals. Si la potència detentora considera necessari limitar aquesta correspondència, ha d'autoritzar com a mínim l'enviament de dues cartes i quatre targetes per mes, establertes tant com es pugui segons els models annexats a aquest Conveni (i sense comptar les targetes previstes a l'article 70). No poden imposar-se altres limitacions, llevat que la potència protectora consideri que són en interès dels propis presoners, ateses les dificultats amb què la potència detentora es pot trobar per reclutar un nombre suficient de traductors qualificats per efectuar la censura necessària. Si s'ha de limitar la correspondència adreçada als presoners, aquesta decisió només pot ser presa per la potència de què depenen, eventualment a petició de la potència detentora. Aquestes cartes i targetes han de ser expedides pels mètodes més ràpids de què disposi la potència detentora; no poden ser demorades ni retingudes per raons de disciplina.

Als presoners de guerra que no han rebut notícies de la seva família durant molt de temps o que no tenen la possibilitat de rebre-les o de donar-les per la via ordinària, com també aquells que es troben a gran distància de les seves llars, se'ls ha d'autoritzar a expedir telegrams, les taxes dels quals s'han de carregar en els comptes que tenen davant la potència

detentora o l'han de pagar amb els diners dels quals disposen. També es poden beneficiar d'aquesta mesura en casos d'urgència.

Per regla general, la correspondència dels presoners es redacta en la seva llengua materna. Les parts en el conflicte poden autoritzar la correspondència en altres llengües.

Les saques que contenen la correspondència dels presoners han de ser acuradament segellades, etiquetades de manera que s'indiqui clarament el seu contingut, i adreçades a les oficines de correus de destinació.

Article 72

Els presoners de guerra estan autoritzats a rebre, per correu o per qualsevol altre mitjà, enviaments individuals o col·lectius que continguin especialment productes alimentaris, roba, medicaments i articles per satisfer les seves necessitats en matèria de religió, estudis o esbarjo, incloent-hi llibres, objectes de culte, material científic, formularis d'exàmens, instruments de música, accessoris d'esport i material que permeti als presoners de continuar els seus estudis o exercir una activitat artística.

Aquests enviaments no eximeixen en cap cas la potència detentora de les obligacions que li pertoquen en virtut d'aquest Conveni.

Les úniques limitacions que poden imposar-se a aquests enviaments són les que proposi la potència protectora, en interès dels mateixos presoners, o el Comitè Internacional de la Creu Roja o qualsevol altre organisme que presti assistència als presoners de guerra, només pel que fa als enviaments respectius a causa de sobrecàrrega excepcional dels mitjans de transport i de comunicació.

Les modalitats relatives a l'expedició d'enviaments individuals o col·lectius són objecte, si escau, d'acords especials entre les potències interessades, que no poden, en cap cas, demorar la distribució dels enviaments d'ajuda als presoners de guerra. Els enviaments de queviures o de roba no poden contenir llibres. En general, els productes mèdics han de ser enviats en paquets col·lectius.

Article 73

A falta d'acords especials entre les potències interessades sobre les modalitats relatives a la recepció i a la distribució dels enviaments d'ajuda col·lectiva, s'ha d'aplicar el reglament relatiu a l'auxili col·lectiu annexat a aquest Conveni.

Els acords especials previstos més amunt no poden restringir, en cap cas, el dret dels homes de confiança a prendre possessió dels enviaments d'ajuda col·lectiva destinats als presoners de guerra, a

distribuir-los i a disposar-ne en interès dels presoners.

Aquests acords tampoc poden restringir el dret dels representants de la potència protectora, del Comitè Internacional de la Creu Roja o de qualsevol altre organisme que doni assistència als presoners i que s'encarregui de trametre aquests enviaments col·lectius i controlar-ne la distribució als seus destinataris.

Article 74

Tots els enviaments d'ajuda destinats als presoners de guerra estan exempts dels drets d'entrada, de duana i altres.

La correspondència, els enviaments d'ajuda i les trameses autoritzades de diners adreçats als presoners de guerra o expedits per ells, per via postal, ja sigui directament o per mitjà de les oficines d'informació previstes a l'article 122 i de l'Agència Central de Presoners de Guerra prevista a l'article 123, estan exempts de totes les taxes postals, tant en els països d'origen i de destinació com en els països intermediaris.

Les despeses de transport dels enviaments d'ajuda destinats als presoners de guerra que no poden ser enviats per via postal, a causa del seu pes o per qualsevol altre motiu, van a càrrec de la potència detentora en tots els territoris que es troben sota el seu control. Les altres potències part en el Conveni han de sufragar les despeses de transport en els seus territoris respectius.

Si no hi ha acords especials entre les potències interessades, les despeses derivades del transport d'aquests enviaments, que no siguin cobertes per les exempcions previstes més amunt, van a càrrec del remitent.

Les altes parts contractants han de procurar reduir tant com sigui possible les taxes telegràfiques dels telegrams expedits pels presoners o adreçats a aquests.

Article 75

En cas que les operacions militars impedeixin a les potències interessades complir amb la seva obligació de garantir el transport dels enviaments previstos als articles 70, 71, 72 i 77, les potències protectores interessades, el Comitè Internacional de la Creu Roja o qualsevol altre organisme degudament acceptat per les parts en conflicte, poden comprometre's a garantir el transport d'aquests enviaments amb els mitjans adequats (vagons de tren, camions, vaixells o avions, etc.). Amb aquesta finalitat, les altes parts contractants han de fer tot el possible per proporcionar-los aquests mitjans de

transport i per autoritzar-ne la circulació, atorgant especialment, els salconduits necessaris.

També poden emprar-se aquests mitjans de transport per enviar:

a) La correspondència, les llistes i els informes intercanviats entre l'Agència Central d'Informació prevista a l'article 123 i les oficines nacionals previstes a l'article 122.

b) La correspondència i els informes relatius als presoners de guerra que les potències protectores, el Comitè Internacional de la Creu Roja o qualsevol altre organisme d'assistència als presoners s'intercanvien, ja sigui amb els seus propis delegats o amb les parts en conflicte.

Aquestes disposicions no restringeixen de cap manera el dret de qualsevol part en el conflicte a organitzar, si així ho prefereix, altres mitjans de transport i a atorgar salconduits en les condicions que hagin estat acordades.

Si no hi ha acords especials, les despeses ocasionades per l'ús d'aquests mitjans de transport van a càrrec proporcionalment de les parts en conflicte els nacionals de les quals es beneficien d'aquests serveis.

Article 76

La censura de la correspondència adreçada als presoners o expedida per ells ha d'efectuar-se al més ràpid possible. Només pot ser efectuada pels estats remitent i destinatari, i un sol cop per cadascun d'ells.

El control dels enviaments adreçats als presoners de guerra no ha d'efectuar-se en condicions que posin en perill la conservació dels articles que contenen i excepte en el cas d'escrits o impresos, ha de fer-se en presència del destinatari o d'un company degudament autoritzat per ell. La tramesa d'aquests enviaments individuals o col·lectius als presoners no pot demorar-se amb el pretext de dificultats de censura.

Tota prohibició de correspondència decretada per les parts en conflicte, ja sigui per raons militars o polítiques, només pot ser temporal i d'una durada al més breu possible.

Article 77

Les potències detentores han de donar totes les facilitats per a la transmissió, per mitjà de la potència protectora o de l'Agència Central de Presoners de Guerra prevista a l'article 123, dels actes, escrits i documents, destinats als presoners de guerra o provinents d'aquests, en particular poders o testaments.

En tots els casos, les potències detentores han de facilitar als presoners de guerra la preparació

d'aquests documents; en particular, els han d'autoritzar a consultar un jurista i han de prendre les mesures necessàries per fer atestar l'autenticitat de la seva signatura.

Secció VI. Relacions dels presoners de guerra amb les autoritats

Capítol I. Queixes dels presoners de guerra respecte a les condicions de captivitat

Article 78

Els presoners de guerra tenen dret a presentar a les autoritats militars en el poder de les quals es troben, les demandes relatives al règim de captivitat a què estan sotmesos.

També tenen el dret, sense cap restricció, d'adreçar-se als representants de les potències protectores, ja sigui per mitjà de l'home de confiança o directament, si ho consideren necessari, per tal d'indicar-los els punts sobre els quals tenen queixes per formular pel que fa al règim de captivitat.

Aquestes demandes i queixes no poden estar limitades ni es considera que són part de la quota de correspondència a què fa referència l'article 71. Han de ser transmeses immediatament i no poden donar lloc a cap càstig, encara que siguin reconegudes com infundades.

Els homes de confiança poden enviar als representants de les potències protectores informes periòdics sobre la situació en els campaments i les necessitats dels presoners de guerra.

Capítol II. Representants dels presoners de guerra

Article 79

En tots els llocs on hi ha presoners de guerra, excepte aquells on hi ha els oficials, els presoners elegeixen lliurement i per votació secreta, cada sis mesos, i també en cas de vacants, els homes de confiança encarregats de representar-los davant les autoritats militars, les potències protectores, el Comitè Internacional de la Creu Roja i qualsevol altre organisme que els doni assistència. Aquests homes de confiança són reelegibles.

En els campaments d'oficials i assimilats o en els campaments mixtos, l'oficial presoner de guerra més antic dins el grau més alt és reconegut com l'home de confiança. En els campaments d'oficials, és assistit per un o diversos consellers elegits pels oficials; en els campaments mixtos, aquests assistents són escollits entre els presoners de guerra que no són oficials i elegits per ells.

Els oficials presoners de guerra de la mateixa nacionalitat han de ser situats en campaments de treball per a presoners de guerra, per tal que duguin a terme les funcions administratives del campament que incumbeixen als presoners de guerra. A més, aquests oficials poden ser elegits com a homes de confiança d'acord amb les disposicions del primer paràgraf d'aquest article. En aquest cas, els assistents de l'home de confiança s'elegeixen entre els presoners de guerra que no són oficials.

Abans de poder entrar en funcions, cada home de confiança elegit ha de ser acceptat per la potència detentora. Si aquesta refusa acceptar un presoner de guerra elegit pels seus companys presoners de captivitat, ha de donar a la potència protectora els motius del seu refús.

En tots els casos, l'home de confiança ha de ser de la mateixa nacionalitat, idioma i costums que els presoners de guerra als quals representa. Així, els presoners de guerra distribuïts en diferents seccions d'un campament segons la seva nacionalitat, idioma o costums ha de tenir, per a cada secció, el seu propi home de confiança, de conformitat amb les disposicions dels paràgrafs anteriors.

Article 80

Els homes de confiança han de contribuir al benestar físic, moral i intel·lectual dels presoners de guerra.

En particular, si els presoners decideixen organitzar entre ells un sistema d'ajuda mútua, aquesta organització serà de la competència dels homes de confiança, independentment de les tasques especials que els són confiades per altres disposicions d'aquest Conveni.

Els homes de confiança no són responsables, pel sol fet de les seves funcions, de les infraccions comeses pels presoners de guerra.

Article 81

Els homes de confiança no poden ser obligats a dur a terme cap altre treball, si amb això es dificulta el compliment dels seus deures.

Els homes de confiança poden nomenar, d'entre els presoners, els assistents que els són necessaris. Se'ls han de donar totes les facilitats materials i, en particular, certa llibertat de moviment, necessària per acomplir les seves tasques (visites als destacaments de treball, recepció d'enviaments de socors, etc.).

Els homes de confiança estan autoritzats a visitar els locals on estan internats els presoners de guerra, i cadascun d'aquests té dret a consultar lliurement el seu home de confiança.

També han de donar-se totes les facilitats als homes de confiança per a la seva correspondència postal i telegràfica amb les autoritats detentores, amb les potències protectores, el Comitè Internacional de la Creu Roja i els seus delegats, amb les comissions mèdiques mixtes i amb els organismes que donen assistència als presoners de guerra. Els homes de confiança dels destacaments de treball gaudeixen de les mateixes facilitats per a la seva correspondència amb l'home de confiança del campament principal. Aquestes comunicacions no poden ser restringides ni considerar-se que formen part de la quota esmentada a l'article 71.

Cap home de confiança pot ser traslladat sense poder disposar d'un temps raonable per posar al corrent el seu successor dels assumptes en curs.

En cas de destitució, cal comunicar-ne els motius a la potència protectora.

Capítol III. Sancions penals i disciplinàries

I. Disposicions generals

Article 82

Els presoners de guerra estan subjectes a les lleis, els reglaments i les ordres generals vigents en les forces armades de la potència detentora. Aquesta està autoritzada a prendre les mesures judicials o disciplinàries respecte de tot presoner de guerra que ha comès una infracció a aquestes lleis, reglaments o ordres generals. No obstant això, no està autoritzada cap acció o sanció que sigui contrària a les disposicions d'aquest capítol.

Si alguna llei, reglament o ordre general de la potència detentora declara que els actes comesos per un presoner de guerra són punibles, mentre que aquests mateixos actes no ho són quan els comet un membre de les forces armades de la potència detentora, aquests actes només poden comportar sancions disciplinàries.

Article 83

Quan s'hagi de saber si una infracció comesa per un presoner de guerra ha de ser castigada disciplinàriament o judicialment, la potència detentora ha de vetllar perquè les autoritats competents facin servir la major indulgència en l'apreciació de la qüestió i recorrin a mesures disciplinàries més que no pas a diligències judicials, cada cop que això sigui possible.

Article 84

Només els tribunals militars poden jutjar un presoner de guerra, llevat que la legislació de la potència detentora autoritzi expressament els tribunals civils a

jutjar un membre de les forces armades de la potència esmentada per la mateixa infracció per la qual el presoner de guerra és demandat.

En cap cas no es pot fer comparèixer un presoner de guerra davant d'un tribunal, sigui del tipus que sigui, si no ofereix les garanties essencials d'independència i d'imparcialitat generalment reconegudes i, en particular, si el procediment no garanteix a l'acusat els drets i els mitjans de defensa previstos a l'article 105.

Article 85

Els presoners de guerra jutjats en virtut de la legislació de la potència detentora per actes comesos abans d'haver estat capturats gaudeixen, encara que siguin condemnats, dels beneficis d'aquest Conveni.

Article 86

Un presoner de guerra no pot ser castigat més d'un cop pel mateix acte o per la mateixa acusació.

Article 87

Els presoners de guerra no poden ser condemnats per les autoritats militars i els tribunals de la potència detentora a penes diferents de les establertes per als mateixos actes respecte dels membres de les forces armades de la dita potència.

Per fixar les penes, els tribunals o les autoritats de la potència detentora han de tenir en compte, tant com sigui possible, el fet que l'acusat, en no ser un nacional de la potència detentora, no té, respecte a aquesta, cap deure de fidelitat, i que es troba en el seu poder a causa de circumstàncies alienes a la seva voluntat. Han de tenir la facultat de reduir lliurement la pena establerta per a la infracció de la qual el presoner està acusat i no estan obligats, a aquest efecte, a aplicar-li les penes mínimes establertes.

Estan prohibits els càstigs col·lectius per actes individuals, el càstig corporal, els empresonaments en locals no il·luminats per la llum del dia i, en general, tota forma de tortura o crueltat.

A més la potència detentora no pot privar cap presoner de guerra de la seva graduació ni impedir-li dur les insígnies.

Article 88

Els oficials, sotsoficials o soldats presoners de guerra que sofreixen una mesura disciplinària o judicial no poden estar subjectes a un tracte més sever que el que està previst, respecte de la mateixa pena, als membres de les forces armades de la potència detentora.

Les presoneres de guerra no poden ser condemnades a una pena més severa o tractades, mentre compleixen la seva pena, amb més severitat que les dones que pertanyen a les forces armades de la potència detentora castigades per una infracció similar.

En cap cas, les presoneres de guerra poden ser condemnades a una pena més severa o, mentre compleixen la seva pena, ser tractades amb més severitat que un membre masculí de les forces armades de la potència detentora castigat per una infracció similar.

Els presoners de guerra no poden, després d'haver complert condemnes disciplinàries o judicials, ser tractats de manera diferent als altres presoners.

II. Sancions disciplinàries

Article 89

Els càstigs disciplinaris aplicables als presoners de guerra són els següents:

1. Una multa de fins al 50 per cent de l'avançament de sou i de la retribució de treball previstes als articles 60 i 62, durant un període no superior a trenta dies.
2. La supressió d'avantatges concedits a més del tractament establert en aquest Conveni.
3. Treballs pesats de no més de dues hores al dia.
4. Les detencions.

El càstig esmentat al punt 3 no pot ser aplicat als oficials.

Els càstigs disciplinaris no poden ser, en cap cas, inhumans, brutals o perillosos per a la salut dels presoners de guerra.

Article 90

La durada d'un mateix càstig no pot ser, en cap cas, superior a trenta dies. Els períodes de detenció preventiva per una falta disciplinària, abans de l'audiència o del pronunciament de la pena, han de ser deduïts de la pena pronunciada.

No es pot excedir del màxim de trenta dies establert més amunt, encara que un presoner de guerra hagi de respondre disciplinàriament de diferents actes al mateix temps quan se li ha imposat la mesura, independentment que els actes estiguin relacionats entre ells o no.

El període entre la resolució disciplinària i la seva execució no pot excedir d'un mes.

En cas que s'imposi a un presoner de guerra una nova mesura disciplinària, entre l'execució de cadascuna de les mesures han de transcórrer com a

mínim tres dies, si la durada d'una d'elles és de deu dies o més.

Article 91

Es considera aconseguida l'evasió d'un presoner de guerra quan:

1. Ha pogut reincorporar-se a les forces armades de la potència de què depèn o a les d'una potència aliada.
2. Ha sortit del territori que es troba sota el control de la potència detentora o d'una potència aliada a aquesta.
3. S'ha unit a un vaixell on oneja la bandera de la potència de què depèn, o la d'una potència aliada que es troba en les aigües territorials de la potència detentora, a condició que aquest vaixell no estigui sota l'autoritat d'aquesta darrera.

Els presoners de guerra que han aconseguit evadir-se en el sentit d'aquest article i que tornen a ser presoners, no poden ser sotmesos a cap càstig per la seva evasió anterior.

Article 92

Un presoner de guerra que intenta evadir-se i torna a ser capturat abans d'haver aconseguit l'evasió en el sentit de l'article 91 només pot ser sotmès a una sanció disciplinària per aquest acte encara que sigui un cas de reincidència.

El presoner que sigui novament capturat ha de ser lliurat tan aviat com sigui possible a les autoritats militars competents.

En derogació de l'article 88, paràgraf quart, els presoners de guerra castigats a continuació d'una evasió frustrada poden ser sotmesos a un règim de vigilància especial, a condició que aquest règim no afecti el seu estat de salut, sigui complet en un campament de presoners de guerra i no comporti la supressió de cap de les garanties que li confereix aquest Conveni.

Article 93

L'evasió o l'intent d'evasió, encara que hi hagi reincidència, no es considera una circumstància agreujant, en cas que el presoner de guerra sigui citat als tribunals per una infracció comesa durant l'evasió o l'intent d'evasió.

De conformitat amb les estipulacions de l'article 83, les infraccions comeses pels presoners de guerra amb l'única intenció de facilitar la seva evasió i que no comporten cap mena de violència contra les persones, com ara delictes contra la propietat pública, robatori sense ànim de lucre, l'elaboració o l'ús de documents falsos o la utilització de

vestimenta civil, només són causa de sancions disciplinàries.

Els presoners de guerra que han cooperat en una evasió o un intent d'evasió, només poden estar subjectes a sancions disciplinàries.

Article 94

Si un presoner de guerra evadit torna a ser capturat, s'ha de fer una notificació a la potència de què depèn segons les modalitats previstes a l'article 122, sempre que s'hagi fet la notificació de la seva evasió.

Article 95

Els presoners de guerra acusats de faltes disciplinàries no poden estar en detenció preventiva mentre esperen la resolució, llevat que s'apliqui la mateixa mesura als membres de les forces armades de la potència detentora per infraccions similars, o que els interessos superiors del manteniment de l'ordre i la disciplina del campament ho exigeixin.

Per a tots els presoners de guerra, la detenció preventiva en cas de faltes disciplinàries s'ha de reduir al mínim estricte i no ha de ser superior a catorze dies.

Les disposicions dels articles 97 i 98 d'aquest capítol s'apliquen als presoners de guerra que es troben en detenció preventiva per faltes disciplinàries.

Article 96

Els actes que constitueixen una falta contra la disciplina han de ser investigats immediatament.

Sense perjudici de la competència dels tribunals i de les autoritats militars superiors, les sancions disciplinàries només poden ser pronunciades per un oficial proveït amb poders disciplinaris com a comandant del campament o per un oficial responsable que el substitueixi o en qui hagi delegat els seus poders disciplinaris.

Aquests poders no poden, en cap cas, ser delegats a un presoner de guerra ni exercits per un presoner de guerra.

Abans d'imposar una sanció disciplinària, el presoner de guerra processat ha de ser informat amb precisió de les faltes de què se l'acusa i donar-li l'oportunitat d'explicar la seva conducta i de defensar-se. Se li ha de permetre, especialment, de presentar testimonis i recórrer, si escau, als serveis d'un intèrpret qualificat. La decisió ha de ser comunicada al presoner de guerra acusat i a l'home de confiança.

El comandant del campament ha de tenir un registre de les sancions disciplinàries pronunciades; aquest registre ha d'estar a disposició dels representants de la potència protectora.

Article 97

Els presoners de guerra, en cap cas, no poden ser traslladats a establiments penitenciaris (presons, penitenciaris, presidis etc.) per complir-hi sancions disciplinàries.

Tots els locals on es compleixen sancions disciplinàries han de ser conformes amb els requisits d'higiene que estableix l'article 25. Els presoners de guerra que compleixen sancions han de poder mantenir-se en estat de netedat, de conformitat amb l'article 29.

Els oficials i assimilats no han de romandre en els mateixos locals que els sotsoficials o els homes de tropa.

Les presoneres de guerra que compleixen sancions disciplinàries han de ser detingudes en locals diferents dels homes i han d'estar sotmeses a la vigilància immediata de dones.

Article 98

Els presoners de guerra detinguts a continuació d'una sanció disciplinària continuen beneficiant-se de les disposicions d'aquest Conveni, excepte en la mesura en què pel sol fet de la seva detenció resulten inaplicables. En cap cas, però, no se'ls pot privar dels avantatges dels articles 78 i 126.

Els presoners de guerra condemnats disciplinàriament no poden ser privats de les prerrogatives inherents a la seva graduació.

Els presoners de guerra condemnats disciplinàriament tenen la facultat de fer exercici cada dia i estar a l'aire lliure durant, almenys, dues hores al dia.

Se'ls ha de permetre, a petició seva, de presentar-se a la visita mèdica diària. Han de rebre l'assistència que el seu estat de salut requereix i, si és necessari, han de ser evacuats a la infermeria del campament o a un hospital.

Se'ls ha de permetre llegir i escriure, i també enviar i rebre cartes. No obstant això, els paquets i els enviaments de diners els poden ser retinguts fins que no hagin complert la sanció; mentrestant, aquests han de ser confiats a l'home de confiança, el qual lliura a la infermeria els productes peribles que continguin aquests paquets.

III. Procediments judicials**Article 99**

Cap presoner de guerra no pot ser jutjat o condemnat per un acte que no està expressament prohibit per la legislació de la potència detentora o pel dret internacional vigent en el moment de la comissió d'aquest acte.

No es pot exercir cap pressió moral o física sobre un presoner de guerra per induir-lo a confessar-se culpable de l'acte del qual se l'acusa.

No es pot condemnar cap presoner de guerra sense que hagi tingut l'oportunitat de defensar-se i sense que hagi estat assistit per un defensor qualificat.

Article 100

Els presoners de guerra i les potències protectores han de ser informats, tan aviat com sigui possible, de les infraccions punibles amb la pena de mort en virtut de la legislació de la potència detentora.

Posteriorment, cap infracció no pot ser castigada amb la pena de mort, sense l'assentiment de la potència de què depenen els presoners.

No pot pronunciar-se la pena de mort contra un presoner de guerra, llevat si s'ha cridat especialment l'atenció del tribunal, de conformitat amb l'article 87, paràgraf segon, sobre el fet que l'acusat, pel fet de no ser un nacional de la potència detentora, no té envers aquesta cap deure de fidelitat i que es troba en el seu poder com a resultat de circumstàncies alienes a la seva voluntat.

Article 101

Si es pronuncia la pena de mort contra un presoner de guerra, la sentència no ha d'executar-se abans que hagi expirat un termini de, com a mínim, sis mesos a partir de la data en què la comunicació detallada establerta a l'article 107 hagi arribat a la potència protectora a l'adreça indicada.

Article 102

Una sentència només pot ser vàlidament pronunciada contra un presoner de guerra si ha estat dictada pels mateixos tribunals i segons el mateix procediment que en cas de membres de les forces armades de la potència detentora i si, a més, s'han complert les disposicions d'aquest capítol.

Article 103

Tota instrucció judicial contra un presoner de guerra s'ha de dur a terme tan ràpidament com les circumstàncies ho permetin i de manera que el procés tingui lloc al més aviat possible. Cap presoner de guerra no pot ser mantingut en detenció preventiva, llevat que s'apliqui la mateixa mesura als membres de les forces armades de la potència detentora per infraccions similars, o que l'interès de la seguretat nacional ho exigeixi. En cap cas aquesta detenció preventiva pot ser superior a tres mesos.

La durada de la detenció preventiva d'un presoner de guerra s'ha de deduir de la de la pena privativa de llibertat a la qual hagi estat condemnat; a més s'ha de tenir en compte en el moment de fixar la pena.

Durant la seva detenció preventiva, els presoners de guerra es continuen beneficiant de les disposicions dels articles 97 i 98 d'aquest capítol.

Article 104

En tots els casos en què la potència detentora ha decidit incoar un procediment judicial contra un presoner de guerra, ha de notificar-ho a la potència protectora al més aviat possible i, com a mínim, tres setmanes abans de l'inici del judici. Aquest termini de tres setmanes comença a comptar a partir del dia en què aquesta notificació hagi arribat a la potència protectora, a l'adreça indicada prèviament per aquesta darrera a la potència detentora.

Aquesta notificació ha de contenir les indicacions següents:

1. El nom i els cognoms del presoner de guerra, la seva graduació, el seu número de registre, la seva data de naixement i la seva professió, si escau.
2. El lloc d'internament o de detenció.
3. L'especificació del càrrec o dels càrrecs dels quals se l'acusa, amb esment de les disposicions legals aplicables.
4. La indicació del tribunal que jutjarà la causa, i també la data i el lloc previstos per a l'inici del judici.

La potència detentora ha de fer la mateixa comunicació a l'home de confiança dels presoners de guerra.

Si, en començar el judici, no s'aporten proves que la potència protectora, el presoner de guerra i l'home de confiança concernit han rebut la notificació esmentada més amunt, almenys tres setmanes abans de l'inici del judici, aquest no pot tenir lloc i ha de ser ajornat.

Article 105

El presoner de guerra té dret a ser assistit per un dels seus companys presoners, a ser defensat per un advocat qualificat de la seva elecció, a citar testimonis i, si ho considera necessari, a recórrer als serveis d'un intèrpret competent. La potència detentora l'ha d'informar d'aquests drets amb temps suficient abans del judici.

Si el presoner no elegeix cap defensor, la potència protectora ha de procurar-li'n un, per a la qual cosa disposa d'una setmana com a mínim. A petició de la potència protectora, la potència detentora ha de lliurar-li una llista de persones qualificades per garantir la defensa. En el cas que ni el presoner de guerra ni la potència protectora hagin escollit un defensor, la potència detentora ha de nomenar un advocat qualificat per defensar l'acusat.

Per preparar la defensa de l'acusat, el defensor ha de disposar d'un termini de dues setmanes com a mínim abans de l'inici del judici, així com de les facilitats necessàries. En particular, pot visitar lliurement l'acusat i parlar amb ell sense testimonis. També pot parlar amb tots els testimonis de descàrrec, incloent-hi presoners de guerra. Ha de gaudir d'aquestes facilitats fins a l'expiració dels terminis per recórrer.

El presoner de guerra acusat ha de rebre una comunicació, en un idioma que entengui i amb temps suficient abans de l'inici del judici, de l'acta d'acusació i dels autes que, en general, es notifiquen a l'acusat en virtut de les lleis vigents en les forces armades de la potència detentora. La mateixa comunicació, en les mateixes condicions, s'ha de fer al seu defensor.

Els representants de la potència protectora tenen dret a assistir al judici de la causa, llevat que tingui lloc, excepcionalment, a porta tancada en interès de la seguretat de l'estat. En aquest cas, la potència detentora ha de comunicar-ho a la potència protectora.

Article 106

Tot presoner de guerra, en les mateixes condicions que els membres de les forces armades de la potència detentora, té dret a recórrer en apel·lació, en cassació o en revisió contra tota sentència dictada contra seu. Ha de ser informat plenament dels seus drets de recurs i dels terminis necessaris per exercir-los.

Article 107

Tota sentència dictada respecte a un presoner de guerra ha de ser comunicada immediatament a la potència protectora, en forma de notificació sumària, fent-hi constar si el presoner té dret a recórrer en apel·lació, cassació o revisió. Aquesta comunicació també s'ha de fer a l'home de confiança concernit. També s'ha de fer al presoner de guerra, en un idioma que entengui, si la sentència no s'ha dictat en la seva presència. A més la potència detentora ha de comunicar immediatament a la potència protectora la decisió del presoner de guerra d'exercir o no els seus drets de recurs.

A més, en cas que la condemna esdevingui definitiva i si es tracta de una condemna a la pena de mort que hagi estat pronunciada en primera instància, la potència detentora ha d'adreçar al més aviat possible, a la potència protectora, una comunicació detallada que ha de contenir:

1. El text exacte de la sentència.
2. Un informe resumit del sumari i del procés, recalcant en particular els elements de l'acusació i de la defensa.

3. La indicació, si escau, de l'establiment on ha de complir-se la sentència.

Les comunicacions establertes en els punts anteriors han de remetre's a la potència protectora a l'adreça indicada prèviament a la potència detentora.

Article 108

Les penes pronunciades contra els presoners de guerra en virtut d'una sentència esdevinguda executòria han de complir-se en els mateixos establiments i en les mateixes condicions que en el cas de membres de les forces armades de la potència detentora. Aquestes condicions han de ser, en tot cas, conformes a les exigències d'higiene i d'humanitat.

Una presonera de guerra contra la qual s'ha dictat tal sentència, ha de ser internada en locals separats i estar sota la supervisió de dones.

En tot cas, els presoners de guerra condemnats a una pena privativa de llibertat continuen beneficiant-se de les disposicions dels articles 78 i 126 d'aquest Conveni. A més, estan autoritzats a rebre i enviar correspondència, a rebre, almenys, un paquet d'ajuda al mes i a fer exercici amb regularitat a l'aire lliure; han de rebre l'assistència mèdica que requereixi el seu estat de salut i l'ajuda espiritual que desitgin. Les penes que se'ls han d'infligir han de ser conformes a les disposicions de l'article 87, paràgraf tercer.

Títol IV. Fi de la captivitat

Secció I. Repatriació directa i hospitalització en països neutrals

Article 109

Amb subjecció a les disposicions del paràgraf tercer d'aquest article, les parts en conflicte tenen l'obligació de retornar al seu país, sense tenir en compte el nombre ni la graduació, els presoners de guerra greument ferits i malalts, després d'haver-los posat en condicions de ser traslladats, de conformitat amb el paràgraf primer de l'article següent.

Durant les hostilitats, les parts en conflicte han de fer tot el possible, amb la col·laboració de les potències neutrals concernides, per organitzar l'hospitalització en països neutrals dels presoners ferits o malalts esmentats al paràgraf segon de l'article següent. A més, poden concloure acords amb vista a la repatriació directa o a l'internament en un país neutral dels presoners sans que han patit un llarg període de captivitat.

Cap presoner de guerra ferit o malalt candidat a la repatriació, en els termes del paràgraf primer d'aquest article, no pot ser repatriat contra la seva voluntat durant les hostilitats.

Article 110

Són repatriats directament:

1. Els ferits i els malalts incurables, l'aptitud mental o física dels quals sembli haver patit una disminució considerable.
2. Els ferits i els malalts que, segons les previsions mèdiques, no són susceptibles de curació en el termini d'un any, l'estat dels quals requereix un tractament i l'aptitud mental o física dels quals sembla haver patit una disminució considerable.
3. Els ferits i els malalts curats l'aptitud mental o física dels quals sembla haver patit una disminució considerable i permanent.

Poden ser hospitalitzats en un país neutral:

1. Els ferits i els malalts la recuperació dels quals pot preveure's en el termini d'un any després de la data de la ferida o de l'inici de la malaltia, si el tractament en un país neutral permet de preveure una recuperació més segura i ràpida.
2. Els presoners de guerra la salut mental o física dels quals, segons l'opinió mèdica, està amenaçada seriosament si continuen en captivitat, però que una hospitalització podria sostroure a aquesta amenaça.

Les condicions que han de complir els presoners de guerra hospitalitzats en un país neutral per tal de ser repatriats han de determinar-se, igual que el seu estatut, mitjançant acord entre les potències interessades. En general, són repatriats els presoners de guerra hospitalitzats en un país neutral que pertanyen a les categories següents:

1. Aquells l'estat de salut dels quals s'ha agreujat fins al punt que reuneixen les condicions per a la repatriació directa.
2. Aquells l'aptitud mental o física dels quals continua estant, després del tractament, considerablement disminuïda.

En defecte d'acords especials adoptats entre les parts en el conflicte concernides per determinar els casos d'invalidesa o de malaltia que comporten la repatriació directa o l'hospitalització en un país neutral, aquests casos es determinen de conformitat amb els principis establerts en l'Acord Model relatiu a la repatriació directa i a l'hospitalització en països neutrals dels presoners de guerra ferits i malalts i en el Reglament relatiu a les comissions mèdiques mixtes, annexos a aquest Conveni.

Article 111

La potència detentora, la potència de què depenen els presoners de guerra i una potència neutral acceptada per les dues primeres han de fer tot el possible per concloure acords que permetin l'internament dels presoners de guerra en el territori

de la potència neutral esmentada fins a la fi de les hostilitats.

Article 112

Des de l'inici del conflicte, s'han de designar comissions mèdiques mixtes per tal d'examinar els presoners ferits i malalts, i prendre les decisions apropiades respecte d'aquests. La designació, els deures i el funcionament d'aquestes comissions han de ser conformes a les disposicions del Reglament annex a aquest Conveni.

No obstant això, els presoners que, en opinió de les autoritats mèdiques de la potència detentora, estiguin clarament ferits o greument malalts, poden ser repatriats sense que hagin de ser examinats per una comissió mèdica mixta.

Article 113

A més dels que han estat designats per les autoritats mèdiques de la potència detentora, els presoners de guerra ferits o malalts que pertanyen a les categories esmentades tot seguit tenen dret a presentar-se a l'examen de les comissions mèdiques mixtes establertes en l'article anterior:

1. Els ferits i els malalts proposats per un metge compatriota o nacional d'una potència part en el conflicte aliada a la potència de què depenen, que exerceixi les seves funcions en el campament.
2. Els ferits i els malalts proposats pel seu home de confiança.
3. Els ferits i els malalts proposats per la potència de què depenen o per un organisme reconegut per aquesta potència, que ajudi els presoners.

Els presoners de guerra que no pertanyen a cap d'aquestes tres categories poden, no obstant això, presentar-se a l'examen de les comissions mèdiques mixtes, però només són examinats després que ho hagin estat els que pertanyen a les categories esmentades.

El metge compatriota dels presoners de guerra obligats a l'examen de la comissió mèdica mixta i el seu home de confiança estan autoritzats a assistir a aquest examen.

Article 114

Els presoners de guerra víctimes d'accidents, llevat dels ferits voluntàriament, es beneficien de les disposicions d'aquest Conveni pel que fa a la repatriació o a l'hospitalització en un país neutral.

Article 115

Cap presoner de guerra castigat amb una pena disciplinària i que compleix les condicions previstes per a la repatriació o l'hospitalització en un país

neutral, no pot ser retingut al·legant que no ha complert la pena.

Els presoners de guerra processats o condemnats judicialment i que són designats per a la repatriació o l'hospitalització en un país neutral, poden beneficiar-se d'aquestes mesures abans de la finalització del procés o del compliment de la pena, si la potència detentora ho consent.

Les parts en conflicte han de comunicar-se els noms dels que queden retinguts fins que finalitzi el procés o el compliment de la pena.

Article 116

Les despeses de repatriació dels presoners de guerra o del seu trasllat a un país neutral van a càrrec de la potència de què depenen, a partir de la frontera de la potència detentora.

Article 117

Cap repatriat no pot ser assignada a un servei militar actiu.

Secció II. Alliberament i repatriació dels presoners de guerra a la fi de les hostilitats

Article 118

Els presoners de guerra han de ser alliberats i repatriats sense demora després que hagin finalitzat les hostilitats actives.

En absència de disposicions a aquest efecte en un acord adoptat entre les parts en conflicte per tal de posar fi a les hostilitats, o a falta d'aquest acord, cadascuna de les potències detentores ha d'establir i executar sense demora un pla de repatriació de conformitat amb el principi establert al paràgraf anterior.

En ambdós casos, cal posar en coneixement dels presoners de guerra les mesures adoptades.

Les despeses de repatriació dels presoners de guerra, en tot cas, han de repartir-se equitativament entre la potència detentora i la potència de què depenen els presoners. Aquesta distribució ha de fer-se segons els principis següents:

a) Quan aquestes dues potències són limítrofes, la potència de què depenen els presoners de guerra assumeix les despeses de la seva repatriació a partir de la frontera de la potència detentora.

b) Quan aquestes dues potències no son limítrofes, la potència detentora ha d'assumir les despeses del trasllat dels presoners de guerra en el seu territori fins a la seva frontera o port d'embarcament més proper a la potència de la qual depenen. Pel que fa a la resta de les despeses causades per la repatriació, les parts concernides han de posar-se d'acord per

repartir-se-les equitativament entre elles. La conclusió d'aquest acord no pot justificar, en cap cas, el més mínim retard en la repatriació dels presoners de guerra.

Article 119

Les repatriacions han de dur-se a terme en condicions similars a les que estableixen els articles 46 a 48, ambdós inclosos, d'aquest Conveni per al trasllat dels presoners de guerra i tenint en compte les disposicions de l'article 118 i les dels paràgrafs següents.

En el moment de la repatriació, els objectes de valor retirats als presoners de guerra, d'acord amb les disposicions de l'article 18, i les quantitats en moneda estrangera que no hagin estat convertides en la moneda de la potència detentora, els han de ser restituïts. Els objectes de valor i les quantitats en la moneda estrangera que, sigui per la raó que sigui, no han estat restituïts als presoners de guerra en el moment de la seva repatriació, han de ser lliurats a l'Oficina d'Informació prevista per l'article 122.

Els presoners de guerra estan autoritzats a endur-se els seus efectes personals, la seva correspondència i els paquets que hagin arribat a la seva adreça. El pes d'aquests efectes pot limitar-se, si les circumstàncies de la repatriació ho requereixen, a allò que cada presoner pot dur raonablement. En tot cas, cada presoner ha d'estar autoritzat a portar almenys vint-i-cinc quilograms.

Els altres efectes personals del presoner repatriat queden retinguts per la potència detentora, la qual els hi ha de fer arribar tan aviat com hagi conclòs un acord amb la potència de què depèn el presoner, que estableixi les modalitats del seu transport i el pagament de les despeses ocasionades per aquest.

Els presoners de guerra que tenen pendent un procés penal per un crim o un delictes de dret penal poden ser retinguts fins que finalitzi el procés i, si arriba el cas, fins a l'expiració de la pena. El mateix s'aplica als qui ja estan condemnats per un crim o un delictes de dret penal.

Les parts en conflicte han de comunicar-se els noms dels presoners de guerra que queden retinguts fins que finalitzi el procés o el compliment de la pena.

Les parts en conflicte s'han de posar d'acord per instituir comissions amb l'objecte de buscar els presoners de guerra dispersos i garantir-ne la seva repatriació en el termini més breu possible.

Secció III. Mort dels presoners de guerra

Article 120

Els testaments dels presoners de guerra han de redactar-se de manera que es compleixin les

condicions de validesa requerides per la legislació del seu país d'origen, el qual ha de prendre les mesures necessàries per informar la potència detentora d'aquestes condicions. A petició del presoner de guerra i, en tot cas, després de la seva mort, el testament ha de ser transmès sense demora a la potència protectora i cal remetre'n una còpia legalitzada a l'Agència Central d'Informació.

Els certificats de defunció, de conformitat amb el model annex a aquest Conveni, o les llistes certificades per un oficial responsable, de tots els presoners de guerra morts en captivitat, han de remetre's en el termini més breu possible a l'Oficina d'Informació dels Presoners de Guerra establerta en virtut de l'article 122. Les dades d'identificació que estableix l'article 17, paràgraf tercer, el lloc i la data de la defunció, la causa de la defunció, el lloc i la data de la inhumació així com totes les dades necessàries per identificar les tombes han de figurar en aquests certificats o dins d'aquestes llistes.

L'enterrament o la incineració han d'anar precedits d'un examen mèdic del cos per constatar-ne la defunció, permetre la redacció d'un informe i, si escau, establir la identitat del difunt.

Les autoritats detentores han de vetllar perquè els presoners de guerra que han mort en captivitat siguin enterrats honorablement, si pot ser, segons els ritus de la religió a què pertanyien, i que les seves tombes siguin respectades, degudament mantingudes i marcades de manera que sempre puguin ser trobades. Sempre que es pugui, els presoners de guerra morts que depenien de la mateixa potència han de ser enterrats en el mateix lloc.

Els presoners de guerra morts han de ser enterrats individualment, excepte en cas de força major que imposi l'ús d'una tomba col·lectiva. Els cossos només poden ser incinerats si raons imperioses d'higiene o la religió del difunt ho exigeixen o si va expressar el seu desig a aquest efecte. En cas d'incineració, cal fer-ne menció amb indicació dels motius al certificat de defunció.

Per tal que les tombes puguin ser sempre trobades, s'han d'enregistrar totes les dades relatives a aquestes i a les inhumacions per un servei de tombes creat per la potència detentora. Les llistes de les tombes i les dades relatives als presoners de guerra enterrats en cementiris o en altres llocs han de ser trameses a la potència de què depenien aquests presoners de guerra. Correspon a la potència que controla el territori, si és part en el Conveni, tenir cura d'aquestes tombes i enregistrar qualsevol trasllat ulterior dels cossos. Aquestes disposicions també s'apliquen a les cendres, que han de ser conservades pel servei de tombes fins que el país d'origen doni a

conèixer les disposicions definitives que desitja prendre en relació amb aquesta qüestió.

Article 121

Tota mort o ferida greu d'un presoner de guerra, causada, o que se sospita que ha estat causada, per un sentinella, per un altre presoner de guerra o per qualsevol altra persona, com també tota mort la causa de la qual es desconeix, ha d'anar seguida immediatament d'una investigació oficial per part de la potència detentora.

Cal fer immediatament una comunicació a la potència protectora sobre aquest fet. Han de recollir-se les declaracions dels testimonis, especialment les dels presoners de guerra, i incloure-les en un informe que s'ha de comunicar a la potència protectora.

Si la investigació estableix la culpabilitat d'una o diverses persones, la potència detentora ha de prendre totes les mesures per perseguir judicialment la persona o les persones responsables.

Títol V. Oficina d'Informació i societats d'ajuda als presoners de guerra

Article 122

Des de l'inici d'un conflicte, i en tots els casos d'ocupació, cadascuna de les parts en el conflicte ha de constituir una Oficina Oficial d'Informació sobre els presoners de guerra que estan en el seu poder. Les potències neutrals o no bel·ligerants que hagin rebut en el seu territori persones pertanyents a una de les categories esmentades a l'article 4 han de fer el mateix respecte d'aquestes persones. La potència concernida ha de vetllar perquè l'Oficina d'Informació de presoners de guerra disposi dels locals, el material i el personal necessaris per funcionar de manera eficaç. És lliure de col·locar-hi presoners de guerra, respectant les condicions estipulades en la secció d'aquest Conveni referent al treball dels presoners de guerra.

En el termini més breu possible, cada una de les parts en el conflicte ha de proporcionar a la seva Oficina les informacions esmentades als paràgrafs quart, cinquè i sisè d'aquest article, pel que fa a tota persona enemiga que pertanyi a una de les categories esmentades a l'article 4 i que ha caigut en el seu poder. Les potències neutrals o no bel·ligerants han d'actuar de la mateixa manera respecte de les persones que pertanyen a aquestes categories que hagin rebut en el seu territori.

L'Oficina ha de remetre aquestes informacions urgentment, per la via més ràpida, a les potències concernides, mitjançant d'una banda les potències protectores, i d'altra banda l'Agència Central prevista a l'article 123.

Aquestes informacions han de permetre avisar ràpidament les famílies concernides. En la mesura que estan en poder de l'Oficina d'Informació, aquestes informacions han de contenir, respecte de cada presoner de guerra, amb subjecció a les disposicions de l'article 17, el nom, els cognoms, el grau, el número de registre, el lloc i la data completa de naixement, la indicació de la potència de què depèn, el nom del pare i el cognom de soltera de la mare, el nom i l'adreça de la persona a la qual s'ha d'informar, i l'adreça on pot adreçar-se la correspondència per al presoner.

L'Oficina d'Informació ha de rebre dels diversos serveis competents les indicacions relatives a trasllats, alliberaments, repatriacions, evasions, hospitalitzacions i defuncions, i els ha de transmetre de la manera prevista al paràgraf tercer d'aquest article.

De la mateixa manera, les dades sobre l'estat de salut dels presoners de guerra que estan greument ferits o malalts ha de transmetre's amb regularitat, si pot ser, cada setmana.

L'Oficina d'Informació s'encarrega també de respondre a totes les sol·licituds que se li fan respecte dels presoners de guerra, incloent-hi els que han mort en captivitat; ha de dur a terme les investigacions necessàries per tal de proporcionar les dades sol·licitades que no té en el seu poder.

Totes les comunicacions escrites fetes per l'Oficina han de ser autenticades amb una signatura o un segell.

A més, l'Oficina d'Informació ha d'encarregar-se de recollir i transmetre a les potències concernides tots els objectes personals de valor, incloent-hi els diners en moneda que no sigui la de la potència detentora i els documents d'importància per als parents propers, deixats pels presoners de guerra en el moment de la seva repatriació, alliberació, evasió o mort. Aquests objectes han de ser enviats dins de paquets precintats per l'Oficina; han d'anar acompanyats de declaracions que estableixin amb precisió la identitat de les persones a qui pertanyien els objectes i d'un inventari complet del paquet. Els altres efectes personals dels presoners de guerra en qüestió han de ser tramesos de conformitat amb els acords conclusos entre les parts en el conflicte concernides.

Article 123

S'ha de crear una Agència Central d'Informació sobre els presoners de guerra en país neutral. El Comitè Internacional de la Creu Roja, si ho considera necessari, proposa a les potències concernides l'organització d'aquesta Agència.

Aquesta Agència és l'encarregada de recopilar totes les dades relatives als presoners de guerra que pugui

obtenir per conductes oficials o privats i transmetre-les, al més ràpidament possible, al país d'origen dels presoners o a la potència de què depenen. L'Agència ha de rebre totes les facilitats de les parts en conflicte per efectuar aquestes transmissions.

Les altes parts contractants i, en particular, les dels nacionals que es beneficien dels serveis de l'Agència Central, són convidades a proporcionar a aquesta el suport financer que necessiti.

Les disposicions anteriors no han de ser interpretades en el sentit que restringeixen l'activitat humanitària del Comitè Internacional de la Creu Roja i de les societats de socors esmentades a l'article 125.

Article 124

Les oficines nacionals d'informació i l'Agència Central d'Informació es beneficien de franquícia de transport en matèria postal, com també de totes les exempcions establertes a l'article 74 i, en la mesura que es pugui, de franquícia telegràfica o, almenys, d'importants reduccions de tarifes.

Article 125

Amb subjecció a les mesures que considerin indispensables per garantir la seva seguretat o per fer front a qualsevol altra necessitat raonable, les potències detentores han de reservar la millor acollida a les organitzacions religioses, les societats de socors o a qualsevol altre organisme d'ajuda als presoners de guerra. Han de concedir-los totes les facilitats necessàries, així com als seus delegats degudament acreditats, per visitar els presoners, per distribuir-los l'ajut, el material de qualsevol procedència destinat a fins religiosos, educatius, recreatius o per ajudar-los a organitzar el seu temps lliure a l'interior dels campaments. Les societats o organismes abans referits poden constituir-se o en el territori de la potència detentora, o en un altre país, o tenir un caràcter internacional.

La potència detentora pot limitar el nombre de societats i d'organismes els delegats dels quals estan autoritzats a exercir la seva activitat en el seu territori i sota la seva supervisió, a condició, però, que aquesta limitació no impedeixi aportar una ajuda eficaç i suficient a tots els presoners de guerra.

La situació particular del Comitè Internacional de la Creu Roja en aquest camp ha de ser sempre reconeguda i respectada.

Tan bon punt es lliurin als presoners de guerra l'ajuda o el material amb els fins esmentats més amunt, o almenys en un breu termini, els rebuts signats per l'home de confiança d'aquests presoners i relatius a cada enviament han d'enviar-se a la societat d'ajuda o a l'organisme remitent. Al mateix

temps, les autoritats administratives que tenen la custòdia dels presoners han de lliurar els rebuts relatius a aquests enviaments.

Títol VI. Aplicació del Conveni

Secció I. Disposicions generals

Article 126

Els representants o els delegats de les potències protectores estan autoritzats a anar a tots els llocs on hi ha presoners de guerra, especialment als llocs d'internament, d'empresonament i de treball; tenen accés a tots els locals utilitzats pels presoners. També estan autoritzats a presentar-se en tots els llocs de sortida, de pas o d'arribada de presoners traslladats. Poden conversar sense testimonis amb els presoners i, en particular, amb el seu home de confiança, per mediació d'un intèrpret si és necessari.

Els representants i els delegats de les potències protectores tenen plena llibertat per triar els llocs que desitgen visitar. La durada i la freqüència d'aquestes visites no poden restringir-se. Les visites no poden prohibir-se llevat que existeixin raons de necessitats militars imperioses, i només com a mesura excepcional i temporal.

La potència detentora i la potència de què depenen els esmentats presoners de guerra, poden acordar, si és necessari, que alguns compatriotes d'aquests presoners puguin participar en les visites.

Els delegats del Comitè Internacional de la Creu Roja gaudeixen de les mateixes prerrogatives. El nomenament d'aquests delegats s'ha de sotmetre a l'aprovació de la potència en poder de la qual es troben els presoners de guerra que han de ser visitats.

Article 127

Les altes parts contractants es comprometen a difondre el text d'aquest Conveni al més àmpliament possible, tant en temps de pau com en temps de guerra, als seus països respectius i, en particular, a incloure'n l'estudi en els programes d'instrucció militar i, si és possible, civil, de manera que els seus principis siguin coneguts pel conjunt de les seves forces armades i de tota la població.

Les autoritats militars o d'altres que, en temps de guerra, assumeixen responsabilitats respecte dels presoners de guerra han de tenir el text del Conveni i han de ser instruïts especialment sobre les seves disposicions.

Article 128

Les altes parts contractants han de comunicar-se, a través del Consell Federal suís, i durant les

hostilitats, a través de les potències protectores, les traduccions oficials d'aquest Conveni, com també les lleis i els reglaments que poden haver adoptat per garantir-ne l'aplicació.

Article 129

Les altes parts contractants es comprometen a prendre totes les mesures legislatives necessàries per determinar les sancions penals adequades a aplicar a les persones que han comès, o ordenat cometre, qualsevol de les infraccions greus contra aquest Conveni, definides en l'article següent.

Cada part contractant està obligada a cercar les persones acusades d'haver comès, o ordenat cometre, qualsevol d'aquestes infraccions greus, i ha de fer-les comparèixer, independentment de la seva nacionalitat, davant els seus tribunals. També pot, si ho prefereix, i de conformitat amb les condicions previstes per la seva pròpia legislació, lliurar-les perquè siguin jutjades per una altra alta part contractant concernida, sempre que aquesta part contractant hagi retingut proves suficients contra les persones esmentades.

Cada part contractant ha de prendre les mesures necessàries perquè cessin tots els actes contraris a les disposicions d'aquest Conveni, que no siguin les infraccions greus definides a l'article següent.

En totes les circumstàncies, les persones inculpades es beneficien de garanties de procediment i de lliure defensa que no poden ser inferiors a les establertes pels articles 105 i següents d'aquest Conveni.

Article 130

Les infraccions greus a què fa referència l'article anterior són les que impliquen qualsevol dels actes següents, si es cometen contra persones o béns protegits pel Conveni: l'homicidi intencionat, la tortura o els tractes inhumans, incloent-hi els experiments biològics, el fet de causar deliberadament grans patiments o d'atemptar greument contra la integritat física o la salut, el fet de forçar un presoner de guerra a servir a les forces armades de la potència enemiga, o el fet de privar-lo del seu dret a ser jutjat legalment i imparcialment segons les prescripcions del present Conveni.

Article 131

Cap part contractant no pot eximir-se ella mateixa, ni eximir una altra part contractant de responsabilitats en què hagi incorregut ella mateixa o una altra part contractant amb motiu de les infraccions previstes a l'article anterior.

Article 132

A petició d'una de les parts en conflicte, s'ha d'obrir una investigació, segons la manera a determinar entre les parts interessades, respecte a tota violació al·legada del Conveni.

Si no s'arriba a un acord sobre el procediment de la investigació, les parts han de posar-se d'acord per elegir un àrbitre, que decideixi el procediment a seguir.

Un cop constatada la violació, les parts en el conflicte han de posar-hi fi i reprimir-la al més aviat possible.

Secció II. Disposicions finals

Article 133

Aquest Conveni està redactat en anglès i francès. Ambdós textos són igualment fefaents.

El Consell Federal suís s'encarrega que es facin les traduccions oficials del Conveni als idiomes rus i castellà.

Article 134

Aquest Conveni substitueix el Conveni del 27 de juliol de 1929 en les relacions entre les altes parts contractants.

Article 135

En les relacions entre les potències vinculades pel Conveni de l'Haia relatiu a les lleis i els costums de la guerra a terra, ja sigui el del 29 de juliol de 1899 o el del 18 d'octubre de 1907, i que prenen part en aquest Conveni, aquest darrer completa el capítol II del Reglament annex als susdits Convenis de l'Haia.

Article 136

Aquest Conveni, que porta la data d'avui, s'obre a la signatura fins al 12 de febrer de 1950, en nom de les potències representades en la Conferència inaugurada a Ginebra el 21 d'abril de 1949, com també de les potències no representades en aquesta Conferència que són part en el Conveni del 27 de juliol de 1929.

Article 137

Aquest Conveni s'ha de ratificar al més aviat possible, i les ratificacions s'han de depositar a Berna.

El Consell Federal suís ha d'aixecar acta del dipòsit de cada instrument de ratificació i remetre'n una còpia legalitzada a totes les potències en nom de les quals s'ha signat el Conveni o notificat l'adhesió.

Article 138

Aquest Conveni entra en vigor sis mesos després que s'hagin dipositat almenys dos instruments de ratificació.

Posteriorment, entrarà en vigor per a cada alta part contractant sis mesos després del dipòsit del seu instrument de ratificació.

Article 139

A partir de la data de la seva entrada en vigor, aquest Conveni queda obert a l'adhesió de tota potència en nom de la qual no hagi estat signat.

Article 140

Les adhesions han de notificar-se per escrit al Consell Federal suís i produiran els seus efectes sis mesos després de la data de recepció.

El Consell Federal suís ha de comunicar les adhesions a totes les potències en nom de les quals s'ha signat el Conveni o notificat l'adhesió.

Article 141

Les situacions previstes als articles 2 i 3 produiran efecte immediat sobre les ratificacions dipositades i les adhesions notificades per les parts en el conflicte abans o després de l'inici de les hostilitats o de l'ocupació. El Consell Federal suís ha de comunicar les ratificacions o les adhesions rebudes de les parts en el conflicte per la via més ràpida.

Article 142

Cadascuna de les altes parts contractants té la facultat de denunciar aquest Conveni.

La denúncia s'ha de notificar per escrit al Consell Federal suís. Aquest ha de comunicar la notificació als Governos de totes les altes parts contractants.

La denúncia produirà els seus efectes un any després de la seva notificació al Consell Federal suís. No obstant això, la denúncia notificada quan la potència denunciante està implicada en un conflicte no produeix efecte fins que no s'ha acordat la pau i, en tot cas, fins que les operacions d'alliberament i de repatriació de les persones protegides per aquest Conveni no han finalitzat.

La denúncia només té efecte respecte de la potència denunciante. No té cap efecte sobre les obligacions que les parts en el conflicte han de complir en virtut dels principis del dret de les nacions, tal com resulten dels usos establerts entre nacions civilitzades, de les lleis de la humanitat i de les exigències de la consciència pública.

Article 143

El Consell Federal suís ha de fer registrar aquest Conveni prop de la Secretaria de les Nacions Unides. El Consell Federal suís també ha d'informar la Secretaria de les Nacions Unides de totes les ratificacions, adhesions i denúncies que rebí respecte d'aquest Conveni.

EN FE DE LA QUAL COSA, els sotassignats, després d'haver dipositat els seus plens poders respectius, han signat aquest Conveni.

FET a Ginebra, el dotze d'agost de 1949, en els idiomes anglès i francès. L'original es diposita en els arxius de la Confederació Suïssa. El Consell Federal suís ha de transmetre una còpia legalitzada del Conveni a cadascun dels estats signataris i també als estats que s'hi han adherit.

(Designació dels plenipotenciaris)

Annex I

Acord model relatiu a la repatriació directa i a l'hospitalització en país neutral dels presoners de guerra ferits i malalts. (vegeu l'article 110)

I. Principis per a la repatriació directa o l'hospitalització en país neutral**A. Repatriació directa**

Han de ser repatriats directament:

1. Tots els presoners de guerra que pateixen els mals següents, com a resultat de traumatismes: pèrdua d'un membre, paràlisi, dolors articulars o d'altres, a condició que la malaltia sigui, almenys, la pèrdua d'una mà o d'un peu, o l'equivalent a la pèrdua d'una mà o d'un peu.

Sense perjudici, de tota manera, d'una interpretació més àmplia, es considera que els casos següents equivalen a la pèrdua d'una mà o d'un peu:

- a) Pèrdua de la mà, de tots els dits o del polze i de l'índex d'una mà; pèrdua d'un peu o de tots els dits i dels metatarsians d'un peu.
- b) Anquilosi, pèrdua de teixit ossi, constricció cicatritzant que suprimeix la funció d'una de les grans articulacions o de totes les articulacions digitals d'una mà.
- c) Pseudoartrosi dels ossos llargs.
- d) Deformitats resultants de fractures o altres accidents i que comporten una disminució greu de l'activitat i de l'aptitud per portar pesos.

2. Tots els presoners de guerra ferits l'estat dels quals ha esdevingut crònic fins al punt que el pronòstic sembla excloure, malgrat el tractament, el

restabliment dins de l'any posterior a la data de la lesió, com per exemple, en cas de:

- a) Projectil en el cor, encara que la Comissió mèdica mixta no hagi pogut detectar, en el moment d'efectuar-ne l'examen, trastorns greus.
- b) Fragment metàl·lic al cervell o als pulmons, encara que la Comissió mèdica mixta no hagi pogut constatar, en el moment d'efectuar-ne l'examen, cap reacció local o general.
- c) Osteomielitis la curació de la qual és imprevisible en el transcurs de l'any següent a la lesió i que sembla conduir a l'anquilosi d'una articulació o a d'altres alteracions equivalents a la pèrdua d'una mà o d'un peu.
- d) Ferida penetrant i supurant a les grans articulacions.
- e) Ferida al crani amb pèrdua o desplaçament de teixit ossi.
- f) Ferida o cremada a la cara amb pèrdua de teixit i lesions funcionals.
- g) Lesió a la medul·la espinal.
- h) Lesió dels nervis perifèrics les seqüeles dels quals equivalen a la pèrdua d'una mà o d'un peu, i la cura de la qual requereix més d'un any a partir de la data de la lesió, per exemple: lesió al plexe braquial o lumbosacre, als nervis medià o ciàtic, igualment lesió combinada als nervis radial i cubital o als nervis peronial comú i tibial, etc. La lesió aïllada als nervis radial, peronial o tibial no justifica la repatriació, llevat en casos de contractures o de trastorns neurotròfics greus.
- i) Lesió en l'aparell urinari comproment seriosament el seu funcionament.

3. Tots els presoners de guerra malalts l'estat dels quals ha esdevingut crònic fins al punt que el pronòstic sembla excloure, malgrat els tractaments, el restabliment en el termini d'un any després de l'inici de la malaltia, com per exemple, en cas de:

- a) Tuberculosi progressiva de tot òrgan que, segons els pronòstics mèdics, no pot curar-se o, almenys, millorar considerablement mitjançant tractament en un país neutral.
- b) Pleuresia exsudativa.
- c) Malalties greus dels òrgans respiratoris, d'etiologia no tuberculosa, presumptivament incurables, per exemple: emfisema pulmonar greu (amb bronquitis o sense), asma crònica (*), bronquitis crònica (*) que es perllongui durant més d'un any en captivitat, bronquièctasi *, etc.
- d) Les afeccions cròniques greus del sistema circulatori, per exemple: afeccions valvulars i del miocardi (*) que han donat senyals de

descompensació durant la captivitat, encara que la Comissió mèdica mixta no pugui constatar, durant el seu examen, cap d'aquests senyals, afeccions del pericardi i dels vasos (malaltia de Buerger, aneurisma dels grans vasos), etc.

e) Malalties cròniques greus dels òrgans digestius, per exemple: úlcera d'estómac o duodenal; seqüeles d'intervencions quirúrgiques a l'estómac practicades durant la captivitat, gastritis, enteritis o colitis cròniques durant més d'un any i que afecten greument l'estat general, cirrosi hepàtica, colecistopatia crònica (*), etc.

f) Malalties cròniques greus dels òrgans genitourinaris, per exemple: malalties cròniques del ronyó amb trastorns consecutius, nefrectomia a causa d'un ronyó tuberculós, pielitis crònica o cistitis crònica, hidronefrosi o pionefrosi, malalties ginecològiques cròniques greus; embarassos i malalties obstètriques, quan l'hospitalització en un país neutral és impossible, etc.

g) Malalties cròniques greus del sistema nerviós central i perifèric, per exemple: totes les psicosis i psiconeurosis manifestes, com ara histèria greu, psiconeurosi greu de captivitat, etc., degudament comprovades per un especialista (*), tota epilèpsia degudament comprovada pel metge del campament (*), arteriosclerosi cerebral, neuritis crònica durant més d'un any, etc.

h) Malalties cròniques greus del sistema neurovegetatiu amb disminució considerable de l'aptitud intel·lectual o corporal, pèrdua apreciable de pes i astènia general.

i) Ceguesa dels dos ulls, o d'un, quan la vista de l'altre és menor d'1, malgrat l'ús de lents correctores, disminució de l'agudesesa visual que no pot corregir-se a una agudesesa d'1/2 en un ull com a mínim (*), altres malalties oculars greus, com ara: glaucoma, iritis, coroiditis, tracoma, etc.

k) Trastorns auditius, com ara sordesa completa unilateral, si l'altra oïda no percep la paraula parlada normal a un metre de distància (*), etc.

l) Malalties greus del metabolisme, per exemple: diabetis que requereix tractament d'insulina, etc.

m) Trastorns greus de les glàndules de secreció interna, per exemple: tirotoxicosi, singlot, malaltia d'Addison, caquèxia de Simonds, tetània, etc.

n) Malalties greus i cròniques del sistema hematopoètic.

o) Intoxicacions cròniques greus, per exemple: saturnisme, hidrargirisme, morfíisme, cocaïnisme, alcoholisme, intoxicacions per gasos i per radiacions, etc.

p) Malalties cròniques dels òrgans locomotors amb trastorns funcionals manifestes, per exemple: artritis deformatives, poliartritis crònica progressiva primària i secundària, reumatisme amb símptomes clínics greus, etc.

q) Malalties cutànies cròniques greus, rebels al tractament.

r) Tot neoplasma maligne.

s) Malalties infeccioses cròniques greus que persisteixen al cap d'un any de l'inici, per exemple: malària amb importants alteracions orgàniques, disenteria provocada per les amebes o bacil·lar amb trastorns greus, sífilis visceral terciària resistent al tractament, lepra, etc.

t) Avitaminosi greus o inanició greu.

[NOTA] (*) La decisió de la Comissió mèdica mixta ha de basar-se en gran part en les observacions dels metges del campament i dels metges compatriotes dels presoners de guerra o en l'examen dels especialistes mèdics que pertanyen a la potència detentora.

B. Hospitalització en país neutral

Poden ser hospitalitzats en un país neutral:

1. Tots els presoners de guerra ferits que no poden curar-se en captivitat, però que poden curar-se o el seu estat pot millorar considerablement si són hospitalitzats en un país neutral.

2. Els presoners de guerra que pateixen qualsevol forma de tuberculosi, sigui quin sigui l'òrgan afectat, el tractament de la qual en un país neutral pot portar a la cura o, almenys, a una millora considerable, a excepció de la tuberculosi primària curada abans de la captivitat.

3. Els presoners de guerra que pateixen malalties que requereixen un tractament dels òrgans respiratoris, circulatoris, digestius, nerviosos, sensorials, genitourinaris, cutanis, locomotors, etc., si aquest tractament pot produir clarament millors resultats en un país neutral que en captivitat.

4. Els presoners de guerra que han patit una nefrectomia en captivitat per una malaltia renal no tuberculosa; o els afectats d'osteomielitis en vies de curació o latent, o de diabetis que no requereix un tractament amb insulina, etc.

5. Els presoners de guerra que pateixen neurosis originades per la guerra o la captivitat.

Els casos de neurosi de captivitat que no es curen passats tres mesos des de l'hospitalització en un país neutral o que, passat aquest temps, no estan en clara via de curació definitiva, han de ser repatriats.

6. Tots els presoners de guerra que pateixen intoxicació crònica (gasos, metalls, alcaloides, etc.)

per als quals les perspectives de curació en un país neutral són especialment favorables.

7. Totes les presoneres de guerra que estan embarassades i les que són mares, amb nadons i fills petits.

Són exclosos de l'hospitalització en un país neutral:

1. Tots els casos de psicosis degudament comprovades.

2. Totes les malalties nervioses orgàniques o funcionals considerades incurables.

3. Totes les malalties contagioses en el període en què són transmissibles, a excepció de la tuberculosi.

II. Observacions generals

1. Les condicions establertes més amunt han d'interpretar-se i aplicar-se, en general, de la manera més àmplia possible.

Els estats neuropàtics i psicopàtics originats per la guerra o la captivitat, com també els casos de tuberculosi en tots els seus graus, han de beneficiar-se especialment d'aquesta àmplia interpretació. Els presoners de guerra que han patit diverses ferides, de les quals cap d'elles, considerada de manera aïllada, justifica la repatriació, han de ser examinats amb el mateix esperit, tenint degudament en compte el traumatisme psíquic degut al nombre de les ferides.

2. Tots els casos indiscutibles que donen dret a la repatriació directa (amputació, ceguesa o sordesa total, tuberculosi pulmonar evident, malaltia mental, neoplasma maligne, etc.) han de ser examinats i repatriats al més aviat possible pels metges del campament o per les comissions mèdiques militars designades per la potència detentora.

3. Les ferides i les malalties anteriors a la guerra i que no s'han agreujat, com també les ferides de guerra que no han impedit la represa del servei militar, no donen dret a la repatriació directa.

4. Les disposicions d'aquest Annex gaudeixen d'una interpretació i d'una aplicació anàlogues a tots els estats part en conflicte. Les potències i les autoritats interessades han de donar a les comissions mèdiques mixtes totes les facilitats necessàries per a l'acompliment de la seva tasca.

5. Els exemples esmentats més amunt, en el punt 1, només representen casos típics. Els casos que no corresponen exactament a aquestes disposicions han de jutjar-se amb l'esperit de les disposicions de l'article 110 d'aquest Conveni i dels principis continguts en el present acord.

Annex II

Reglament relatiu a les comissions mèdiques mixtes

(vegeu l'article 112)

Article 1

Les comissions mèdiques mixtes previstes a l'article 112 del Conveni estan integrades per tres membres, dos dels quals han de pertànyer a un país neutral i el tercer ha de ser designat per la potència detentora. Un dels membres neutrals ha d'exercir la presidència.

Article 2

Els dos membres neutrals han de ser nomenats pel Comitè Internacional de la Creu Roja, d'acord amb la potència protectora, a petició de la potència detentora. Poden residir indiferentment al seu país d'origen, en un altre país neutral o en el territori de la potència detentora.

Article 3

Els membres neutrals han de ser acceptats per les parts en conflicte concernides, les quals han de notificar el seu consentiment al Comitè Internacional de la Creu Roja i a la potència protectora. Un cop feta aquesta notificació, els membres es consideren com efectivament nomenats.

Article 4

S'han de nomenar també membres suplents en nombre suficient per substituir els titulars, si és necessari. Aquesta designació s'ha d'efectuar al mateix temps que la dels membres titulars o, almenys, dins el termini més breu possible.

Article 5

Si, pel motiu que sigui, el Comitè Internacional de la Creu Roja no pot procedir a la designació dels membres neutrals, ha de procedir la potència protectora.

Article 6

En la mesura que es pugui, un dels dos membres neutrals ha de ser cirurgià i l'altre, metge.

Article 7

Els membres neutrals tenen plena independència respecte de les parts en conflicte, les quals han de garantir-los totes les facilitats per a l'acompliment de les seves funcions.

Article 8

D'acord amb la potència detentora, el Comitè Internacional de la Creu Roja, en fer les designacions esmentades als articles 2 i 4 d'aquest Reglament, ha de determinar les condicions de servei dels interessats.

Article 9

Quan els membres neutrals hagin estat aprovats, les comissions mèdiques mixtes han de començar els seus treballs tan ràpidament com sigui possible i, en tot cas, en un termini de tres mesos a partir de la data de l'aprovació.

Article 10

Les comissions mèdiques mixtes han d'examinar tots els presoners designats a l'article 113 del Conveni. Han de proposar la repatriació, l'exclusió de repatriació o l'ajornament per a un examen ulterior. Les seves decisions es prenen per majoria.

Article 11

En el transcurs del mes següent a la visita, ha de comunicar-se la decisió presa per la comissió en cada cas concret, a la potència detentora, a la potència protectora i al Comitè Internacional de la Creu Roja. La comissió mèdica mixta també ha d'informar cada presoner que ha passat la visita sobre la decisió presa, i ha de lliurar a aquells a qui ha proposat la repatriació un certificat similar al model annex a aquest Conveni.

Article 12

La potència detentora ha d'aplicar les decisions de la comissió mèdica mixta en un termini de tres mesos després d'haver-ne estat degudament informada.

Article 13

Si no hi ha cap metge neutral en un país on semblen necessaris els serveis d'una comissió mèdica mixta, i si per qualsevol motiu resulta impossible nomenar metges neutrals residents en un altre país, la potència detentora, actuant d'acord amb la potència protectora, ha de constituir una comissió mèdica que assumeixi les mateixes funcions que una comissió mèdica mixta, amb subjecció a les disposicions dels articles 1, 2, 3, 4, 5 i 8 d'aquest Reglament.

Article 14

Les comissions mèdiques mixtes han de funcionar permanentment i han de visitar cada campament a intervals de no més de sis mesos.

Annex III

Reglament relatiu a l'ajuda col·lectiva als presoners de guerra

(vegeu l'article 73)

Article 1

Els homes de confiança han d'estar autoritzats per distribuir els enviaments d'ajuda col·lectiva dels quals són responsables entre tots els presoners dependents administrativament del seu campament, incloent-hi els que estan en hospitals, en presons o en altres establiments penitenciaris.

Article 2

La distribució dels enviaments d'ajuda col·lectiva ha de fer-se segons les instruccions dels donants i de conformitat amb el pla establert pels homes de confiança. No obstant això, la distribució d'ajuda mèdica ha de fer-se, preferentment, d'acord amb els metges en cap, que poden revocar, en els hospitals i infermeries, les dites instruccions en la mesura que les necessitats dels seus malalts ho requereixin. Dins el marc així definit, aquesta distribució sempre ha de fer-se equitativament.

Article 3

Els homes de confiança o els seus assistents han d'estar autoritzats per traslladar-se als punts d'arribada de l'ajuda propers al seu campament, per poder verificar la qualitat i la quantitat dels articles rebuts i per redactar els informes detallats per als donants.

Article 4

Els homes de confiança han de rebre les facilitats necessàries per verificar si s'ha dut a terme la distribució de les ajudes col·lectives, en totes les subdivisions i en tots els annexos del seu campament, de conformitat amb les seves instruccions.

Article 5

Els homes de confiança han d'estar autoritzats per omplir i fer omplir pels homes de confiança dels destacaments de treball o pels metges en cap de les infermeries i els hospitals, formularis o qüestionaris destinats als donants, en relació amb l'ajuda col·lectiva (distribució, necessitats, quantitats, etc.). Aquests formularis i qüestionaris degudament omplerts han de ser tramesos als donants sense demora.

Article 6

Per garantir una distribució regular de les ajudes col·lectives als presoners de guerra del seu campament i, per poder fer front a les necessitats que l'arribada de nous contingents de presoners puguin provocar, els homes de confiança han d'estar autoritzats per constituir i mantenir reserves suficients d'ajudes col·lectives. A aquest efecte, han de disposar de magatzems adequats; cada magatzem ha de tenir dos panys. L'home de confiança té les claus d'un dels panys i el comandant del campament té les de l'altre.

Article 7

Quan es tracta d'enviaments col·lectius de roba, cada presoner de guerra ha de conservar la propietat de, com a mínim, un joc complet de roba. Si un presoner té més d'un joc de roba, l'home de confiança ha d'estar autoritzat per retirar els jocs en excés dels que en tinguin la millor part o certs articles dels quals en tinguin més d'un, si això és necessari per satisfer les necessitats dels presoners pitjor proveïts. No obstant això, no pot retirar un segon joc de roba interior, de mitjons o de calçat, llevat que sigui l'única manera de proporcionar-lo a un presoner que no en té cap.

Article 8

Les altes parts contractants i, en particular, les potències detentores, han d'autoritzar, en la mesura que puguin i amb subjecció al reglament relatiu a l'aprovisionament de la població, totes les compres que es facin en els seu territori per a la distribució d'ajudes col·lectives als presoners de guerra; han de facilitar de manera semblant les transferències de fons i altres mesures financeres, tècniques o administratives efectuades per poder fer aquestes compres.

Article 9

Les disposicions anteriors no constitueixen cap obstacle quant al dret dels presoners de guerra a rebre ajudes col·lectives abans de la seva arribada a un campament o durant el seu trasllat, ni tampoc pel que fa a la possibilitat que tenen els representants de la potència protectora, del Comitè Internacional de la Creu Roja o de qualsevol altre organisme que presti ajuda als presoners i sigui l'encarregat del transport d'aquestes ajudes, de garantir-ne la distribució als seus destinataris per qualsevol altre mitjà que considerin oportú.

Annex IV**A) Targeta d'identitat**

(vegeu l'article 4)

<p style="text-align: center;">AVÍS</p> <p>Aquesta targeta d'identitat s'expedeix a persones que acompanyen les forces armades però que no en són part.</p> <p>La persona a qui ha estat expedida la targeta ha de dur-la sempre. Si la persona portadora és feta presonera de guerra ha de lliurar la targeta a les autoritats detentores per ajudar a la seva identificació.</p>		Empremtes digitals (opcionals)	Índex (dret)	Altres marques d'identificació
Segell oficial	Grup sanguini		Índex esquerre	
	Religió			
Cabells	Ulls	Pes	Alçada	
(Nom del país i de l'autoritat militar que expedeixen la targeta)				
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: auto;"> Fotografia de la persona portadora </div>	TARGETA D'IDENTITAT PER A UNA PERSONA QUE ACOMPANYA LES FORCES ARMADES			
Cognoms Nom Lloc i data de naixement Acompanya les forces armades en qualitat de				
Data d'expedició		Signatura de la persona portadora		

Observacions – Aquesta targeta hauria de redactar-se, preferentment, en dos o tres idiomes, un dels quals ha de ser d'ús internacional. Les mides reals de la targeta, que es doblega per la línia de punts, són: 13 x 10 centímetres.

Annex IV

B) Targeta de captura

(vegeu l'article 70)

1. Recto

<u>Correu per a presoners de guerra</u>		Franqueig gratuït
TARGETA DE CAPTURA DE PRESONERS DE GUERRA		
IMPORTANT	AGÈNCIA CENTRAL DE PRESONERS DE GUERRA COMITÈ INTERNACIONAL DE LA CREU ROJA <u>GINEBRA</u> SUÏSSA	
Cada presoner de guerra ha d'omplir aquesta targeta immediatament després d'haver estat fet presoner i cada cop que canviï d'adreça, per raó de trasllat a un hospital o a un altre campament. Aquesta targeta és diferent de la targeta especial que el presoner està autoritzat a enviar als seus familiars.		

2. Verso

Escriuiu de forma llegible i en majúscules	1. Potència de què depèn el presoner	
2. Cognoms	3. Nom (complet)	4. Nom del pare
5. Data de naixement	6. Lloc de naixement	
7. Graduació		
8. Número de registre		
9. Adreça dels familiars		
* 10. Fet presoner/a el: (o) Procedent de (núm. campament, hospital, etc.)		
* 11. (a) Bona salut – (b) Sense ferides – (c) Recuperat/ada – (d) Convalescent – (e) Malalt/a – (f) Amb ferides lleus – (g) Amb ferides greus		
12. La meva adreça actual és: Presoner/a núm. Nom del campament		
13. Data	14. Signatura	
* Ratlleu el que no és aplicable – No hi afegiu cap comentari – Vegeu les explicacions al dors		

Observacions – Aquest formulari hauria de redactar-se en dos o tres idiomes, en particular, en el de la llengua materna del/de la presoner/a i en el de la potència detentora. Mida: 15 x 10,5 centímetres.

Annex IV**C) Targeta i carta de correspondència**

(vegeu l'article 71)

1. TARGETA

1. Recto

<u>CORREU DELS PRESONERS DE GUERRA</u>		Franqueig gratuït	
TARGETA POSTAL		Per a:	
Remitent:		Lloc de destinació	
Cognoms i noms			
Lloc i data de naixement			
Número de presoner/a			
Nom del campament			
País on s'envia		Carrer	
		País	
		Província o departament	

2. Verso

Data
<p>Escriuiu només a la línia de punts i de la forma més llegible possible.</p>

Observacions – Aquest formulari hauria de redactar-se en dos o tres idiomes, en particular, en el de la llengua materna del/de la presoner/a i en el de la potència detentora. Mides reals del model: 15 x 10 centímetres.

Annex IV

C) Targeta i carta de correspondència
(vegeu l'article 71)

2. CARTA

CORREU DELS PRESONERS DE GUERRA

Franqueig gratuït

Per a

Lloc

Carrer

País

Departament o província

Remitent:

Cognoms i noms

Lloc i data de naixement

Presoner/a de guerra núm.

Nom del camp

País on s'envia

Observacions – Aquest formulari hauria de redactar-se en dos o tres idiomes, en particular, en el de la llengua materna del/de la presoner/a i en el de la potència detentora. S'ha de doblegar per la línia de punts i la llengüeta s'ha d'introduir en el tall (marcat per una línia d'asteriscs); aleshores té la forma de sobre. El dors, marcat com la targeta postal de més amunt, està reservat a la correspondència del presoner i pot contenir unes 250 paraules. Les dimensions reals del formulari doblegat: 29 x 15 centímetres.

Annex IV D)**Notificació de defunció**

(vegeu l'article 120)

(Designació de l'autoritat competent)	AVÍS DE DEFUNCIÓ
	Potència de què depèn el/la presoner/a
Cognoms i nom	
Nom del pare	
Lloc i data de naixement	
Lloc i data de defunció	
Graduació i número de registre (el mateix del disc d'identitat)	
Adreça dels familiars	
On i quan va ser fet/a presoner/a	
Causa i circumstàncies de la mort	
Lloc de l'enterrament	
La tomba està marcada i els familiars podran trobar-la posteriorment?	
Els efectes personals de la persona difunta estan en poder de la potència detentora o es lliuren juntament amb aquest avís de defunció?	
Si són lliurats, per mitjà de quin intermediari?	
La persona que es va fer càrrec del difunt/a durant la seva malaltia o en els darrers moments (metge, infermera, ministre de religió, company/a presoner/a) pot donar, en aquest avís o en un full adjunt, alguns detalls sobre les circumstàncies de la seva mort i de l'enterrament?	
(Data, segell i signatura de l'autoritat competent)	Signatura i adreça de dos testimonis

Observacions – Aquest formulari hauria de redactar-se en dos o tres idiomes, en particular, en el de la llengua materna del/de la presoner/a i en el de la potència detentora. Mides reals del formulari: 15 x 10 centímetres.

Annex IV

E) Certificat de repatriació

(vegeu l'annex II, article 11)

CERTIFICAT DE REPATRIACIÓ

Data:

Campament:

Hospital:

Cognoms:

Noms:

Data de naixement:

Graduació:

Número de registre:

Número de presoner de guerra:

Ferida/Malaltia:

Decisió de la Comissió:

President/a de la

Comissió mèdica mixta:

A = repatriació directa

B = hospitalització en un país neutral

NC = nou examen per a la propera Comissió

Annex V

Model de Reglament relatiu als pagaments enviats pels presoners al seu propi país (vegeu l'article 63)

1. El comunicat que esmenta l'article 63, paràgraf tercer, ha de contenir les indicacions següents:

- a) El número de registre previst a l'article 17, la graduació, els cognoms i els noms del presoner de guerra que efectua el pagament.
- b) El nom i l'adreça del destinatari del pagament en el país d'origen.
- c) La quantitat que ha de pagar-se expressada en moneda de la potència detentora.

2. El comunicat ha d'anar signat pel presoner de guerra. Si no sap escriure, ha de posar-hi un signe autènticat per un testimoni i ha de ser contrasignat per l'home de confiança.

3. El comandant del campament ha d'adjuntar a aquest comunicat un certificat on consti que el presoner de guerra concernit té un saldo creditor no inferior a la quantitat que ha de pagar-se.

4. Aquest comunicat pot fer-se en forma de llistes. Cada full d'aquestes llistes ha de ser autènticat per l'home de confiança i legalitzat pel comandant del campament.